rao international publishing company i
Vapi Alrhon
Traducere din limba engleză IONELA BACIU
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României ALMOND, DAVID
Skellig / David Almond; trad.: Ionela Baciu – Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2010 ISBN 978 – 973 – 54 – 0174-O
I. Baciu, Ionela (trad.)
821.111-31 = 135.1
RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România www.raobooks.com www.rao.ro
DAVID ALMOND *Skellig* e David Almond, 1998 Toate drepturile rezervate
© RAO International Publishing Company, 2008 pentru versiunea în limba română
2010
ISBN 978 – 973 – 54 – 0174-O
Pentru Freya Grace

Unu

L-am găsit în garaj într-o după-amiază de duminică. Era în ziua după ce ne mutaserăm pe strada Falconer. Iarna era pe sfârşite. Mama spusese că ne mutam tocmai la timp pentru a prinde primăvara. Nu se mai afla nimeni înjur. Eram doar eu. Ceilalţi erau înăuntru cu Doctorul Moarte, preocupaţi de starea micuţei.

Se afla acolo în întuneric, în spatele cutiilor de ceai, în praf şi în mizerie. Arăta de parcă s-ar fi aflat acolo dintotdeauna. Era murdar, palid şi uscat şi am crezut că era mort. Mă înşelasem însă. În curând aveam să descopăr adevărul despre el, şi anume că nu mai exista în lume o altă fiinţă ca el.

L-am numit garaj pentru că aşa îl numea domnul Stone, agentul imobiliar. Era mai degrabă un loc dărăpănat, o groapă de gunoaie sau unul dintre acele depozite vechi ce se tot demolează pe chei. Stone ne-a condus prin grădină, a tras uşa deschisă şi a luminat cu lanterna lui mică bezna dinăuntru. Ne-am băgat capetele pe uşă odată cu el.

— Trebuie să ţi-l imaginezi cu ochii minţii, a comentat el. Închipuieşte-ţi-l curat, cu uşi noi şi cu acoperişul reparat. Ca pe un

minunat garaj pentru două maşini.

Apoi s-a uitat la mine cu un rânjet prostesc pe chip.

— Sau ceva pentru tine, tinere – o ascunzătoare pentru tine şi prietenii tăi. Ei, ce zici de asta?

M-am uitat în altă parte. Nu am vrut să am de-a face cu el. Tot restul vizitei în jurul casei a decurs în acest mod. Doar vezi-le cu ochii minţii. Imaginează-ţi numai câte pot fi făcute. Tot timpul am continuat să mă gândesc la bătrânul Ernie Myers, care a trăit aici singur, pentru mulţi ani. Era mort de o săptămână, când fusese găsit sub masă din bucătărie. Asta e ceea ce văzusem, când Stone ne-a spus să ne folosim de ochii minţii. A spus-o chiar şi în timp ce ne aflam în sufragerie, iar într-un colţ se afla o toaletă crăpată în spatele unui paravan din placaj. Nu mi-am dorit decât să tacă, însă a continuat şoptind că, spre sfârşitul vieţii, bătrânul Ernie nu mai putea urca scările. Astfel încât patul lui fusese coborât, şi o toaletă fusese amenajată aproape pentru a se descurca mai uşor. Stone mă privi într-un fel care spunea că nu era necesar pentru mine să cunosc astfel de lucruri. Am vrut să plec, să mă întorc la vechea noastră casă, dar Mama şi Tata au acceptat să rămână. Se purtau de parcă totul avea să fie o mare aventură. Au cumpărat casa. Au început să o cureţe, să o frece şi să o vopsească. Apoi bebeluşul s-a născut prea devreme. Şi iată-ne aici şi acum.

Doi

Eram aproape să intru în garaj în acea dimineaţă de duminică. Mi-am luat propria lanternă şi am aprins-o în încăpere. Uşile dinspre aleea din spate căzuseră probabil acum mulţi ani, iar peste tot la intrare zăceau pironite duzini întregi de scânduri masive.

Bârnele din lemn care susţineau acoperişul erau putrede, iar acoperişul se lăsase în jos. Bucăţile de podea care se zăreau printre gunoaie erau pline de găuri şi crăpături. Lucrătorii care au scos gunoiul din casă ar fi trebuit să îl scoată şi pe cel din garaj, dar, după ce au aruncat o privire înăuntru, au refuzat să intre acolo chiar şi pentru un sac de bani. Se aflau înăuntru birouri vechi cu sertare şi lavoare stricate alături de saci de ciment, uşi vechi rezemate de pereţi, şezlonguri cu materialul textil putrezit. Role mari de funie şi cablu atârnau în cuie. Grămezi de ţevi de apă şi cutii mari de cuie ruginite erau împrăştiate pe podea. Totul era acoperit de praf şi pânze de păianjen. Pe jos era plin de tencuială desprinsă de pe pereţi. Pe unul dintre pereţi se afla o mică oglindă – dar şi aceasta era murdară iar în

faţa ei se aflau suluri de linoleum crăpat. Locul duhnea a putrefacţie şi a praf.

Chiar şi cărămizile se fărâmiţau ca şi cum nu mai puteau suporta greutatea. Era ca şi cum întregul loc era bolnav şi gata să se prăbuşească într-un morman de gunoi ce trebuia curăţat.

Am auzit ceva mişcându-se într-unul dintre colţuri, parcă ceva mişuna, însă zgomotul s-a oprit aşa cum apăruse, şi acum domnea liniştea.

Am rămas pe loc, îndemnându-mă să intru.

Eram pe cale să fac un pas înainte, când am auzit-o pe Mama ţipând la mine.

— Michael, ce faci?

Era la uşa din spate.

— Nu te-am rugat să aştepţi până vedem că acel loc este sigur?

M-am dat un pas înapoi şi am privit către ea.

— Ei, nu aşa ţi-am spus?

— Da, am răspuns eu.

— Deci, stai departe! De acord?

Am trântit uşa care s-a închis pe jumătate şi care se mai susţinea în singura balama rămasă întreagă.

— OK? ţipă Mama.

— OK, am spus. Da. OK. OK.

— Crezi că nu avem altele de care să ne îngrijorăm decât să te vedem pe tine strivit sub un nenorocit de garaj?

— Da.

— Atunci ţine-te departe de garaj, Bine?

— Bine. Bine, bine, bine.

Apoi m-am întors în sălbăticia pe care o numeam grădină, iar Mama s-a întors la copilul suferind de febră.

Trei

Grădina era un alt loc care se presupunea că va arăta minunat. Un loc în care vor exista bănci, o masă şi un leagăn. De asemenea, aici aveau să mai fie porţi de fotbal vopsite pe unul dintre pereţii casei. Şi urma să fie construit un heleşteu cu peşti şi cu broaşte în el. Însă în faţa mea nu se afla nimic. Nimic în afară de urzici şi scaieţi, buruieni, bucăţi de cărămidă şi grămezi de piatră. Stăteam acolo lovind capetele a milioane de păpădii.

După o vreme, Mama m-a strigat să merg să mănânc de prânz, la

care am răspuns că prefer să rămân în grădină. Aşa că a venit ea şi mi-a adus un sandviş şi o sticlă de Cola.

— Îmi pare rău că arată totul aşa dezastruos aici şi că nu suntem în cea mai bună formă, a spus ea. Îmi strânse braţul.

— Dar tu înţelegi situaţia, nu-i aşa Michael?

Am ridicat din umeri.

— Da, am răspuns.

Atunci mă strânse din nou şi oftă.

— Lucrurile se vor rezolva, şi atunci totul va fi bine din nou, spuse ea.

M-am aşezat pe o grămadă de cărămizi, rezemat de peretele casei. Am mâncat sandvişul şi am băut Cola. Mă gândeam la locul de unde am plecat, Random Road, şi la vechii mei prieteni, la Leakey şi Coot. Acum sigur erau pe teren, jucând un meci care avea să dureze toată ziua.

Apoi sună cineva la uşă şi l-am auzit pe Doctorul Moarte intrând. I-am pus numele acesta deoarece faţa lui era gri, avea puncte negre pe mâini şi nu zâmbea niciodată. L-am văzut aprinzându-şi o ţigară în maşină în timp ce se îndepărta din faţa uşii noastre. Mi s-a cerut să îi spun Doctorul Dan, şi chiar o făceam când trebuia să îi vorbesc, însă pentru mine el rămânea Doctor Moarte şi ştiam că i se potrivea ca o mănuşă.

După ce am terminat Cola, am mai aşteptat un minut şi apoi m-am îndreptat iar spre garaj. Nu aveam timp de pierdut cu încurajarea sau cu ascultatul zgomotelor. Am aprins lanterna, am respirat adânc şi am intrat tiptil.

Ceva mic şi negru fugi de-a lungul duşumelei. Uşa a scârţâit şi a trosnit pentru o vreme înainte de a se opri. Praful lucea în lumina lanternei. Ceva hârşâi iar şi iar într-un colţ. M-am strecurat mai departe trebuind să îndepărtez pânzele de păianjen de pe sprâncene. Totul în jur era împachetat, strâns: mobilă veche, ustensile de bucătărie, carpete, ţevi, lăzi şi scânduri. Am continuat să mă aplec pe sub furtunuri, funii şi săculeţi care atârnau de plafon. Tot mai multe pânze de păianjen mi se lipeau de haine şi de piele. Podeaua era stricată şi sfărâmicioasă. Am tras puţin de un sertar, l-am luminat şi am zărit înăuntru un milion de fluturi de noapte împrăştiindu-se în toate părţile. M-am uitat atent în vasul de piatră de jos şi am zărit oasele unui animal micuţ care murise acolo. Peste tot se aflau muşte

moarte. Se mai aflau acolo ziare şi reviste vechi. Luminând unul dintre ele, am observat că data de acum cincizeci de ani. Mă mişcam foarte atent, de frică să nu mă trezesc cu întregul loc căzând peste mine. Praful îmi intrase şi în nas şi îmi înfundase gâtul. Ştiam că voi fi strigat din moment în moment, aşa că ar fi fost bine să ies. M-am aplecat peste o movilă de cutii de ceai, am luminat lanterna în spaţiul din spate şi atunci l-am văzut din nou.

Am crezut că e mort. Stătea cu picioarele depărtate şi cu capul lăsat pe spate, rezemat de perete. Era acoperit de praf şi de pânze de păianjeni, iar faţa lui era palidă şi slăbită.

Muştele moarte îi erau împrăştiate în păr şi pe umeri. I-am luminat mai bine faţa şi costumul negru cu care era îmbrăcat.

— Ce vrei? a spus el atunci.

Îşi deschisese ochii şi se uita în sus către mine.

Vocea îi suna scârţâit ca şi cum nu o mai folosise de ani buni.

— Ce vrei?

Inima mi-o luase razna şi de-abia o mai puteam controla.

— Am întrebat, ce vrei?

Atunci i-am auzit pe ai mei strigându-mă din casă.

— Michael! Michael! Michael!

Am luat-o din loc. Am ieşit înapoi pe uşă.

Era Tata. Se îndrepta spre mine.

— Nu ţi-am spus să… începu el.

— Da, am spus eu. Da. Da.

Am început să mă scutur de praf. Un păianjen mi se cobora de pe bărbie pe un fir lung de pânză.

Tata mă înconjură cu un braţ.

— Este pentru binele tău, spuse el.

Şi îmi culese din păr o muscă moartă. Lovi cu putere o parte a garajului, şi acesta începu să se cutremure.

— Vezi? Imaginează-ţi ce s-ar putea întâmpla. L-am apucat de braţ pentru a-l împiedica să lovească încă o dată.

— Nu, te rog. Este OK. Înţeleg.

Atunci îmi strânse umerii şi mă asigură că totul va fi mai bine în curând. Râse.

— Dă jos praful ăla de pe tine până nu te vede Mama ta, OK?

Patru

Abia dormisem în acea noapte. De fiecare dată când reuşeam să

aţipesc, îl vedeam pe el ieşind pe uşa garajului şi venind spre casă. Se făcea că era în dormitorul meu, chiar lângă pat. Stătea acolo pe loc, plin de praf şi alb, cu toate acele muşte moarte care îl acopereau.

„Ce vrei? şoptea el. Am întrebat, ce vrei?”

Mi-am spus că sunt un prost. Nu îl voi mai vedea niciodată. Era totul doar un vis. Stăteam aşa pe întuneric. îl auzeam pe Tata sforăind şi, dacă ascultam foarte atent, puteam s-o aud pe surioara mea cum respiră. Respiraţia ei era zgomotoasă şi şuierătoare. La miezul nopţii, pe un întuneric beznă am adormit iar, lisă micuţa începu să plângă şi să scâncească. Am auzit-o pe Mama ridicându-se din pat să o hrănească, să o alinte şi să o mângâie. Apoi se făcu din nou linişte, Tata sforăia din nou. Am ascultat cu atenţie după surioara mea, însă nu se mai auzea niciun sunet.

Era deja spre ziuă când m-am dat jos din pat şi am intrat în vârful picioarelor în camera părinţilor. Pătuţul micuţei se afla lângă patul lor. Dormeau adânc ţinându-se în braţe. M-am uitat la surioara mea. Mi-am băgat mâna sub păturică şi am atins-o. îi simţeam bătăile rapide ale inimii, îi simţeam respiraţia subţire şi îi vedeam pieptul cum i se ridică şi se cobora. Simţeam cât era de călduţă şi cât de delicate îi erau oasele, cât de micuţă putea să fie. Avea pe gât dâre de salivă şi lapte. M-am întrebat atunci dacă avea să moară. Cei de la spital erau speriaţi de această posibilitate. Înainte de a fi lăsată să vină acasă, stătuse într-un incubator, conectată la multe tuburi şi fire, iar noi o priveam ca şi cum era într-un acvariu de peşti.

Mi-am retras mâna şi am acoperit-o la loc cu pătura. Faţa ei era incredibil de palidă, iar părul foarte negru. Mi-au spus că ar trebui să continui să mă rog pentru ea, însă nu ştiam ce să spun.

„Fă-te repede bine şi puternică”, i-am şoptit.

Mama se trezi pe jumătate şi mă văzu acolo.

— Ce este, puiule? şopti ea.

Îşi întinse mâna afară spre mine.

— Nimic, am răspuns, şi m-am strecurat înapoi în camera mea.

M-am uitat îi jos spre grădină. O mierlă cânta pe acoperişul garajului. Mă gândeam la el cum stătea întins în spatele cutiilor de ceai cu pânze de păianjen în păr. Oare de ce era acolo?

Cinci în timp ce luăm micul-dejun am întrebat ce se va întâmpla cu garajul.

— Când vor veni să îl cureţe? am întrebat. Mama plescăi, oftă şi

se uită spre tavan.

— Când vom reuşi să aducem pe cineva, spuse Tata. Nu este ceva important, fiule. Nu acum.

— OK, am răspuns.

Tata urma să fie liber azi pentru a se ocupa de casă. Mama urma să o ducă pe surioara mea la spital pentru un control mai amănunţit.

— Aş putea să rămân azi acasă să dau o mână de ajutor? am întrebat.

— Da, spuse Tata. Poţi să scoţi toaleta lui Ernie şi să freci podeaua pe locul rămas.

— Voi merge la şcoală, am răspuns. Mi-am îndesat în rucsac pachetul pentru prânz şi am plecat.

Înainte de a ne muta, am fost întrebat dacă vreau să îmi schimb şi şcoala, dar am zis nu. Am vrut să rămân la Kenny Street cu Leakey şi Coot. Nu mă deranja că trebuia să traversez oraşul cu autobuzul. În acea dimineaţă mi-am spus că este o ocazie foarte bună pentru a medita la ce se întâmpla în jurul meu. Am încercat să mă gândesc, însă fără rezultat. Mă uitam la oameni cum urcau şi coborau. îi priveam cum îşi citeau ziarul, cum îşi rodeau unghiile sau cum se uitau visători pe geam. M-am gândit că este imposibil să ştii la ce se gândesc ori ce fel de vieţi au, doar privindu-i. Chiar şi când erau oameni săriţi de pe fix sau beţi, oameni care spuneau lucruri fără sens, prostii ori încercau să îţi spună totul despre ei, nu puteai nici atunci să ştii cine sunt.

Am vrut să mă ridic şi să spun: „În garajul nostru este un om, iar surioara mea este bolnavă şi asta este prima zi când merg la şcoală de la noua noastră casă".

Dar nu am făcut-o. Pur şi simplu am continuat să mă uit la feţele lor şi să mă balansez dintr-o parte în alta, ori de câte ori autobuzul făcea o cotitură. Ştiam că, dacă cineva s-ar fi uitat la mine, la fel, nu ar fi ştiut nimic despre cine sunt. Mă simţeam ciudat să mă aflu din nou la şcoală. Deşi mi se întâmplaseră multe lucruri, şcoala rămăsese la fel. Rasputin a continuat să ne ceară să cântăm din inimă şi cu voce tare în sală. Yeti a ţipat la noi să mergem pe partea stângă pe coridoare. „Maimuţoiul" Mitford se făcea roşu la faţă şi bătea din picioare când nu ne ştiam fracţiile. Domnişoara Claris avea lacrimi în ochi când ne spunea povestea lui Icar, cum i s-au topit aripile pentru că s-a apropiat prea mult de soare şi cum a căzut în mare ca o piatră, pe lângă tatăl lui, Dedal.

La prânz, Leakey şi Coot s-au certat o grămadă, dacă o aruncare a trecut sau nu de linie.

Nimic din toate acestea nu mă impresiona.

M-am dus către gardul de la capătul terenului şi am privit către acea parte din oraş unde era acum noua mea casă.

În timp ce stăteam acolo, domnişoara Dando, unul dintre profesorii de sprijin, veni către mine. îi cunoştea pe ai mei de ani buni.

— Eşti OK, Michael? mă întrebă.

— OK.

— Şi copilul?

— Şi el e OK.

— Nujoci fotbal azi?

Am dat din cap.

— Spune-le părinţilor tăi că am întrebat despre ei, mă rugă ea.

A scos apoi din buzunar o gumă cu aromă de fructe şi mi-a întins-o. O gumă de mestecat cu fructe. Era ceea ce dădea tuturor copiilor nou-veniţi când erau trişti sau necăjiţi.

— Doar pentru tine, mi-a şoptit ea şi mi-a făcut cu ochiul.

— Nu, am răspuns. Nu, mulţumesc.

Apoi am fugit înapoi şi i-am pus o piedică lui Coot.

Toată ziua m-am frământat dacă să spun cuiva ce văzusem, dar nu am spus nimănui. Mi-am spus că trebuie să fi fost doar un vis. Nimic mai mult.

Şase

Acasă, pe locul unde fusese toaleta lui Ernie se afla o gaură acoperită cu ciment nou. Paravanul din placaj dispăruse. Aragazul cel vechi al lui Ernie fusese luat şi rămăsese doar o gaură pătrată neagră, în spatele şemineului. Podeaua era umedă şi mirosea a dezinfectant. Tata era murdar, ud şi iritat. Mă luă în grădină. Toaletă era pusă acolo în mijlocul scaieţilor şi a buruienilor.

— M-am gândit că ar putea fi un foarte bun scaun de grădină, spuse el.

Aragazul şi placajul erau jos – lângă uşa garajului –, însă nu fuseseră duse înăuntru.

S-a uitat la mine şi mi-a făcut cu ochiul.

— Vino să vezi ce am găsit.

Mă conduse către uşa garajului.

— Ţine-ţi respiraţia, mi-a spus. S-a aplecat şi a început să

desfacă un pachet de ziare. Gata?

Era un pachet cu păsări. Patru.

— Le-am găsit în spatele şemineului, spuse el. Probabil au rămas blocate ni spatele şemineului şi nu au mai putut să iasă.

Îţi puteai da seama că trei dintre ele erau porumbei după penele albe şi gri. Al patrulea avea forma unui porumbel, fosă era negru în întregime.

— Ăsta este ultimul pe care l-am găsit, spuse Tata. Se afla sub o movilă de funingine şi praf care picaseră din şemineu.

— Este tot un porumbel?

— Da. Doar că a stat acolo foarte, foarte mult timp.

Apoi îmi luă mâna.

— Atinge-l, îmi spuse Tata. Simte. Haide, curaj, e OK.

L-am lăsat să îmi treacă degetele peste pasăre. Era dură ca piatra. Chiar şi penele erau tari ca piatra.

— A stat acolo atât de mult încât este aproape o fosilă, spuse el.

— Este tare ca piatra, am spus.

M-am dus apoi în bucătărie şi m-am spălat pe mâini.

— Cum a fost azi? Totul OK?

— Da. Leakey şi Coot au anunţat că e posibil să vină duminică pe la noi.

— Foarte bine. Te-ai descurcat uşor cu autobuzele?

Am confirmat din cap.

— Poate voi reuşi să te duc eu la şcoală de săptămâna viitoare, spuse el. Să ne mai eliberăm puţin din trebuii.

— Este în regulă, am răspuns. Domnişoara Dando a întrebat despre copilaş.

— I-ai spus că este bine?

— Da, i-am spus.

— Bine. Ia-ţi o Cola şi un sandviş sau ce vrei tu. Voi prepara cina la întoarcerea celorlalţi.

Apoi se duse sus să îşi facă o baie.

M-am uitat înspre grădină. Am aşteptat aşa mult timp ascultând zgomotele apei de la baie, în timp ce se scurgea jos prin ţevi. Mi-am luat lanterna de pe raftul din bucătărie. Mâinile îmi tremurau. Am ieşit, am trecut de toaleta lui Ernie, de şemineu şi de porumbeii morţi. Eram în faţa uşii garajului, când am aprins lanterna. Am tras aer adânc în piept şi m-am strecurat înăuntru. Simţeam păienjenişul şi praful şi îmi

era frică că totul s-ar surpa. Auzeam lucruri mişcându-se şi hârşâind. M-am furişat în faţă pe lângă gunoi şi pe lângă mobila veche, iar inima îmi galopa straşnic. Mi-am spus că sunt prost şi că de fapt visez. Îmi spuneam că nu aveam să îl mai revăd.

Dar l-am revăzut.

Şapte

M-am aplecat cu lanterna peste cutiile de ceai şi într-adevăr era acolo. Nu se mişcase din loc. Şi-a deschis ochii şi i-a închis la loc.

— Din nou tu, spuse el cu acea voce spartă şi stridentă.

— Ce faci aici? l-am întrebat şoptit.

A oftat ca şi cum ar fi fost extrem de bolnav.

— Nimic, scârţâi el. Nimic, nimic şi nimic. Am văzut un păianjen căţărându-se peste faţa lui. îl prinse în mâini şi îl băgă în gură.

— Vor veni să cureţe gunoiul, i-am spus. Întregul loc ar putea să se prăbuşească.

El oftă din nou.

— Ai o aspirină? mă întrebă.

— Ce anume, o aspirină?

— Lasă, nu contează.

Chipul îi era palid ca ghipsul întărit. Costumul negru îi atârna ca un sac peste oasele subţiri.

Inima îmi bătea cu putere. Praful îmi înfunda nările şi gâtul. Mi-am muşcat buzele în timp ce îl priveam.

— Eşti cumva Ernie Myers? l-am întrebat.

— Nemernicul ăla bătrân care tuşea de toţi banii şi scuipă peste tot?

— Nu am auzit, şoptii eu.

— Ce vrei? mă întrebă el.

— Nimic.

— Ai o aspirină?

— Nu.

— Mulţumesc.

— Ce intenţionezi să faci? am întrebat. Locul ăsta va fi curăţat. Totul va fi dărâmat. Ce vei…

— Nimic. Pleacă!

Am ascultat după zgomote pe afară, în caz că aş fi fost strigat.

— Ai putea veni în casă, i-am spus.

El a râs, însă ochii îi erau serioşi.

— Pleacă, îmi spuse el încet.

Apucă o muscă de pe costum şi o băgă în gură.

— Vrei să îţi aduc ceva? îl întrebai.

— O aspirină, spuse el cu voce spartă.

— Ceva de mâncare? am mai întrebat.

— 27 şi 53.

— Ce?

— Nimic. Pleacă! Pleacă!

M-am întors către lumina de afară. M-am scuturat de praf, de muşte şi de pânzele de păianjen. M-am uitat în sus şi l-am văzut pe Tata prin geamul glazurat de la baie. Puteam să îl aud cântând „Dealurile negre din Dakota".

— Tu eşti băiatul nou-venit? am auzit o voce.

M-am întors. Am zărit capul unei fetiţe căţărate pe gard şi spionând grădina.

— Eşti băiatul cel nou? repetă ea întrebarea.

— Da.

— Eu sunt Mina.

Mă holbam la ea.

— Ei…? spuse ea.

— Ce?

Atunci ea îşi pocni limba, dădu din cap şi spuse cu o voce cântată şi plictisită: „Sunt Mina. Tu eşti…"

— Michael, am răspuns.

— Bine.

Apoi sări jos înapoi pe iarbă.

— Îmi pare bine să te cunosc, Michael! spuse ea de dincolo de gard şi am auzit cum se îndepărta fugind.

Opt

După ce îşi termină baia şi coborî, Tata începu să se plângă că nu mai erau nici pâine şi nici ouă, iar într-un final spuse:

— Ştiu. Ce zici, să comandăm ceva?

Atunci o idee îmi trecu repede prin cap.

Tata ţinea în mână meniul de la restaurantul chinezesc de pe colţ.

— Să comandăm ceva şi pentru mama, spuse el. Tu ce ai dori?

— 27 şi 53, am răspuns.

— Interesant, spuse el. Ai ştiut fără să vezi meniul. Ce alt aş mai

ai în mânecă?

Apoi notă comanda pe o foaie de hârtie.

„Pentru Mama: tăiței *chow mein*, rulouri de primăvară și frigărui de porc *chiar sui* pentru tine, carne de vită și ciuperci pentru mine și spanac crocant cu creveți pentru micuță. Și dacă nu le mănâncă, o vom face noi. Ea se va hrăni cu laptele Mamei".

După ce a făcut comandă telefonic și mi-a dat banii, m-am grăbit către restaurant să ridic pachetele. Până să mă întorc, Mama și micuța erau deja acasă. Începu să mă întrebe despre călătorie și despre școală. Însă, dintr-odată micuța vomită pe umărul ei și trebui să meargă să se schimbe.

Tata înghițea rapid din carnea de vită și din ciuperci, din spanac și din creveți. A spus că avea gâtul înfundat de praful lui Ernie și înghiți lacom dintr-o sticlă de bere. Când văzu că mâncasem doar jumătate din porția mea, se întinse cu furculița după ea.

O ferii cu brațul.

— Te vei mgrăși, am spus.

Mama râdea.

— Și mai gras, spuse ea.

— Sunt înfometat, spuse Tata. Am lucrat azi ca un sclav pentru voi.

Se întinse apoi, atinse bărbia micuței și o sărută.

— În special pentru tine, tânără domnișoară.

Am continuat să îmi țin brațul în fața mâncării.

— Dolofanule, am spus.

Își săltă cămașa și își apucă burtă cu degetele.

— Vezi? spuse Mama.

Tata se uita la noi.

Își înfundă degetul în sosul de pe colțul farfuriei mele.

— Delicios, spuse el. Însă e suficient. Simt mai mult decât sătul, mulțumesc.

Apoi se duse la frigider și luă încă o sticlă de bere și o bucată mare de brânză.

Am răsturnat ceea ce rămăsese din 27 și 53 în cutiile cu mâncare și le-am pus în ladă de gunoi de afară.

Nouă

Am revăzut-o pe Mina mai târziu în acea după-amiază. Eram cu Tata în grădinița din fața casei. Stăteam acolo printre scaieți și păpădii,

îmi spunea, ca de obicei, ce frumos avea să arate totul: flori aici şi un copac acolo, o bancă sub fereastra din centru. Am zărit-o mai în jos pe stradă. Era într-un copac, într-o altă grădină din faţa unei case ce se afla pe aceeaşi parte a străzii cu noi. Stătea pe o creangă solidă. Avea în mână o carte şi un creion. Îşi ţinea creionul în gură şi continua să privească în sus către copac.

— Mă întreb cine este.

— O cheamă Mina.

— Aha.

Probabil ne văzuse uitându-ne la ea, dar nu se mişcă.

Tata merse în casă să verifice cimentul din sufragerie.

Am ieşit pe poartă, în jos pe stradă, şi m-am uitat la Mina, sus în copac.

— Ce faci acolo? am întrebat.

Îşi plescăi limba.

— Prostuţule, a spus ea. Ai speriat-o. Tipic.

— Ce am speriat?

— Mierla.

Îşi puse cartea şi creionul în gură. Se căţără pe o cracă şi coborî în grădină. Stătea acolo uitându-se la mine. Era micuţă, avea părul negru ca de cărbune şi tipul de ochi care parcă priveau prin tine.

— Nu contează, spuse ea. Se va întoarce.

Arătă cu degetul spre acoperiş. Mierla se afla acolo, mişcându-şi coada în faţă şi în spate şi cârâind.

— Ăla este un strigăt de alarmă, spuse Mina. Îşi anunţă familia că este pericol în apropiere. Pericol. Ăla eşti tu.

Arătă înspre copac.

— Dacă te caţări pe locul unde stăteam înainte şi te uiţi în faţă, îi vei putea vedea cuibul. Sunt acolo trei puişori. Dar să nu îndrăzneşti să mergi mai aproape!

Se aşeză apoi pe zidul grădinii şi se uită la mine.

— Aici locuiesc eu, spuse ea. La numărul şapte. Ştiu că ai o surioară.

— Da.

— Care e numele ei?

— Nu i-am ales încă unul.

La care Mina îşi plescăi limba şi se uită în sus la cer.

Îşi deschise cartea.

— Uită-te la asta, spuse ea.

Erau acolo multe păsări. Imagini desenate cu creionul în culori de albastru, verde şi roşu.

— Aceasta este o mierlă, spuse ea. Sunt păsări des întâlnite şi totuşi foarte frumoase. O vrabie. Aceştia sunt piţigoi. Astea minunate sunt cinteze. Iar aici este sticletele pe care l-am văzut joia trecută.

Mi-a arătat sticletele, cu petele de verde, de roşu şi de galben aprins de pe el.

— Preferatul meu, spuse ea.

Închise cartea brusc.

— Îţi plac păsările? întrebă ea şi se uită la mine ca şi cum făcusem ceva care îi produsese neplăcere.

— Nu ştiu, am răspuns.

— Tipic. Îţi place să desenezi?

— Uneori.

— Prin desen poţi vedea lumea mai de aproape. Te ajută să vezi mai clar lucrurile la care te uiţi. Ştiai asta?

Nu am spus nimic.

— Ce culoare are o mierlă? întrebă ea.

— Neagră.

— Tipic.

Se întoarse rapid în grădină.

— Eu merg în casă, spuse ea. Sper să ne revedem curând. Mi-ar plăcea să o văd pe surioara ta, când va fi posibil.

Zece

Am încercat să rămân treaz în acea noapte, însă fără prea mare succes. Am intrat imediat în lumea viselor. Se făcea că surioara mea era în cuibul mierlei din grădina Minei. Mierla o hrănea cu gâze şi cu păianjeni şi ea se făcea din ce în ce mai puternică, până ce zbură din cuib, peste case, până pe acoperişul garajului nostru. Mina stătea pe zidul din spate şi o desena. Când am dat să mă apropii, Mina mă avertiză încet: „Ţine-te deoparte. O vei speria!”

Apoi, dintr-odată, am auzit-o pe surioara mea scâncind şi m-am trezit.

Stăteam aşa întins şi o auzeam pe Mama cum o alinta şi o îngrijea pe surioara mea care plângea şi era agitată. Afară se auzeau păsările cântând. După ce am auzit-o pe Mama plecând şi m-am asigurat că au adormit cu toţii, m-am dat jos din pat, mi-am luat

lanterna, m-am îmbrăcat şi am ieşit tiptil prin camera părinţilor. În drum, am luat din baie un flacon cu aspirină. Am coborât, am deschis uşa din spate şi m-am strecurat în grădină.

Cutiile cu mâncare se aflau jos acoperite de ziare şi de o grămadă de ierburi. Erau înclinate şi o mare parte din sos se vărsase. *Chiar sui*-ul era tot lipicios, roşu şi rece. Am aruncat rulourile de primăvară în aceleaşi cutii şi m-am îndreptat spre garaj.

„Nu este bine ceea ce faci, mi-am spus în sinea mea. Cred că ţi-ai pierdut minţile".

Am privit în sus la mierla de pe acoperişul garajului şi am văzut cât de larg şi-a deschis ciocul galben în timp ce cânta. Am văzut sclipirile de auriu şi de albastru de pe penele negre luminate.

Am aprins lanterna şi mi-am ţinut respiraţia când am intrat.

Auzeam din nou zgomotele şi scârţâitul. Ceva îmi trecu repede peste picior şi aproape am scăpat mâncarea jos. Am ajuns acolo unde erau cutiile de ceai şi am luminat locul din spate.

— Tu din nou? spuse el. Am crezut că ai plecat.

— Ţi-am adus ceva, am spus.

Şi-a deschis ochii şi s-a uitat la mine.

— Aspirină, am spus. Şi numerele 27 şi 53. Rulouri de primăvară şi frigărui de porc *chiar sui*.

A râs fără a zâmbi.

— Nu eşti atât de nepriceput după cum pari, spuse el scârţâit.

Am ţinut cutia cu mâncare spre el, deasupra cutiilor de ceai. A luat-o în mâini, însă a început să se clatine, aşa că a trebuit să o iau înapoi.

— Nu am forţă, spuse el.

M-am strecurat printre cutiile de ceai şi m-am aşezat jos lângă el. Am ridicat tava şi am luminat-o cu lanterna. Atunci el îşi întinse un deget în mâncare. Îşi lingea degetele, apoi scoase un geamăt. Îşi înfipse din nou degetul şi prinse o fâşie lungă de lăstari de fasole şi de sos. Îşi scosese limba şi lingea. Mânca zgomotos bucăţi de carne şi ciuperci. Îşi îndesă în gură rulourile de primăvară. Sosul roşu alunecă pe buze, pe bărbie până pe costumul negru.

„Aaah", mormăi el. Mmmm".

Se părea că îi place ori poate îi crea durere, ori poate amândouă. Am împins tava mai aproape de bărbie. Îşi vâra degetele, lingea şi gemea.

Degetele îi erau răsucite şi pipernicite. Articulaţiile îi erau umflate.

— Pune aici aspirină, spuse el.

Am pus două aspirine în sos, iar el le luă şi le înghiţi.

Mesteca şi mestecă. Apoi mâna îi alunecă iar în jos pe lângă corp. Capul îi atârna din nou de perete.

— Mâncarea zeilor, şopti el. 27 şi 53.

Am lăsat cutia jos lângă el şi l-am luminat cu lanterna. Faţa palidă îi era plină de mii de crăpături şi cute. Pe bărbie avea crescute fire de păr incolore. Sosul roşu care îi alunecase pe bărbie arăta ca sângele coagulat. Când îşi deschise iar ochii, am putut să văd vinişoarele roşii, ca un fel de pânză, care îi acoperiseră albul ochilor. Mirosea a praf, a haine vechi şi a transpiraţie uscată.

— Te-ai uitat bine la mine? întrebă el.

— De unde eşti?

— De nicăieri.

— Locul ăsta va fi curăţat complet. Ce vei face atunci?

— Nimic.

— Ce vei…

— Nimic, nimic şi nimic.

Şi îşi închise ochii la loc.

— Lasă aici aspirină, spuse el.

După ce am scos capacul, am lăsat borcanul cu aspirină pe podea. A trebuit să împing la o parte o mică grămadă de cocoloaşe de blană. Am ţinut una la lumina lanternei şi am văzut că era făcută din oase mici, lipite cu blană şi piele.

— La ce te uiţi, ah? întrebă el.

Am pus-o la loc pe podea.

— La nimic.

Mierla de pe acoperiş cânta tot mai tare.

— Avem un doctor care va veni să o vadă pe surioara mea, i-am spus. Aş putea să îl aduc să te vadă.

— Nu vreau niciun doctor. Nu vreau pe nimeni.

— Cine eşti?

— Nimeni.

— Ce pot face pentru tine?

— Nimic.

— Surioara mea este foarte bolnavă.

— Copiii!

— O poţi ajuta în vreun fel?

— Copiii! Salivează, murdăresc, vomită şi plâng.

Am oftat. Nu avea niciun sens să insist.

— Numele meu este Michael. Mă duc. Doreşti să îţi mai aduc altceva?

— Nimic. 27 şi 53.

Şi râgâi. Respiraţia îi mirosea nu doar de la mâncarea chinezească, dar şi de la ce mâncase: muşte şi păianjeni. Am auzit încă un râgâit şi apoi l-am văzut aplecându-se în faţă ca şi cum i s-ar fi făcut rău. L-am prins de umăr ca să îl susţin. Am simţit ceva, acolo sub jacheta lui. Vomită. Am încercat să îmi ţin respiraţia şi să nu îi simt mirosul. În timp ce îi ţineam spatele, am simţit ceva şi sub celălalt umăr. Ceva ca nişte braţe mici, strânse grămadă. Elastice şi flexibile.

Vomitase, dar nu îi era rău. S-a sprijinit iar de perete şi mi-am retras mâna.

— Cine eşti? l-am întrebat.

Mierla cânta din nou.

— Promit să nu spun nimănui, am continuat.

Îşi ridică mâna şi o privi în lumina lanternei.

— Sunt aproape nimeni, a răspuns el. Mare parte din mine este Arthur.

A râs fără a zâmbi.

— Artur Ita, spuse el scârţâit. El este cel care îmi ruinează oasele. Te transformă în piatră şi apoi te preface în ruine.

I-am atins meheieturile umflate.

— Ce ai pe spate? l-am întrebat.

— O haină, apoi o parte din mine şi apoi mult, mult din Arthur.

Am încercat să îl ating iar după umăr.

— Nu are rost, scârţâi el. Nimic nu mă mai poate ajuta acum.

— Plec, am spus. îi voi opri să evacueze garajul. Îţi voi aduce mai multe. Şi nu îl voi aduce pe Doctorul Moarte.

Şi-a lins cu limba sosul uscat de pe bărbie.

— 27 şi 53, spuse el. 27 şi 53.

L-am lăsat şi m-am îndreptat spre uşă, am ieşit la lumină. Mierla se îndepărta în zbor peste grădini, ţipând. M-am strecurat în casă. Am rămas o vreme lângă pătuţul surioarei. Am pus mâna pe ea şi i-am simţit respiraţia şi cât era de delicată şi de călduţă. Am simţit cât de

fragile erau oasele ei.

Mama se uită la mine, însă puteam să îmi dau seama că era încă adormită.

— Bună, şopti ea.

M-am retras încet spre pat.

În somn, am visat că patul meu era tot acoperit de ramuri, frunze şi pene, exact ca un cuib.

Unsprezece

Dimineaţa următoare, Tata spuse că abia se poate mişca. Era încovoiat de la cât stătuse aplecat. Avea dureri cumplite de spate. Era ţeapăn ca o afurisită de scândură.

— Unde este aspirina aia? strigă el de jos.

Mama râdea.

— Exerciţiul ăsta îi va prinde bine, spuse ea. Aşa va mai da puţin jos din grăsime.

Tata strigă din nou:

— Am întrebat, unde este aspirina aia?

Am sărutat-o pe micuţă şi am fugit să prind autobuzul.

Dimineaţa, am avut ştiinţa cu Rasputin. Nea arătat un poster cu strămoşii noştri în care erau prezentate schimbările infinite pe care le-au suferit corpurile lor până în prezent. Vedeam maimuţe şi gorile, linia lungă de creaturi ca nişte gorile de la mijloc, şi la urmă noi. Arăta cum am început să luăm tot mai mult o poziţie de drepţi, cum a dispărut o mare parte din părul de pe corp, cum am început să folosim unelte, cum s-a schimbat forma capului pentru a cuprinde creierele foarte mari. Coot a spus în şoaptă că toate astea erau prostii. Tatăl lui îi spusese că era imposibil ca maimuţele să se fi transformat în oameni. Nu trebuie decât să te uiţi puţin la ele. E de bun-simţ.

L-am întrebat pe Rasputin dacă vom continua să ne schimbăm forma, la care el a răspuns: „Cine ştie Michael? Poate evoluţia va continua pentru totdeauna. Poate ne vom schimba tot timpul”.

— Prostii, şopti Coot.

Am desenat scheletul unei gorile şi scheletul unui om. Mi-am amintit despre ce a spus Mina şi m-am uitat mai bine la poster. Am ridicat mâna şi am întrebat: „Pentru ce sunt omoplaţii?”

Rasputin şi-a încreţit faţa în sus. Şi-a atins spatele, şi-a pus mâna pe omoplaţi şi a zâmbit.

— Ştiu ce spunea Mama despre ei, a răspuns el. Dar ca să fiu

sincer, habar nu am pentru ce sunt.

După ore, Coot îşi îndoi umerii în afară, îşi coborî capul şi îşi fixă bărbia în faţă. Stătu la pândă pe hol, grohăi şi le fugări pe fete.

Lucy Carr începu să ţipe.

— Încetează, porcule! spuse ea.

Coot râdea.

— Porc? spuse el. Nu sunt un porc, sunt o gorilă.

Şi fugi iar după ea.

În timp ce jucam fotbal în curte, mi-am dat seama cât de obosit eram, pentru că stăteam treaz atât de mult în timpul nopţii. Leakey mă tot întreba ce nu era în regulă cu mine. Jucam foarte prost. Domnişoara Dando veni din nou la mine în timp ce stăteam singur la capătul terenului.

— Ce faci? spuse ea.

— Nimic.

— Ce face micuţa?

— Bine.

Mă uitam în pământ.

— Uneori mi se pare că i se opreşte respiraţia, am spus. Apoi o privesc şi văd că este bine.

— Va fi OK, răspunse ea. Vei vedea. Copiii înseamnă griji, însă vei putea să te joci cu ea înainte să îţi dai seama.

Mă atinse pe umăr. Mă gândeam. Mă întrebam dacă să îi spun despre omul din garaj. Apoi l-am văzut pe Leakey căutându-mă din priviri, aşa că am lăsat deoparte supărarea şi am fugit înapoi, ţipând:

„La mine! La mine!”

Era o după-amiază moleşită. După o matematică uşoară veni domnişoara Clarts care ne citi o altă poveste, de data aceasta despre Ulise şi oamenii lui capturaţi în peşteră de către monstrul cu un ochi, Polifem. Aproape adormisem când ne spunea partea despre scăparea lor după ce se deghizaseră în oi.

Mi-am luat acasă desenul cu scheletul. În autobuz, m-am tot uitat la el. Lângă mine stătea un individ în vârstă cu un Jack Russell pe genunchi. Mirosea a pipi şi a fum de ţigară.

— Ce e aia? m-a întrebat el.

— O imagine cu felul în care arătam noi oamenii în trecut, am răspuns.

— Nu pot spune că îmi amintesc de aşa ceva, spuse el. Şi sunt

destul de bătrân.

Şi continuă povestind despre o maimuţă pe care o văzuse la un circ pe când era tânăr. Fusese învăţată să facă ceai, dar nu se putea compara cu o persoană, serios. Dar poate doar făcea repetiţii. Urme de salivă îi curgeau din colţurile gurii. Îmi puteam da seama că era cu mintea în trecut.

— Avem un om în garaj, am spus când tăcu.

— Da? spuse el. Jack Russell-ul lătră scurt. îi puse mâna în jurul gurii. Părea că se gândeşte intens.

— Da, spuse din nou. Şi era acolo o minunată fată la trapez. Puteai să juri că poate zbura.

Doisprezece

Când am ajuns acasă, l-am găsit pe Doctorul Moarte. Stătea în bucătărie cu Mama şi cu Tata. O ţinea pe micuţă pe genunchii lui şi îi ridica vesta în sus. Mi-a făcut cu ochiul când m-a văzut. Tata mă înghionti. Am văzut cât de palidă era Mama.

— Locul ăsta afurisit este de vină, spuse ea după plecarea Doctorului Moarte. Cum să-i meargă bine, când totul în jur este murdar şi în dezordine?

Arătă afară pe fereastră.

— Vezi la ce mă refer? spuse ea. O afurisită de toaletă. Afurisite de ruine. O afurisită de grădina părăsită.

Începu să plângă. Spunea că nu ar fi trebuit niciodată să părăsim Random Roadul. Nu ar fi trebuit să venim niciodată în acest loc mirositor şi abandonat. Mergea înainte şi înapoi prin bucătărie cu micuţa îi braţe.

„Puiul meu", murmură ea. „Bietul meu copilaş".

— Trebuie să o ducem înapoi la spital, îmi şopti Tata. Doar pentru o vreme. Aşa doctorii vor putea să o ţină sub supraveghere. Asta este tot. Se va face bine.

Şi-a mutat privirea pe fereastră înspre grădină.

— Voi munci mai mult, spuse el. Voi face ca totul să fie gata pentru când se va întoarce.

— Te voi ajuta, am spus eu, însă Tata nu părea să mă fi auzit.

La masă, am avut pâine cu brânză şi ceai. Micuţa stătea lângă noi în pătuţul mobil. Mama urcă să pregătească lucrurile de care avea nevoie la spital. Am pus desenul cu scheletul pe masă, însă nu mă puteam concentra asupra lui.

— Arată bine, spuse Tata, dar nici el nu îl examina prea atent.

Am urcat şi m-am aşezat pe palier. O priveam pe Mama cum aruncă vestuţe, scutece şi pulovere într-o geantă mică. Plescăia şi spunea mereu: „Ah! Ah!" ca şi cum era furioasă pe orice. Mă văzu acolo şi schiţă un zâmbet, apoi reîncepu să plescăie. După ce termină, spuse: „Fii liniştit. Nu va dura mult".

S-a aplecat şi m-a mângâiat pe cap.

— Pentru ce sunt omoplaţii? am întrebat.

— Oh, Michael! spuse ea.

Trecu pe lângă mine ca şi cum chiar o enervasem. Dar când coborâse jumătate din scări, se opri şi se întoarse. Îşi strecură mâinile sub omoplaţii mei.

— Se spune că în locul omoplaţilor aveam aripi, de pe vremea când eram mgeri, spuse ea. Se spune că într-o zi, aceste aripi ne vor creşte din nou.

— Este doar o poveste, aşa-i? am răspuns. O poveste pentru copilaşi. Nu-i aşa?

— Cine ştie? Poate odată chiar am avut aripi, şi ele ne vor creşte într-o zi la loc.

— Crezi că micuţa a avut aripi?

— Oh, sunt sigură că a avut aripi. E suficient să o priveşti. Uneori cred că de fapt nu a părăsit Raiul complet şi nu a reuşit să ajungă aici pe Pământ cum trebuie.

Zâmbi, dar avea lacrimi în ochi.

— Poate de asta îi este greu să rămână aici cu noi, spuse ea.

Am privit-o şi m-am întrebat cum ar fi reacţionat dacă i-aş fi spus acum despre omul din garaj. Dar nu am făcut-o.

Înainte să plece, am ţinut-o pe micuţă în braţe. I-am atins pielea fină şi oasele fragile. Am simţit locul unde i-au fost aripile. Apoi am luat maşina spre spital. Le-am lăsat pe Mama şi pe surioară la salonul pentru copii. Eu şi cu Tata ne-am întors acasă pe Falconer Road. Stăteam în casa mare şi goală şi ne uităm unul la celălalt. Apoi Tata se întoarse să vopsească pereţii din sufragerie.

Am desenat un schelet cu aripi ce creşteau din omoplaţi.

M-am uitat pe fereastră şi am văzut-o pe Mina cocoţată pe zidul din spate.

Treisprezece

— Eşti trist, spuse ea.

Stăteam acolo uitându-mă în sus la ea.

— Micuţa e înapoi la spital, am răspuns. Mina oftă. Se uita la o pasăre care zbura sus în cercuri.

— Se pare că va muri, am spus. Ea oftă din nou.

— Ai vrea să mergi undeva? mă întrebă ea.

— Undeva?

— Într-un loc secret. Nimeni nu ştie despre el! M-am uitat înspre casă şi l-am văzut pe Tata prin geamul de la sufragerie. M-am uitat apoi la Mina, iar ochii ei mă priveau fix.

— Cinci minute, spuse ea. Nici măcar nu va observa că ai fost plecat.

Mi-am încrucişat degetele.

— Haide, vino, murmură ea, aşa că am deschis poarta şi am ieşit pe alee.

— Repede, şopti ea, se dădu jos şi începu să fugă.

La capătul străzii, am dat peste o altă alee. Casele din spate erau mai vechi, mai mari şi mai înalte. Curţile din spate erau mai lungi şi aveau în ele copaci înalţi. Era Crow Road.

Se opri în faţa unei porţi verde-mehis. Scoase o cheie, deschise şi se strecură înăuntru. Am urmat-o. Ceva se agăţă de picioarele mele. M-am uitat în jos şi am văzut un pisoi care intrase pe poartă odată cu noi.

— Şoaptă! spuse Mina şi surâse.

— Ce?

— Numele pisicii este şoaptă. Vei da de el peste tot.

Casa era din piatră neagră. Ferestrele erau acoperite cu scânduri. Mina fugi spre uşă şi o deschise. Aici era vopsit cu roşu un semnal de alarmă: PERICOL.

— Nu îi acorda atenţie, spuse ea. Este doar pentru a-i ţine pe hoţi la distanţă.

Intră.

— Vino, şopti ea. Repede!

Am intrat odată cu şoaptă la picioarele mele.

Era întuneric ca smoala acolo. Nu se vedea nimic. Mina mă luă de mână.

— Nu te opri, spuse ea, şi mă conduse mai departe.

Am urcat nişte scări largi. Pe măsură ce ochii mi se obişnuiau cu întunericul, puteam să întrevăd formele ferestrelor acoperite, ale

uşilor întunecate şi ale palierelor largi. Am urcat trei rânduri de scări şi am trecut prin trei paliere. Apoi scările s-au îngustat şi am ajuns la un palier final strâmt.

— Podul, şopti ea. Stai nemişcat. Ar putea să nu te vrea aici. Ar putea să te atace!

— Cine?

— Cât eşti de curajos? Ei mă cunosc pe mine şi îl cunosc pe şoaptă, dar nu te ştiu pe tine. Cât eşti de curajos? La fel de curajos ca mine?

Mă uitam la ea fix. De unde să ştiu?

— Eşti, spuse ea. Trebuie să fii.

Răsuci mânerul. Îşi ţinu respiraţia. Îmi luă din nou mâna, mă conduse înăuntru şi închise uşa în spatele nostru. Se aplecă pe podea. Mă trase şi pe mine după ea. Pisica stătea liniştită lângă noi.

— Stai nemişcat, şopti ea. Fii foarte liniştit. Doar priveşte.

Ne aflam chiar în partea de acoperiş. Era o cameră largă cu un plafon înclinat. Planşele de lemn erau separate şi inegale. Tencuiala căzuse de pe pereţi. Lumina se strecura printr-o fereastră cu arcade care se extindea în afară prin acoperiş. Pe duşumea, lângă fereastră, se găseau împrăştiate bucăţi de sticlă. Puteai vedea acoperişurile şi turlele oraşului prin ea şi norii înroşindu-se pe măsură ce se întuneca.

Mi-am ţinut respiraţia.

Camera se întuneca şi se înroşea pe măsură ce soarele apunea.

— Ce se va întâmpla? am întrebat.

— Şşş. Ascultă. Aşteaptă şi priveşte.

Apoi începu să tremure.

— Uite! Uite!

O pasăre răsări dintr-un colţ al camerei şi zbură în tăcere spre fereastră. Rămase acolo, privind în faţă. Apoi apăru o alta, rotindu-se o dată injurul camerei, cu aripile bătându-i la câţiva centimetri distanţă de feţele noastre, până ce se opri tot în faţa ferestrei.

Tăceam chitic. Fata m-a prins de mână. Le urmăream cum îşi întorceau unele spre altele feţele largi şi rotunde, felul în care apucau cu ghearele rama ferestrei. Apoi au plecat, zburând în tăcere în amurgul roşiatic.

— Bufniţe, şopti Mina. Bufniţe roşietice.

Apoi se uită iar la mine şi începu să râdă.

— Uneori, îi atacă pe intruşi. Dar te-au văzut cu mine. Ştiu că

eşti OK.

Arătă cu degetul înspre peretele din spate, spre o gaură larg deschisă unde căzuseră tencuiala şi câteva cărămizi.

— Ăla este cuibul, spuse ea. Sunt pui înăuntru. Nu te apropia. îi vor apăra până la moarte.

Începu să râdă când îmi văzu privirea uimită.

— Haide, spuse ea. Repede.

Am părăsit podul, am coborât pe scările largi, în grădină. După ce încuie Mina uşa şi poarta grădinii, am fugit spre casă.

— Să nu spui nimănui, îmi şopti ea.

— Nu, am răspuns.

— Promite! spuse ea.

— Ce?

— Să mori tu că nu spui!

— Să mor eu dacă spun!

— Bine, spuse ea, şi fugi cu şoaptă la călcâiele ei.

Am intrat apoi pe poartă şi l-am zărit pe Tata dincolo de fereastra de la sufragerie, întinzându-se să vopsească pereţii.

Paisprezece

A doua zi, nu m-am dus la şcoală.

Luăm micul dejun cu Tata, când am început să tremur fără niciun motiv. Tata mă înconjură cu braţul.

— Ce zici, să lucrăm împreună azi? m-a întrebat el.

Am dat din cap afirmativ.

— Vom pregăti totul pentru ele, da? spuse el. Noi doi împreună.

L-am auzit vorbind la telefon pe hol cu cei de la şcoală.

„Sora lui… îl auzeam spunând. Da, foarte multe schimbări dintr-odată… Stres… Da, da".

Am îmbrăcat nişte blugi vechi. Am amestecat vopseaua verde pe care aveam să o folosim pentru pereţii din sufragerie. Am întins cearşafuri vechi pe duşumea.

— Cu ce să încep? am întrebat, în timp ce Tata se urcă pe fusceii scării.

Dădu din umeri. Se uită pe fereastră.

— Ce ai zice să cureţi puţin jungla aia de afară, spuse el. Râdea. Camuflează-te mai întâi. Şi fii atent la tigri.

Purtăm o pereche de mănuşi vechi. Foloseam nişte foarfece tot vechi ca să tai cozile care nu se rupeau. Am săpat adânc cu o mistrie

pentru a ajunge la rădăcini. Ace de scaieţi mi-au rămas înfipte în piele. Eram acoperit peste tot de sevă verde. Am făcut o grămadă mare de buruieni şi o movilă de pietre lângă zidul casei. Aveam păianjeni în păr şi prin haine. Cărăbuşi strălucitori fugeau, de mine. Insectele se agitau mai adânc în solul afânat. Pe măsură ce orele dimineţii treceau am continuat să curăţ o parte tot mai mare de grădină. Tata a venit lângă mine şi am băut împreună un suc. Stăteam rezemaţi de zidul casei şi urmăream mierle venind la locul unde muncisem. Scormoneau solul după insecte şi viermi pentru puii lor şi îşi luau zborul deasupra grădinilor către cuiburi.

Am vorbit despre ce plănuiam să avem acolo: un heleşteu, o fântână, un loc unde Mama putea să facă plajă, un leagăn pentru micuţă.

— Va trebui să acoperim heleşteul odată ce va începe să meargă în patru labe, spuse Tata. Nu vreau niciun fel de pericol în calea ei.

Apoi ne-am întors la muncă.

Braţele mă dureau şi pielea mă ustura. Praful şi polenul îmi înfundaseră nasul şi gâtul. M-am căţărat dincolo de buruieni, am săpat în pământ, am retezat la întâmplare şi am smuls tijele. Visam la micuţă cum avea să meargă în patru labe pe aici. Era sănătoasă, gângurea şi arăta cu degetul spre păsări. Apoi am observat cât de aproape ajunsesem de garaj şi m-am gândit la omul acela, cum stătea acolo şi părea că aştepta doar să moară.

M-am ridicat şi m-am dus la uşa garajului. Ascultăm. Nimic neobişnuit, în afară de scârţâitul şi zgomotele normale.

— Nu poţi doar să stai acolo! am strigat. Nu poţi sta pur şi simplu, ca şi cum aştepţi să mori!

Niciun răspuns. Ascultăm.

— Nu poţi! am spus.

Niciun răspuns.

În acea după-amiază, am mers la spital. În timp ce scoteam maşina în stradă, am zărit-o pe Mina într-un copac, în grădina ei. Avea în poală un caiet şi îşi nota ori desenă ceva. S-a uitat la noi, a făcut semn cu mâna, dar nu a zâmbit.

— Destul de ciudată, spuse Tata.

— Da, am murmurat.

La spital, micuţa era din nou în incubator. Era conectată cu fire şi tuburi. Dormea profund. Mama a spus că totul este OK. Doctorii o

anunţaseră că o poate lua pe micuţă acasă într-o zi ori două. Mama şi-a pus braţul în jurul meu în timp ce ne uitam la ea prin geam. Apoi a văzut petele de pe pielea mea. După ce a cerut puţină cremă de la asistente, mi-a aplicat-o cu grijă pe piele.

Micuţa se trezi, se uită în ochii mei şi îşi mişcă faţa într-un fel de zâmbet.

— Vezi? spuse Mama. Se va face bine pentru noi. Nu-i aşa, micuţă domnişoară?

Apoi şi-a închis ochii la loc. Mama a spus că va rămâne lângă surioara mea în spital şi în seara aceea. Eu şi cu Tata am plecat spre casă.

— 27 şi 53 din nou? a întrebat el în timp ce eram în trafic.

— Da, am spus.

— Da, spuse el. Încă puţină muncă şi te poţi duce la restaurantul chinezesc mai târziu.

Am intrat pe stradă pe care locuiam. Mina stătea pe zidul de jos al curţii din faţa casei şi citea. Ne-a privit cum am parcat şi ne-am îndreptat spre uşa de la intrare. I-am făcut semn cu mâna şi am zâmbit.

— Ia o pauză, spuse Tata. Poţi termina grădina mâine. Haide. Mergi şi vorbeşte cu Mina. *Cincisprezece*

— E posibil să nu moară, am spus.

— Asta e bine, spuse Mina.

M-am aşezat pe zid la câţiva centimetri de ea.

— Nu ai fost azi la şcoală, a spus ea.

— Nu m-am simţit bine.

Încuviinţă.

— Nu e de mirare, dacă te gândeşti prin ce a trebuit să treci.

— Nici tu nu ai fost la şcoală, am spus.

— Eu nu merg la şcoală.

M-am uitat fix la ea.

— Mama mă educă, spuse ea. Noi credem că şcoala inhibă curiozitatea naturală, creativitatea şi inteligenţa copiilor. Mintea trebuie să fie deschisă către lume şi nu închisă într-o sală întunecată de clasă.

— Oh! am spus.

— Nu eşti de acord, Michael? M-am gândit la alergările de pe teren cu Leakey şi Coot. La temperamentul lui Monkey Mitford. Şi la poveştile domnişoarei Clart.

— Nu ştiu, am spus.

— Motoul nostru este pe peretele de lângă patul meu, a spus ea. „Cum poate o pasăre care e născută pentru a fi liberă/Să cânte într-o colivie?" William Blake. Apoi arătă în sus, spre copac. Puii din cuib nu vor avea nevoie de o sală de clasă pentru a învăţa să zboare. Nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Bine, atunci, spuse ea. Tatăl meu credea asta, de asemenea.

— Tatăl tău?

— Da. A fost un om minunat. A murit înainte să mă nasc. Ne gândim mereu la el, veghind asupra noastră din Rai.

Mă privi cu acei ochi care păreau să treacă prin mine.

— Eşti o persoană tăcută, spuse ea.

Nu am ştiut ce să răspund. Ea începu să citească din nou.

— Crezi că provenim din maimuţe? am întrebat.

— Nu ţine de credinţă, spuse ea. Este un fapt dovedit. Se numeşte evoluţie. Tu ar trebui să ştii asta. Da, provenim din maimuţe.

Îşi ridică ochii din carte.

— Şi totuşi speram, continuă ea, să fi avut nişte strămoşi mai arătoşi. Tu nu?

Mă privi din nou.

— Da, am răspuns.

Reîncepu să citească. Am urmărit mierla zburând în copac cu viermişori căzându-i din cioc.

— A fost super să văd bufniţele, am spus. Ea zâmbi.

— Da. Sunt creaturi neîmblânzite, desigur. Ucigaşe, sălbatice. Sunt incredibile.

— Am tot visat că le auzeam, toată noaptea.

— Şi eu le ascult. Uneori în întunericul nopţii, când a dispărut orice urmă de trafic, le aud chemându-se unele pe altele.

Mi-am împreunat mâinile strâns cu un spaţiu între palme şi o gaură între degetele mari.

— Ascultă, am spus.

Am suflat uşor în gaură şi am început să imit sunetele unei bufniţe.

— Oau, ce tare! spuse Mina. Arată-mi. I-am arătat cum să îşi împreuneze mâinile şi cum să sufle.

La început nu putea să o facă, dar apoi reuşi. Buhăia şi râdea.

— Incredibil! spuse ea. Atât de incredibil!

— Leakey mi-a arătat, am spus. Colegul meu de la şcoală.

— Mă întreb dacă, scoţând sunetele astea noaptea, bufniţele ar răspunde.

— Poate. Poate ar trebui să încerci.

— Voi încerca. În această noapte voi încerca.

— Hoo, suflă ea. Hoo, hoo, hoo.

— Super! strigă ea. Şi bătu din palme.

— Mai este ceva ce aş putea să îţi arăt, am spus. Aşa cum tu mi-ai arătat bufniţele.

— Ce este?

— Nu ştiu. Nici măcar nu sunt sigur dacă e real ori e un vis.

— Este OK. Visele şi adevărul se amestecă mereu.

— Va trebui să te duc acolo şi să îţi arăt.

Îşi deschise ochii larg şi râse, ca şi cum era gata să meargă chiar atunci.

— Nu se poate acum, am spus.

În josul străzii, Tata deschise uşa şi făcu semn cu mâna.

— Trebuie să plec, am spus. Trebuie să merg să iau 27 şi 53.

Îşi ridică ochii.

— Omul misterios, spuse ea. Ăsta eşti tu.

Mierla zbură iar din copac.

M-am ridicat de plecare.

— Ştii pentru ce sunt omoplaţii? i-am spus. Ea chicoti.

— Nici asta nu o ştii? spuse ea.

— Ştii?

— Este un fapt dovedit, toată lumea ştie. Acolo au fost odată aripi şi tot acolo vor creşte înapoi.

Râse din nou.

— Haide, du-te, omule misterios. Mergi şi ia-ţi numerele misterioase.

Şaisprezece

Chiar înainte de zori, dimineaţa următoare.

I-am luminat chipul palid cu lanterna.

— Tu din nou, scârţâi el.

— Mai mult 27 şi 53, am spus.

— Mâncarea zeilor, răspunse el.

M-am strecurat printre cutiile de ceai alături de el, am ţinut tava, şi el a apucat mâncarea cu degetul. Sorbea, lingea şi mestecă.

„Nectar”, şopti el.

— Cum de ştii despre 27 şi 53? îl întrebai.

— Favoritele lui Ernie. Obişnuiam să îl aud la telefon: „27 şi 53, obişnuia el să spună. Aduceţi-le pline. Aduceţi-le repede”.

— Erai în casă?

— În grădină. Obişnuiam să îl urmăresc prin geamuri. Obişnuiam să îl ascult. Nu se simţea niciodată prea bine. Nu putea să mănânce tot.

Obişnuiam să îi găsesc resturile în gunoi în dimineaţa următoare. 27 şi 53. Cele mai bune nectaruri. O mare diferenţă faţă de păianjeni şi şoareci.

— Te-a văzut? Ştia că eşti acolo?

— Nu aş şti să spun.

Se uita la mine, dar cumva vedea prin mine ca şi cum nu eram acolo. Băşinos bătrân şi mizerabil. Poate credea că sunt o născocire.

Şi aruncă o înghiţitură din fâşia lungă de porc şi lăstari de fasole pe limba palidă.

Mă privi cu acei ochi plini de vinişoare.

— Crezi că sunt o născocire?

— Nu ştiu ce eşti.

— Este OK.

— Eşti mort?

— Ce?

— Eşti?

— Da. Se ştie că morţii mănâncă 27 şi 53 şi suferă de Artur stă.

— Mai ai nevoie de aspirină?

— Nu încă.

— Altceva?

— 27 şi 53.

Îşi trecu degetul în jurul tăvii şi apucă ultimele dâre de sos. Îşi linse buzele palide cu limba la fel de palidă.

— Micuţa este la spital, am spus.

— Ceva bran, spuse el.

— Bran?

— Bere brună. Un alt lucra pe care Ernie obişnuia să îl comande. Şi pe care, de asemenea, nu putea să îl termine. Ochii mari şi burta mică. Un alt lucra pe care obişnuiam să îl scotocesc în gunoi, atâta timp cât sticlă nu se răsturna şi nu se împrăştia peste tot.

— OK, am spus.

— Bere brună. Cel mai dulce dintre nectarari.

Râgâi, vomită şi se aplecă în faţă. Am luminat cu lanterna crescăturile de pe spatele lui, sub jachetă.

— Aş vrea să aduc pe cineva să te vadă, i-am spus după ce termină.

— Cineva care să îţi confirme că exist cu adevărat?

— Este drăguţă.

— Nu.

— Este deşteaptă.

— Pe nimeni.

— Va şti cum să te ajute.

— Ha!

A râs, dar nu a zâmbit.

Nu ştiu de ce, dar am reînceput să tremur.

El îşi plescăi limba, respiraţia îi horcăi şi oftă.

— Nu ştiu ce să fac, i-am spus. Garajul va fi dat jos, fir-ar să fie! Eşti bolnav şi ai artrită. Nu mănânci cum trebuie. Mă trezesc şi mă gândesc la tine şi mai sunt şi alte lucruri la care trebuie să mă gândesc. Micuţa este bolnavă, şi noi sperăm să nu moară, dar e posibil. Chiar ar putea muri.

Ciocăni cu degetele de duşumea şi le trecu prin ghemurile de blană care se găseau acolo.

— Este de treabă, i-am spus. Nu va spune nimănui. Este deşteaptă. Va şti cum să te ajute.

Clătină din cap.

— Of, copiii ăştia, spuse el.

— O cheamă Mina, am spus.

— Adu-i pe toţi, spuse el. Adu întregul oraş.

— Doar pe Mina. Şi eu.

— Copiii.

— Cum să te strig?

— Ce?

— Cum să îi spun că te numeşti?

— Nimeni. Domnul Nimeni. Domnul Oase şi Domnul Mi-a Ajuns şi Domnul Artur stă. Acum cară-te şi lasă-mă singur.

— OK, am spus.

M-am ridicat şi am început să mă strecor printre cutiile de ceai.

Apoi m-am oprit ezitând.

— Te vei gândi la ea cât este în spital? îţi vei dori să se facă bine?

Plescăi din limbă.

— Te rog, am spus.

— Da. Afurisit da.

M-am dus spre uşă.

— Da, l-am auzit spunând din nou. Da, mă voi gândi.

Afară, aproape se făcuse ziuă. Mierla era pe acoperişul garajului, cântându-şi tare cântecul. Cerul avea nuanţe de întuneric, de roz şi de albastru. M-am scuturat de muşte şi de pânzele de păianjen de pe mine. Am auzit strigătul de bufniţă în timp ce mă întorceam spre casă.

Hoo. Hoo. Hoo.

M-am uitat spre cer şi am zărit bufniţele îndreptându-se spre casă cu bateri tăcute de aripi. Mi-am împreunat degetele şi am suflat în gaura formată.

Hoo. Hoo. Hoo.

Apoi mi s-a părut că zăresc prin întuneric o faţă rotundă şi albă ce apăru la una dintre ferestrele de sus din casa Minei. Mi-am împreunat mâinile din nou.

Hoo. Hoo. Hoo. Am auzit un răspuns. Hoo. Hoo. Hoo.

Şaptesprezece

La prânz, m-am dus în curtea din faţa casei Minei. Stătea pe iarbă, pe o pătură întinsă sub copac. Avea cu ea cărţi, creioane şi desenele ei împrăştiate în jur. Nu mă duceam nici în acea zi la şcoală. Îmi petrecusem iar dimineaţa curăţând grădina. Tata lucrase în camera din faţă, vopsind, descojind pereţii şi pregătindu-i pentru fixarea tapetului.

— Domnule misterios, spuse ea. Salut!

Avea cartea deschisă la imaginea unui schelet de pasăre. îl copia în cartea ei de schiţe.

— Înveţi la ştiinţe? am spus.

Ea râse.

— Vezi cum te închide şcoala, răspunse ea. Desenez, pictez, citesc, privesc. Simt razele soarelui şi respir aerul curat. Ascult cântecele mierlei, îmi deschid mintea. Ha! Şcoala!

Ridică o carte cu poeme de pe pătură.

— Ascultă, spuse ea.

Se ridică dreaptă, tuşi pentru a-şi pregăti vocea şi citi din cartea

deschisă.

„A merge la şcoală într-o dimineaţă de vară.

O! îţi răpeşte orice bucurie;

Sub ochiul rău şi învechit

Micuţul îşi petrece ziua

Cu suspine şi spaimă”.

Închise cartea.

— Bineînţeles, William Blake. Ai auzit de el?

— Nu.

— A pictat şi a scris poeme. În mare parte a timpului, nu purta niciun fel de haine. Vedea îngeri în grădina lui.

Îmi făcu semn. Am trecut peste gard şi m-am aşezat pe pătură alături de ea.

— Şşş, şopti ea. Fă linişte, şşş. Ascultă.

— Ce să ascult?

— Doar ascultă.

Ascultăm. Auzeam traficul pe Crow Road şi pe străzile îndepărtate. Auzeam păsări ciripind. Auzeam foşnetul copacilor. Îmi auzeam propria respiraţie.

— Ce auzi?

I-am descris ce auzeam.

— Ascultă şi mai atent, spuse ea. Ascultă mai profund. Caută să prinzi cel mai mic zgomot.

Mi-am închis ochii şi am ascultat din nou.

— Ce ar trebui să aud? am întrebat.

— Vine de deasupra, din interiorul copacului.

— Dinăuntrul copacului?

— Pur şi simplu ascultă.

Am încercat să mă concentrez la copac, la crengi şi la frunze, la micile izbituri care răsunau în crengi. Auzeam clinchetul şi foşnetul frunzelor.

— Vine de la cuib, spuse ea. Ascultă.

Am ascultat şi în sfârşit puteam să aud: un zgomot mic şi ascuţit, îndepărtat, ca şi cum era din altă lume.

Îmi ţineam respiraţia.

— Da! şopti ea. Sunt puişorii.

Odată ce l-am identificat şi am înţeles ce era şi de unde venea, puteam să aud şi alte zgomote mai puternice. Am deschis ochii. Mă

uitam către Mina. Apoi am închis ochii la loc şi am ascultat puii de mierlă cum piuiau în cuib. Puteam să mi-i imaginez cum stăteau ghemuiţi unii într-alţii.

— Oasele lor sunt mai uşoare decât ale noastre, spuse ea.

Mi-am redeschis ochii. Mina desena din nou la schelet.

— Oasele lor sunt aproape seci. Ştiai asta?

— Da, cred că da.

A ridicat un os care se găsea printre cărţi.

— S-ar părea că acesta este un os de porumbel, spuse ea. Pocni osul, şi acesta crăpă. Îmi arătă că nu avea interiorul solid, ci era o plasă de bare osoase, subţiri ca acul.

— Prezenţa cavităţilor pentru aer din interiorul osului este cunoscută sub numele de pneumatizare, spuse ea. Simte-l.

Am luat osul în palmă. M-am uitat la spaţiile din interior şi am simţit aşchiile.

— Şi asta este un rezultat al evoluţiei, spuse ea. Osul este subţire, dar puternic. Este astfel adaptat încât permite păsărilor să zboare. De-a lungul a milioane de ani, păsările şi-au dezvoltat o anatomie a lor care le permite să zboare. Şi după cum ştii, după desenul de ieri cu scheletul unui om, noi nu avem această posibilitate.

Mă privea.

— Înţelegi? Ai învăţat asta la şcoală?

— Cred că da.

Mă privi.

— Într-o zi îţi voi spune despre o creatură numită arhaeopterix, îmi spuse ea. Ce face micuţa?

— Vom merge să o vedem azi. Cred că va fi OK.

— Bine.

Îşi împreună degetele, suflă printre ele şi scoase sunetul unei bufniţe.

— Super! spuse. Minunat!

— Am ţipat ca o bufniţă, aseară, am spus. Chiar înainte de a miji de ziuă, foarte devreme, spre dimineaţă.

— Serios?

— Te uitai pe geam? Chiar ai făcut sunetul bufniţelor?

— Nu sunt sigur.

— Nu eşti sigur?

— Visez. Merg prin somn. Uneori confund lucrurile pe care le fac

în realitate cu visele. Şi alteori le visez şi cred că sunt reale.

Mâna se uita fix la mine.

— Te-am visat aseară, spuse ea.

— M-ai visat?

— Da, dar nu este important. Ai spus că ai un secret. Ceva ce vrei să îmi arăţi.

— Am.

— Atunci arată-mi.

— Nu acum. Poate în după-amiaza asta. Mă privi.

— Erai afară, spuse ea. Era o lumină ciudată. Erai foarte palid. Era plin de pânze de păianjen şi de gâze. Ţipai ca o bufniţă.

Ne-am uitat unul la celălalt. L-am auzit pe Tata strigându-mă. „Michael! Michael!"

— Ne vedem spre seară, am şoptit. *Optsprezece*

— A sunat domnişoara Dando, spuse Tata în drum spre spital. A întrebat de tine.

— Mulţumesc.

— A spus că prietenii tăi te aşteaptă să te întorci la şcoală.

— Îi voi vedea duminică.

— Te duci la şcoală?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu.

— Poate ar fi bine să mergi din nou la şcoală, nu? Nu aş vrea să lipseşti prea mult.

— Învăţ multe de la Mina. Ştie o mulţime de lucruri, despre păsări, despre evoluţie.

— Aha, pricep. Şi normal ai învăţat şi meniul chinezesc pe de rost.

La spital, micuţa era tot în incubatorul de sticlă, însă firele şi tuburile fuseseră scoase. Mama o scoase din incubator şi mi-o dădu să o ţin pe genunchi. Am încercat să îmi dau seama dacă mai crescuse şi dacă era mai puternică. Se sucea şi am simţit încordarea muşchilor în timp ce se întindea. Mi-a luat degetul în pumnul ei micuţ şi a încercat să îl ţină strâns. Şi-a deschis ochii larg.

— Uite, a spus Tata. Îţi zâmbeşte, însă mie nu îmi părea un zâmbet.

Un doctor a venit să stea de vorbă cu noi. Doctorul Bloom.

— Îşi revine, nu-i aşa? spuse Tata.

— În forţă, a răspuns doctorul.

— Când putem să o luăm acasă? Doctorul Bloom a dat din umeri. A atins obrajii micuţei.

— Va trebui să mai rămână sub supraveghere, a răspuns. Poate câteva zile.

Îmi zâmbi.

— Hei tinere! nu-ţi face griji, îmi spuse el. Am atins omoplaţii micuţei şi am simţit cât erau de micuţi şi de flexibili. I-am simţit respiraţia.

— Va alerga în curând prin grădină, spuse Mama.

A râs, însă avea lacrimi în ochi. Mi-a luat-o pe micuţă din braţe şi mi-a masat pielea cu cremă.

— Pari obosit, spuse ea. Se uită la Tata. Voi doi aţi stat treji până târziu, aşa-i?

— Da, până am picat de oboseală, spuse Tata. Ne-am uitat la filme şi am mâncat de la restaurantul chinzesc, nu-i aşa, fiule?

Am încuviinţat din cap.

— Da, aşa am făcut.

Am ieşit pe hol. Am întrebat-o pe o asistentă unde este salonul cu bolnavii de artrită. Ea mă îndrumă spre salonul 34, la ultimul etaj. Şi mai spuse că era o idee proastă să îi pui la ultimul etaj pe oamenii care au probleme cu oasele, merg greu şi urcă scările cu dificultate. Am luat liftul şi am urcat.

Am ieşit din lift, iar o femeie trecu pe lângă mine împingând un mergător. Se opri, răsuflând greu şi zâmbind silit.

— Sunt sleită, gâfâi ea. O tură în susul şi în josul coridorului şi trei ture în jurul palierului! Efectiv sleită!

Se rezemă de mergător şi mă privi în ochi.

— Dar voi dansa în curând.

Mâinile îi erau strâmbe, şi încheieturile îi erau umflate.

— Artrită, am spus eu.

— Ai dreptate. Este Artur. Dar am picioare noi şi voi dansa în curând, şi îi voi arăta eu lui cine conduce. Cel puţin pentru o vreme.

— Am un prieten cu artrită, am spus.

— Bietul de el!

— Ce îl poate ajuta?

— Păi, Artur câştigă în cele din urmă. Dar între timp unii se bazează pe untura de peşte şi pe gândirea pozitivă. Eu mă bazez pe

rugăciuni către Sfânta Maria şi pe Doctorul MacNabola cu foarfecele lui, ferăstrăul şi burghiul din plastic, pe piese şi pe lipici.

Îmi făcu cu ochiul.

— Trebuie să continui să te mişti. Ăsta este secretul. Pune oasele vechi să se mişte încontinuu. Nu le lăsa să putrezească.

Îşi târşâi picioarele înainte, fredonând „Regele Dansului".

Am urmat indicatoarele către salonul 34. Am privit înăuntru. Am văzut zeci de paturi înşirate de o parte şi de alta a camerei. O mulţime de oameni practicau mersul cu ajutorul mergătoarelor. Unii stăteau în pat, zâmbind şi tricotând, tresărind când se strigau dintr-o parte în cealaltă a palierului. Unii stăteau nemişcaţi, încărcaţi de durere. La capătul culoarului, un grup de doctori şi studenţi cu halate albe erau adunaţi în spatele unui om în negru. El vorbea, şi ei îşi luau notiţe. Mergea cu paşi mari prin salon, şi ei îl urmau. Arăta spre pacienţi, şi ei încuviinţau şi dădeau din mâini. Se oprea la câteva paturi şi zâmbea în timp ce îi asculta pe pacienţi. Dădu mâinile cu o asistentă şi ieşi repede pe uşă. Stăteam pe loc în timp ce grupul venea spre mine.

— Mă scuzaţi, am spus eu.

Omul în negru veni spre mine.

— Doctor MacNabola, am întrebat.

Se opri şi se uită în jos la mine. Doctorii şi studenţii se adunară în jurul meu.

— Ce este bun pentru artrită? m-am interesat eu.

El clipi şi zâmbi răutăcios.

— Acul, spuse el.

Imită actul de pregătire a unei injecţii.

— Injecţii chiar în încheieturi.

Tresări, ca şi cum ar fi suferit, în timp ce doctorii şi studenţii zâmbeau cu înţeles.

— Apoi ferăstrăul, spuse el.

Imită mişcările de tăiat cu ferăstrăul, gâfâi şi îşi mişcă faţa în agonie.

— Burghie scoase şi altele noi puse în loc, spuse el.

Se prefăcu a pune aţa în ac şi a coase.

— Coase-l, va fi ca nou, spuse el.

Oftă a uşurare, ca şi cum toată durerea îi dispăru.

Se înclină înspre mine.

— Eşti în suferinţă, tinere?

Am negat.

— Un prieten.

Doctorul luă poziţie de drepţi.

— Atunci spune-i prietenului tău să vină la mine. îl voi coase, tăia, fixă şi trimite acasă ca nou.

Doctorii chicotiră din nou.

— În afară de asta, spuse el, sfatul meu este simplu. Să rămână voios. Să nu se dea bătut. Neapărat să rămână activ. Să ia untură de peşte. Şi să nu lase articulaţiile să şchioapete.

Îşi strânse mâinile la spate.

— Altceva?

Am dat din cap.

El se uită la doctorii din jurul meu.

— Are cineva alt sfat pentru tânărul nostru prieten?

Au dat din cap.

— Atunci să mergem mai departe, spuse el, şi ieşi în mers rapid pe coridor.

Am rămas acolo gândindu-mă.

— Cauţi pe cineva? mă întrebă o asistentă.

— Nu.

Ea zâmbi.

— Dumnealui este un doctor foarte bun, spuse ea. îi cam place să se dea mare. Spune-i prietenului tău să continue să meargă şi să zâmbească. Să nu cedeze în faţa lui Artur.

Am fugit către lift, înapoi spre salonul micuţei.

Mama şi Tata se ţineau de mână şi se uitau în jos la copil.

— Bună, spuse mama. Ai fost plecat o vreme bună.

— Mâncarea de la restaurantul chinzesc e de vină, spuse Tata, încercând să ne facă să zâmbim.

— Untură de peşte, spuse ea. Asta te va ajuta.

Mă îmbrăţişa strâns.

— Eşti băiatul meu preferat, şopti ea. Indiferent de ce se va întâmpla, vei fi mereu băiatul meu scump.

Odată ajunşi acasă, în timp ce Tata se pregătea să se apuce iar de treabă în camera principală, am luat o sticlă de bere din frigider şi m-am strecurat cu lanterna până la uşa garajului. Îmi luasem şi cuţitul elveţian de armată din camera mea. Am luat şi o mână de capsule de untură de peşte din baie şi le-am îndesat îi buzunar.

Am întrebat dacă pot merge să o văd pe Mina.

— Nu-ţi face griji pentru mine, spuse Tata. Mă ocup eu de partea grea de aici. Mergi şi simte-te bine. *Nouăsprezece*

Pătura şi cărţile ei erau tot pe pajişte, însă ea nu se vedea nicăieri. M-am uitat sus în copac, însă nu era nici acolo. Am trecut peste gard, m-am îndreptat spre intrarea din faţă şi am sunat la uşă. Mama ei veni.

— Mina este acasă? am întrebat.

Mama ei avea acelaşi păr negru ca smoala. Purta un şorţ mânjit cu vopsea şi pământ.

— Da, este, spuse ea. Îmi întinse mâna. Tu trebuie să fii Michael. Eu sunt Doamna McKee.

I-am strâns mâna.

— Mina! strigă ea. Apoi se mtoarse spre mine. Ce face micuţa?

— Foarte bine. Adică, sperăm că se va face bine.

— Bebeluşii sunt creaturi încăpăţânate. Luptători şi învingători. Spune-le părinţilor tăi că am întrebat de ei.

— Le voi spune.

Mina veni la uşă. Purta şi ea un şorţ mânjit cu vopsea.

— Modelăm, spuse ea. Vino să vezi.

Mă conduse la bucătărie. Pe masă se aflau bucăţi mari de pământ puse în saci de plastic. Masa era acoperită cu o faţă din plastic. Mai erau acolo cuţite şi ustensile din lemn. Cartea Minei cu desene cu păsări era deschisă la pagina cu desenul mierlei. Mi-a arătat bucata de argilă la care lucra. Era doar un bloc, însă puteam descifra conturul unei păsări: corpul mare, un cioc ascuţit, o coadă netedă. Adăugă mai mult pământ şi luă corpul pentru a-i trasa aripile.

— În perioada asta, Mina este interesată de păsări, spuse Doamna McKee. Uneori, sunt lucruri care înoată sau lucruri care se furişează prin noapte, alteori, lucruri care se târăsc sau se caţără, şi acum sunt lucruri care zboară.

M-am uitat împrejur. Am zărit un raft plin cu modele din lut: vulpi, peşti, şopârle, arici sau şoricei. Mai era acolo şi o bufniţă cu capul mare şi oval, ciocul ascuţit şi gheare cumplite.

— Tu le-ai făcut? am întrebat-o.

Mina râse.

— Sunt fenomenale! am exclamat.

Îmi arătă cum poate fi modelat lutul ca să dai formă unei păsări

în zbor, cum poate să marcheze aripile cu un cuţit ascuţit.

— După ce îl ard şi îi dau luciu, îl voi agăţa de tavan.

Am luat o bucată de argilă, am frecat-o între degete şi am rulat-o între palme. Era rece şi grăunţoasă. Mână îşi linse degetul, frecă bucata de argilă şi îmi arătă cum poate fi făcută lucioasă şi netedă. O urmăream pentru a-i copia gesturile. Am frământat iar bucata de argilă, am trasat forma unui şarpe, am turtit-o la loc şi am desenat forma unui cap de om.

M-am gândit la copil. Am început să o desenez, corpul ei delicat, braţele şi picioruşele, capul.

— Magie, aşa-i? făcu Mina.

— Da, magie.

— Uneori, visez că le fac atât de reale, încât merg singure ori zboară din mâinile mele. Foloseşti argilă la şcoală?

— Da, uneori. Am folosit la o oră.

— Michael ar putea veni să lucreze cu noi din când în când, spuse Mina.

Doamna McKee mă privi. Ochii ei erau la fel de sfredelitori că ai Minei, doar puţin mai blânzi.

— Da, ar putea.

— I-am spus ce credem noi despre şcoli, spuse Mina.

Doamna McKee râse.

— Şi i-am spus şi despre William Blake. Am continuat să modelez forma micuţei. Am încercat să îi desenez trăsăturile feţei. Argila începu să se usuce sub căldura mâinilor mele. Începu să se fărâmiţeze. M-am uitat la Mina. Am încercat să îi spun din priviri că trebuie să plecăm.

— Pot ieşi la o plimbare cu Michael? întrebă ea imediat.

— Da. Înfăşoară argila în plastic şi poţi continua să te joci cu ea când te întorci.

Douăzeci

Am condus-o rapid de-a lungul străzii şi apoi am luat-o pe aleea din spate. Am trecut de zidurile înalte din spatele grădinii.

— Încotro mergem? întrebă ea.

— Undeva aproape.

M-am uitat la bluză ei galbenă şi la blugii albaştri.

— Locul este murdar; am spus. Şi este periculos.

Îşi închise bluza până la gât. Îşi strânse pumnii.

— Bine, spuse ea. Continuă să mergi, Michael.

Am deschis poarta din spate a grădinii.

— Aici? întrebă ea.

Mă privi.

— Da. Da!

Eram împreună în faţa uşii garajului. Scrută întunericul cu ochii. Am scos berea şi lanterna.

— Vom avea nevoie de astea, am spus. Am luat capsulele din buzunar. Astea, de asemenea.

Ochii ei se măriseră şi se uitau direct la mine.

— Ai încredere în mine, am spus.

Am ezitat.

— Nu doar că e periculos, am spus. Sunt îngrijorat că nu vei vedea ce am văzut eu.

Mă luă de mână şi mă ţinu strâns.

— Voi vedea orice ar fi acolo, spuse ea. Du-mă înăuntru.

Am aprins lanterna şi am intrat. Peste tot erau lucruri care fugeau şi scârţâiau. Am simţit-o pe Mina cum tremură. Palmele începuseră să îi transpire.

Am apucat-o mai strâns de mână.

— Este în regulă, am spus. Stai aproape de mine.

Ne-am strecurat printre gunoaie şi mobila putrezită. Pânze de păianjen se agăţaseră în păr şi de haine. Muşte moarte se prinseseră de noi. Tavanul pârâi, şi dâre de prai se desprinseră din bârnele putrezite. Pe măsură ce mă apropiam de cutiile de ceai am început să tremur. Poate Mina nu avea să vadă nimic. Poate totul era doar în mintea mea. Poate adevărul şi visele erau amestecate într-o confuzie fără sens în mintea mea.

M-am aplecat înainte, am luminat spaţiul din spatele cutiilor de ceai.

— Iar? scârţâi el.

Am auzit-o pe Mina înăbuşindu-şi un ţipăt. I-am simţit mâna încordându-se. Am tras-o mai aproape.

— Este în regulă, i-am şoptit.

— Mi-am adus prietena, am spus. După cum am vorbit. Ea este Mina.

El îşi îndreptă privirea către ea, apoi şi-o lăsă înapoi în jos.

I-am arătat berea.

— Am adus şi asta.

A râs fără să zâmbească.

M-am strecurat către el. Am deschis capacul sticlei cu deschizătorul de sticle de la briceag şi m-am ghemuit lângă el. El îşi dădu capul pe spate şi mă lăsă să îi torn puţină bere în gură. Înghiţi. Câteva înghiţituri i se scurseseră în jos pe gât până pe haina neagră.

— Nectar, oftă el. Hrana zeilor.

Îşi aplecă iar capul pe spate şi i-am dat iar să bea.

M-am uitat înapoi la silueta întunecată a Minei, la chipul ei palid, la poziţia gurii şi a ochilor într-o uimire completă.

— Cine eşti? şopti ea.

— Domnul M-am Săturat de Tine, scârţâi el.

— Am vorbit cu un doctor, am spus. Nu Doctorul Moarte. Un altul care te poate ajuta.

— Niciun doctor. Nimeni. Nimic. Lasă-mă în pace.

— Vei muri. Te vei fărâmiţa şi vei muri.

— Sfărâma, fărâmiţa. Îşi dădu capul pe spate. Mai vreau bere.

I-am dat mai multă bere.

— Am adus şi astea, am spus.

Am întins o capsulă de untură de peşte spre el.

— Unii oameni cred cu tărie în ele, am spus.

El strâmbă din nas.

— Duhoare de peşte, scârţâi el. Creaturi de apă lunecoase şi mâloase.

Îmi ţineam lacrimile.

— Pur şi simplu stă aici, am spus. Nu îi pasă. Ca şi cum aşteaptă să moară. Nu ştiu ce să fac.

— Nimic, scârţâi el.

Îşi închise ochii şi îşi lăsă capul în jos.

Mina veni lângă noi. Se ghemui, se uită la faţa lui uscată şi palidă ca mortarul, la muştele moarte şi la pânzele de păianjen, la păianjenii şi la gâzele care fugeau pe el. Îmi luă lanterna din mână. Lumină corpul lui subţire îmbrăcat cu acel costum negru, picioarele lungi întinse pe podea, mâinile umflate care atârnau pe lângă el. Apucă unul dintre ghemurile negre de blană de lângă el.

— Cine eşti? şopti ea.

— Nimeni.

Ea se întinse spre el şi îi atinse obrazul.

— Uscat şi rece, şopti ea. De cât timp eşti aici?

— De suficient timp.

— Eşti mort?

El oftă adânc.

— Întrebările copiilor. Mereu aceleaşi.

— Spune-i despre tine, am zis eu. Este deşteaptă. Va şti cum să te ajute.

El râse, dar nu zâmbi.

— Lasă-mă să o văd, spuse el.

Mina întoarse lumina lanternei pentru a-şi lumina propriul chip, foarte alb, cu umbre întunecate ca smoala în locul gurii şi al ochilor.

— Mi se spune Mina, şopti ea.

Şi oftă.

— Eu sunt Mina, repetă ea. Tu eşti…?

— Tu eşti Mina, spuse el. Sunt bolnav de moarte.

Ea îi atinse mâinile. îi ridică manşeta murdară şi îi atinse încheieturile contorsionate şi sfrijite.

— Calcificare, spuse ea. Procesul prin care osul se întăreşte şi devine inflexibil. Procesul prin care corpul se transformă în piatră.

— Nu e atât de copilă pe cât pare, scârţâi el.

— Este legat de un alt proces, continuă ea, prin care şi mintea devine inflexibilă. Încetează să mai gândească ori să îşi mai imagineze. Devine ţeapănă ca o piatră. Nu mai este o minte, ci o grămadă de oase învelită într-un zid de piatră. Acest proces se numeşte osificare.

El oftă.

— Mai multă bere, ceru el.

I-am turnat mai multă bere în gură.

— Ia-o de aici, şopti el.

Acoperişul se cutremură sub bătaia vântului. Praf căzu peste noi.

Eu şi cu Mina ne-am ghemuit unul într-altul, genunchii noştri rezemându-se de el. Mână îşi întoarse faţa imediat ce simţi mirosul urât al respiraţiei lui. I-am luat mâna şi am îndreptat-o spre omoplaţii lui. I-am apăsat degetele de umflătura de sub haină. Ea se rezemă de el şi pipăi şi celălalt omoplat. Când mă privi la lumina lanternei ochii îi străluceau cu intensitate.

Faţa ei aproape o atingea pe a lui. Aveau feţele pline de roşeaţă.

— Cine eşti tu? şopti ea.

Niciun răspuns.

El stătea acolo cu capul plecat şi cu ochii închişi.

— Te putem ajuta, spuse ea.

Niciun răspuns.

Îmi simţeam lacrimile înţepându-mi ochii.

— Am putea să te ducem undeva, spuse Mina. Acolo vei fi mai în siguranţă. Nimeni nu va şti. Poţi sta acolo pur şi simplu, să aştepţi să mori, dacă îţi doreşti asta.

Ceva ne atinse uşor. Am luminat podeaua şi l-am zărit pe şoaptă strecurându-se prin spaţiul dintre cutiile de ceai.

— Şoaptă! exclamă Mina.

Pisica se apropie de el şi se frecă de mâinile lui inerte. El oftă.

— Fin şi moale, spuse el.

Îşi frecă încheieturile de blană moale a pisicii.

— Ce frumos! îngână el.

Şoaptă începu să toarcă.

Bârnele începură să scârţie. Praful cădea din nou peste noi.

— Te rog, lasă-ne să te mutăm de aici.

— Mai vreau bere, spuse el.

Am ridicat o capsulă cu untură de peşte.

— Ia şi o capsulă, am spus.

Se lăsă pe spate. I-am dat să bea bere. I-am dat să înghită una dintre capsule.

Îşi deschise ochii. Se uita fix la Mina. Ea îl privea la fel de atent.

— Trebuie să ne laşi să te ajutăm, spuse ea. El rămase tăcut pentru mult timp.

— Fă ce doreşti, spuse el oftând.

Douăzeci şi unu

Stăteam în grădină. Şoaptă era lângă noi. Am îndepărtat muştele şi pânzele de păianjen de pe hainele noastre şi din păr. Ochii ei străluceau foarte tare.

— Este o creatură incredibilă, spuse ea.

Vântul bătea şi auzeam garajul cum scârţâia.

— Îl vom scoate de acolo în noaptea asta, spuse ea.

— Spre dimineaţă, am spus.

— Trebuie să ne strigăm unul pe altul. Vom imita ţipetele de bufniţă. Trebuie să fim siguri că ne trezim.

Ne uităm unul la celălalt.

— O creatură extraordinară, şopti ea.

Îşi desfăcu mâna şi îmi arătă bucata congelată de os cu piele pe care o scosese de acolo.

— Ce este? am întrebat.

Ea îşi muşcă limba.

— Nu poate fi ceea ce cred că este, spuse ea. Nu are cum.

Tata apăru la fereastra din sufragerie. Stătea acolo şi ne privea.

— Eu mă voi întoarce, am spus. Vreau să continui treaba în grădină.

— Iar eu mă voi întoarce la modelarea mierlei.

— Ne vedem în zori.

— Aşa rămâne, în zori. Nu voi dormi.

Îmi strânse mâna cu putere şi ieşi pe poartă, cu şoaptă urmând-o la călcâie.

M-am întors în grădină. I-am făcut Tatii cu mâna. Inima îmi bătea cu putere. Am îngenuncheat pe pământ, smulgeam buruieni şi vedeam gândaci negri de casă cum se împrăştiau în toate direcţiile.

— Nu va muri, mi-am spus. Pur şi simplu nu va muri.

Mai târziu, Tata veni în grădină. Am băut împreună suc de portocale şi am stat rezemaţi de zidul casei.

El râse cu subînţeles.

— Îţi place de Mina, nu-i aşa? mă întrebă el.

Am ridicat din umeri.

— Eu aşa zic, continuă el.

— Este incredibilă, am răspuns. *Douăzeci şi doi y*

Eram cu micuţa. Eram băgaţi împreună în cuibul mierlei. Surioara mea avea corpul acoperit cu pene şi era călduţă şi moale. Mierla stătea pe acoperişul casei, bătând din aripi şi ţipând. Sub noi, în grădină, se aflau Doctorul MacNabola şi Doctorul Moarte. Aveau o tavă plină cu cuţite, foarfece şi ferăstraie. Doctorul Moarte ţinea în mână o seringă uriaşă.

„Adu-o jos", ţipă el. „O vom face ca nouă!"

Micuţa plângea şi urlă de spaimă. Era la marginea cuibului, bătând din aripi şi încercând pentru prima dată să zboare. Am văzut atunci multele porţiuni goale de pe corp: nu îi crescuseră încă suficiente pene, iar aripile nu îi erau suficient de puternice. Am încercat să ajung la ea, dar braţele îmi erau grele şi tari ca piatra.

„Haide!", spuseră doctorii. Râdeau. „Haide, micuţo! Zboară!"

Doctorul MacNabola ridică un ferăstrău lucitor. Ea se balansa pe margine. Apoi am auzit ţipătul unei bufniţe. Am deschis ochii. De la fereastră venea o lumină difuză. M-am uitat afară şi am zărit-o pe Mina îi grădină imitând strigătul bufniţei. Hoo. Hoo. Hoo.

— Nu am dormit toată noaptea, i-am spus odată ce am ajuns la ea. Doar spre dimineaţă am aţipit.

— Acuma eşti treaz, aşa-i?

— Da.

— Nu visăm toate astea, nu-i aşa?

— Nu, nu visăm.

— Nu cumva visăm împreună?

— Chiar dacă am visa nu am şti că visăm. Mierla zbură pe acoperişul garajului şi îşi începu cântecul de dimineaţă.

— Nu avem timp de pierdut, am spus. Ne-am îndreptat către uşă şi am intrat. Ne mişcăm meet printre mobilă. I-am luminat chipul cu lumina de la lanternă.

— Trebuie să vii cu noi, spuse Mina. El oftă şi gemu.

— Sunt bolnav, spuse el.

Nu se uita la noi.

— Sunt extrem de bolnav, continuă el.

Ne-am strecurat prin gaura dintre cutiile de ceai şi am îngenuncheat în faţa lui.

— Trebuie să vii, repetă Mina.

— Sunt la fel de slăbit de putere ca un bebeluş, spuse el.

— Bebeluşii nu sunt fără putere, spuse ea. Ai văzut vreodată un bebeluş ţipând după mâncare sau străduindu-se să meargă în patru labe? Ai văzut vreodată un pui de mierlă încercându-şi primul zbor?

Mână îşi puse mâna sub braţul lui. Începu să îl tragă.

— Te rog, spuse ea.

Îl ţineam şi eu. Am tras. îl simţeam cum începe să se relaxeze şi cum vine spre noi.

— Mi-e frică, spuse el scârţâit.

Mâna se aplecă lângă el şi îl sărută pe obrazul palid.

— Nu-ţi fie frică. Te ducem într-un loc unde vei fi în siguranţă.

I se auzeau încheieturile pocnind în timp ce se străduia să se ridice de la podea. Se tânguia de durere. Se sprijini de noi. Se clătina şi şchiopăta în timp ce se ridica. Era mult mai înalt decât noi, la fel de malţ ca Tata. Am văzut cât era de slab, extraordinar de uşor. Ne ţineam

braţele în jurul lui. Degetele ni se atingeau pe spatele lui. Am atins crescăturile din zona omoplaţilor. Le-am simţit îndoite ca nişte braţe. Le simţeam învelişul moale. Ne uităm unul la altul şi nu îndrăzneam să spunem ce credeam că am atins.

— O creatură incredibilă, şopti Mina.

— Poţi merge? l-am întrebat.

El se tângui şi scârţâi.

— Mergi meet, am spus. Ţine-te de noi.

M-am dat înapoi, printre cutiile de ceai. Mina îl sprijinea din spate. Picioarele i se ţârâiau pe podeaua distrusă. O mulţime de gângănii fugeau pe jos. Garajul scârţâi. Praful începu să cadă. Respiraţia îi era aspră şi neregulată. Corpul i se cutremura. Se tânguia de durere. Ajuns la uşă, îşi închise ochii şi îşi întoarse capul de la lumina tot mai puternică. Apoi se întoarse din nou şi înfruntă lumina zilei. Se uită afară, printre uşă, cu ochii lui mguşti şi înroşiţi. Eu şi cu Mina ne uitam la chipul lui palid şi alb ca varul. Pielea îi era crăpată şi nesănătoasă. Părul negru îi era o încâlceală de noduri. Era plin de praf, de pânze de păianjen, muşte, păianjeni şi gâze agăţate de el care picau. Atunci am văzut pentru prima oară că nu era bătrân. Arăta ca un bărbat tânăr. Mina o spuse în şoaptă:

— Eşti foarte chipeş!

Am inspectat pe furiş grădina şi casă şi nu am zărit pe nimeni la ferestre.

— Putem merge mai departe.

Am deschis uşa şi l-am tras de mână. Se sprijinea de Mina şi îşi târşâia paşii după mine, afară pe cărare.

Am închis uşa.

Se auzeau deja maşini trecând pe şoseaua din apropiere, Crimdon Road. În grădini şi pe acoperişurile caselor se auzeau păsările care cântau. Şoaptă apăru lângă noi.

— Îl vom duce noi, am spus.

— Da, răspunse Mina.

Am stat în spatele lui, şi el se lăsă în braţele mele. Mina îl apucă de picioare.

Eram uimiţi de puterea noastră de a-l căra şi de cât de incredibil de uşor putea să fie. Pentru un moment, am închis ochii. Îmi imaginam că este un vis. Îmi spuneam că într-un vis orice este posibil. Simţeam protuberanţele de la spate strânse în dosul braţelor mele. Începuserăm

să ne mişcăm.

Am mers pe cărarea din spate, am intrat pe altă alee şi ne-am grăbit spre poartă verde a pensiunii. Mina desfăcu lacătul folosindu-se de cheia pe care o avea la ea. Am intrat. Ne-am grăbit spre uşa cu semnul roşu de: PERICOL. Mina deschise uşa cu aceeaşi cheie. Am mers mai departe prin întuneric, apoi am intrat în prima cameră şi l-am lăsat pe podea.

Tremuram şi gâfâiam. El se tânguia de durere. L-am mângâiat cu căldură.

— Eşti în siguranţă, spuse Mina.

Îşi dădu jos puloverul. îl strânse şi i-l aşează ca sprijin sub cap.

— Îţi vom aduce mai multe lucruri ca să te simţi confortabil, spuse ea.

— Te vom face bine. Mai doreşti altceva?

Zâmbeam.

— 27 şi 53, am spus.

— 27 şi 53, murmură el.

— Ar cam trebui să plec, am spus. Tata se va trezi în curând.

— Şi eu, spuse Mina.

Ne-am zâmbit unul altuia. Ne-am uitat la el, cum stătea aşezat lângă noi.

— Nu vom lipsi mult, am spus.

Mână i-a sărutat obrazul crăpat şi palid. Şi-a întins încă o dată mâna pe spatele lui. Ochii îi jucau de uimire şi bucurie.

— Ce eşti tu? întrebă ea. El tresări cu durere.

— Numele meu este Skellig, răspunse el. *Douăzeci şi trei i*

Domnişoara Dando sună la uşă în acea dimineaţă, chiar după micul-dejun. Venise pe bicicletă în drum spre şcoală. Mă anunţă că sunt aşteptat de colegi să mă reîntorc la şcoală.

— Au spus că eşti cel mai bun placator de rugby, comentă ea.

Tata îi prezentă toate locurile din casă la care munciserăm. îi arătă şi grădina. Ea spuse că totul avea să fie ca nou la întoarcerea micuţei. Îşi dădu jos din spate rucsacul. Scoase la iveală un ursuleţ negru şi drăgălaş pe care i-l dădu tatii pentru micuţă.

— Iar asta este pentru tine, râse ea. Scuze!

Era un dosar cu teme pentru acasă de la

Rasputin şi Monkey: foi de lucru cu spaţii libere de completat şi întrebări. Era şi un bileţel de la domnişoara Clarts: „Fără temă. Scrie o

poveste.

Fă-te bine repede”. Dosarul mai conţinea foi cu probleme de matematică şi o carte numită *Iulius şi sălbăticia*, ce avea pe spate un bileţel roşu.

Tata începu să râdă după ce o văzu pe domnişoara Dando îndepărtându-se.

— Nicio scăpare pentru chiulangii, nu-i aşa, fiule? spuse Tata. Eu mă apuc de decorare. Tu poţi continua cu treaba ta.

Am luat un pix, dosarul şi m-am îndreptat spre curtea din faţă a casei Minei. Am găsit-o pe o pătură, sub copac, împreună cu Mama ei. Mama ei citea, în timp ce Mina mâzgălea rapid într-o carte neagră. Râse cu subînţeles şi îmi făcu semn peste gard când mă zări stând acolo.

Aruncă o privire peste temele mele de casă.

Se consideră că Omul este d. al maimuţelor.

Aceasta este Teoria E.

Această teorie a fost dezvoltată de către

Charles D

Urma un şir lung de astfel de propoziţii.

Mina le citi cu voce tare.

Spuse: „spaţiu, spaţiu, spaţiu”, cu o voce cântată, în timp ce ajunse la pauze.

După primele trei propoziţii, se opri şi mă privi.

— Asta faci tu la şcoală? întrebă ea.

— Mina! o certă mama ei.

Mina chicoti. Răsfoi rapid şi cartea. Era vorba despre un băiat care spunea poveşti magice, care apoi deveneau adevărate.

— Da, sună bine, spuse ea. Pentru ce este bileţelul roşu?

— Este pentru cititorii siguri pe ei, am răspuns. Este legat de vârsta optimă pentru citit.

— Şi dacă ceilalţi cititori vor să o citească şi ei?

— Mina! o apostrofă mama ei.

— Şi unde ar intra William Blake? spuse Mina.

— „Tigru! Tigru! arzând luminos/în pădurile nopţii”. Versul ăsta este pentru cititorii buni ori pentru cei răi? Este nevoie de o vârstă optimă pentru a citi aşa ceva?

M-am uitat tăcut la ea. Nu ştiam ce să spun. Voiam să trec peste gard şi să mă întorc acasă.

— Şi, dacă ar fi fost pentru cei mai răi cititori, ar însemna ca bunii cititori să nu o bage în seamă, pentru că ar fi prea plictisitoare pentru ei? continuă ea.

— Mina! spuse mama ei.

Îmi zâmbea cald.

— Nu o băga în seamă, spuse ea. Uneori, este o doamnă.

— Bine, spuse Mina.

Se apucă din nou să scrie grăbit în cartea ei neagră.

Se uită în sus spre mine.

— Haide, poţi începe, spuse ea. Apucă-te să îţi faci temele ca un bun şcolar ce eşti.

Mama ei zâmbi din nou.

— Eu intru în casă, spuse ea. Dacă reîncepe, spune-i să se potolească, OK?

— OK, am răspuns.

După plecarea ei, plutea în aer o linişte încărcată ce dură o bună vreme. Mă prefăceam că citesc *Iulius şi sălbăticia*, dar cuvintele îmi păreau seci şi fără sens.

— Ce scrii? am întrebat într-un final.

— Jurnalul meu. Despre mine, despre tine şi despre Skellig, spuse ea.

Îşi ţinea privirea în jos.

— Dacă îl citeşte cineva? am întrebat.

— De ce l-ar citi? Se ştie că este al meu şi că este ceva personal.

Continuă să scrie.

Mă gândeam la jurnalele pe care le scriam la şcoală. Le completam în fiecare săptămână. Adesea, Doamna Clarts verifica dacă erau curate, dacă punctuaţia era corectă şi dacă nu făcuserăm greşeli de scriere. Ne dădea note pe ele, aşa cum ne dădea note şi pentru prezenţă şi punctualitate, pentru atitudine şi orice altceva. Nu i-am spus nimic Minei despre toate astea. Am continuat să mă prefac că citesc din carte. Simţeam lacrimi în ochi. Apoi m-am gândit la micuţă, ceea ce mă aduse aproape de plânset.

— Îmi pare rău, spuse Mina. Cu adevărat. Unul dintre lucrurile pe care le urăsc despre şcoli este sarcasmul pe care îl au. Şi eu acum am fost sarcastică.

Mă strânse puternic de mână.

— E atât de fascinant! îmi şopti. Tu, eu, Skellig. Trebuie să

mergem la el. Ne aşteaptă. Ce să îi ducem? *Douăzeci şi patru*

— A cui e casa? am întrebat-o în timp ce deschidea poarta şi intrăm în curtea lungă din spatele casei.

Ne-am aplecat şi ne-am grăbit spre uşa PERICOL.

— Este a bunicului meu, spuse ea. A murit anul trecut. Mi-a lăsat-o mie prin testament când aveam opt ani.

Răsuci cheia în broască.

— O vom repara în curând şi apoi o vom închiria.

Am intrat, fiecare ducând pachetul lui. Şoaptă se strecură odată cu noi.

— Nu-ţi face griji! Va mai dura săptămâni până la venirea tâmplarilor.

Mi-am aprins lanterna. Ne-am dus în camera unde îl lăsasem. Nu era acolo. Camera era goală şi tăcută, ca şi când el nu fusese nicicând acolo. Apoi am zărit puloverul Minei după uşă, muştele moarte pe plăcile de parchet şi l-am auzit pe şoaptă mieunând de pe scări. Ne-am dus pe hol şi am văzut silueta lui Skellig, culcat la jumătatea distanţei de prima rază de lumină.

— Sleit, spuse el cu voce spartă în timp ce ne ghemuiam lângă el. Bolnav de moarte. Aspirină.

I-am scotocit prin buzunar şi am luat două pastile, pe care i le-am dat.

— Te-ai mişcat, am spus. De unul singur.

El tresări cu durere.

— Vrei să mergi mai sus? întrebă Mina.

— Da. Vreau mai sus, spuse el şoptit.

Ne-am lăsat pachetele acolo, l-am ridicat împreună şi l-am cărat până la primul palier.

El gemu şi se contorsionă în agonie.

— Puneţi-mă jos! strigă el.

Camera în care l-am dus avea tavanul alb şi malţ, şi pereţi cu tapet alb. L-am sprijinit de perete. Dâre subţiri de lumină răzbăteau prin găurile din jaluzelele ferestrelor şi cădeau pe chipul lui palid şi aspru. M-am grăbit jos pentru a aduce pachetele. Am desfăcut păturile pe care le-am adus. Le-am aşezat pe podea, cu o pernă alături. Am aranjat un recipient din plastic pentru aspirine şi capsulele de untură de peşte. Am pus lângă el o sticlă desfăcută de bere. îi adusesem şi un sandviş cu brânză şi o jumătate de tabletă de ciocolată.

— Toate astea sunt pentru tine, şopti Mina.

— Lasă-ne să te ajutăm, am spus.

El dădu din cap. Se întoarse în patru labe şi începu să străbată distanţa scurtă până la pături, îi vedeam lacrimile cum îi cădeau printre razele de lumină, pe podea. Îngenunche lângă pături gâfâind. Mâna se duse lângă el şi îngenunche în faţa lui.

— Te voi ajuta să te simţi mai confortabil, spuse ea încet.

Îi desfăcu butonii de la haină. îi trase jacheta jos de pe umeri.

— Nu! strigă el.

— Ai încredere în mine, şopti ea.

El nu se mişcă. îi trase mânecile jachetei şi îi dădu jos haina. Şi atunci am văzut ceea ce amândoi am visat că vom vedea. Sub jachetă erau aripi care ieşeau prin despicăturile cămăşii. Odată eliberate, aripile începură să se desfacă de omoplaţi. Erau răsucite şi inegale şi erau acoperite de pene rupte şi îndoite. Pocneau şi tremurau pe măsură ce se deschideau. Erau mai largi decât umerii lui şi treceau de cap. Skellig îşi rezemă capul de podea. Lacrimile continuau să îi cadă. Se tânguia de durere. Mâna se întinse către el şi îi atinse o sprânceană. Se apropie mai mult şi îi atinse aripile cu vârful degetelor.

— Eşti atât de frumos! şopti ea.

— Lasă-mă să dorm! strigă Skellig. Vreau să merg acasă.

Stătea cu faţa în jos, şi aripile continuau să fluture deasupra lui. Am ridicat păturile de sub el şi am simţit atingerea aripilor pe dosul mâinilor noastre. La scurt timp, respiraţia lui Skellig se linişti şi adormi.

Şoaptă stătea rezemat de el şi torcea.

Ne priveam unul pe altul. Mâna îmi tremură în timp ce mă apropiam de aripile lui Skellig. Le-am atins cu vârful degetelor. Mi-am pus mâinile pe ele. Simţeam penele, şi dedesubt oasele, tendoanele şi muşchii care le susţineau. Auzeam respiraţia greoaie a lui Skellig.

Am mers în vârful picioarelor până la jaluzele şi m-am uitat afară prin micile crăpături.

— Ce faci? mă întrebă Mina.

— Mă asigur că lumea este tot acolo, am răspuns.

Douăzeci şi cinci >

Era din nou conectată la fire şi tuburi. Incubatorul era încuiat. Ea nu se mişca. Era învelită în alb. Părul ei era pufos, drept şi negru. Voiam să i-l ating şi să îi simt cu degetele pielea delicată. Mâinile îi erau

închise de o parte şi de alta a capului. Nimeni nu spunea nimic. Ascultam zumzetul de afară al oraşului şi zumzetul din spital. Îmi auzeam propria respiraţie şi respiraţia agitată şi speriată a părinţilor mei. îi auzeam cum încercau să îşi oprească plânsetul. Continuăm să ascult. Ascultam toate aceste zgomote, până când am început să o aud pe ea, şuieratul slab al respiraţiei ei, pierdut şi îndepărtat ca şi cum venea dintr-o altă lume. Mi-am închis ochii şi tot ascultam. Am ascultat atât de mult încât la un moment am crezut că îi aud inima bătând, îmi spuneam că, dacă pot să îi ascult suficient de atent respiraţia, bătăile inimii nu i se vor opri niciodată.

Tata mă ţinea de mână în timp ce mergeam pe coridoare spre parcarea de maşini.

Când am trecut pe lângă cabina liftului, am zărit-o pe doamnă cu mergătorul, se clătina; gâfâia şi îmi zâmbi în timp ce se rezemă de mergător.

— Trei ture pe fiecare palier şi trei ture sus şi jos cu liftul, spuse ea. Sunt sleită. Absolut sleită.

Tata îi aruncă o privire furişată şi dădu din cap politicos.

— Ajung acolo fără să clipesc, spuse ea. Se mişca în sus şi în jos în interiorul mergătorului. Voi dansa în curând, vei vedea!

Mă bătu pe braţ cu mâna ei încovoiată.

— Azi eşti atât de trist. Ai fost să îţi vezi prietenul?

Am încuviinţat din cap, şi ea zâmbi.

— Mă voi întoarce acasă în curând. Şi el, la fel. Continuă să te mişti. Ăsta e secretul. Rămâi activ şi vesel.

Îşi reîncepu mersul greoi, cântând „Regele Dansului".

— Despre ce prieten vorbea? întrebă Tata.

— Nimeni.

Era prea preocupat pentru a insista. În maşină, am văzut cum îi curgeau lacrimile. Mi-am închis ochii. Îmi aminteam sunetul respiraţiei micuţei, inima bătând. Păstram imaginea aceasta iar şi iar şi continuam să ascult acele sunete. Mi-am dus mâna la inimă şi am simţit inima fetiţei bătând lângă a mea. Traficul era greu, Tata îşi ştergea lacrimile. Am rămas tăcut şi mă concentram asupra protecţiei micuţei.

Douăzeci şi şase >

— Ăsta este, spuse Mina. Arheopterix. Dinozaurul care zbura.

Lăsă enciclopedia grea jos pe iarbă, sub copac. Ne uitam la creatura neîndemânatică. Era cocoţată pe o creangă cu spini. Mai jos

erau vulcani care erupeau cu foc şi fum. Marile creaturi terestre – diplocodul şi stegozaurul – stăteau ascunse pe un şes pietros.

— Credem că dinozaurii au dispărut prin extincţie, spuse Mina. Mai este o altă teorie conform căreia descendenţii lor trăiesc azi cu noi. Îşi depun ouăle în copacii şi podurile noastre. Aerul e plin de cântecele lor. Micul arheopterix a supravieţuit şi a început linia evoluţiei care a dat naştere păsărilor.

A atins aripile pipernicite şi scurte.

— Aripi şi pene, vezi? însă creatura era o chestie osoasă şi greoaie. Priveşte-i coada neîndemânatică şi cenuşie. Era capabilă doar de zboruri scurte şi iuţi. Din copac în copac şi din piatră în piatră. Nu putea să se ridice şi să se învârtă îi spirală, cum o fac păsările în zilele noastre. Niciun pic de pneumatizare.

O priveam.

— Nu îţi aminteşti? mă întrebă ea. Pneumatizare. Prezenţa cavităţilor de aer în oasele păsărilor. Asta le dă posibilitatea să zboare.

Mierla zbură din copacul de deasupra noastră şi ţâşni spre cer.

— Dacă ai ţine în mână un arheopterix, spuse ea, ar fi la fel de greu ca o piatră. Ar fi la fel de greu ca machetele din argilă pe care le construiesc eu.

Mă uitam în ochii ei negri. Erau larg deschişi, parcă aşteptau să mă vadă spunând ceva. Mă gândeam la micuţă stând în poala mea şi la Skellig agăţat între mine şi Mina.

M-am gândit la aripile lui şi la bătăile neregulate de inimă ale micuţei.

— Nu există un final pentru evoluţie, spuse Mina.

Îşi târşâi picioarele mai aproape de mine.

— Trebuie să fim pregătiţi să mergem mai departe, spuse ea. Poate nu trebuie să rămânem aşa pentru totdeauna.

Mă luă de mână.

— Suntem extraordinari! şopti ea.

Mă privi adânc în ochi.

— Skellig! murmură ea. Skellig! Skellig!

I-am întors privirea. Nu clipeam. Era ca şi cum îl chema pe Skellig de undeva din adâncul fiinţei mele. Ca şi cum priveam amândoi către sursa viselor noastre.

Deodată, auzirăm râsete pe înfundate şi chicoteli. Ne-am uitat în sus şi i-am zărit pe Leakey şi pe Coot, de cealaltă parte a zidului,

uitându-se în jos la noi.

Douăzeci şi şapte

— Ce este în neregulă cu tine? mă tot întrebau ei. Ce naiba este în neregulă cu tine?

Eram imposibil. Nu puteam placa. Am ratat mingea cu o milă când am sărit să o lovesc. Iar când o aveam la picioare mă împiedicam tot timpul. Odată am căzut peste ea şi m-am julit la umăr de bordură. Mă simţeam nesigur şi şovăitor şi nu mai voiam să joc fotbal cu Leakey şi Coot pe aleea din faţă în timp ce Mina stătea în copac cu o carte în mână şi ne tot privea iar şi iar.

— E din cauză că a fost bolnav, spuse Leakey.

— Prostii! spuse Coot. Nu a fost bolnav. A fost doar supărat.

Mă privi cum încercam să lovesc mingea cu capul. Am căzut pe genunchi şi de acolo în şanţ.

— Mi-am ieşit din mână, am spus.

— Prostii! spuse Coot din nou. Acum mai puţin de o săptămână puteai să baţi pe oricine din şcoală.

— Aşa este, spuse Leakey.

— Este vorba despre ea, spuse Coot. Cea din copac. Mândra cu care era.

Leakey râânji.

— Aşa este, spuse el.

Am scuturat din cap.

— Prostii! am spus.

Vocea îmi era la fel de slăbită precum îmi fuseseră picioarele.

Stăteau acolo râzând pe înfundate.

— Este mândruţa de colo, spuse Leakey.

— Fetiţa care se caţără în copaci ca o maimuţă, spuse Coot. Cea care stă în copac ca o cioară.

— Prostii! am spus.

L-am privit pe Leakey în ochi. Era prietenul meu cel mai bun de mulţi ani. Nu puteam crede că va continua pe acelaşi ton dacă i-aş fi făcut semn din ochi că vreau să înceteze.

El rânjea.

— Se ţine de mână cu ea, spuse el.

— Ea a spus că el este extraordinar, comentă Coot.

— Scuteşte-mă! am spus. M-am întors şi am plecat, am trecut de casa mea, am ajuns la capătul străzii şi m-am oprit la capătul aleii. I-am

auzit venind după mine. M-am aşezat jos sprijinit de garaj. Îmi doream să plece. De fapt voiam să stea. Voiam să pot juca aşa că până atunci. Îmi doream ca lucrurile să revină la normal.

Leakey mgenunche lângă mine şi puteam să simt că îi părea rău.

— Micuţa este bolnavă, am spus. Foarte bolnavă. Doctorul spune că sunt stresat.

— Da, spuse el. Da. Ştiu. Îmi pare rău!

Coot lovea mingea înainte şi înapoi de garaj.

— Nu face asta, am spus. Se va dărâma.

El chicoti.

— Chiar aşa?

— Opreşte-te! am spus.

M-am ridicat şi l-am apucat de ceafă.

— Încetează! am spus.

El râse din nou.

— Ce să fac, Michael? întrebă el cu o voce piţigăiată de fată.

L-am izbit de garaj. Mi-am julit mâna de scândurile de lângă capul lui.

Îi făcu semn lui Leakey.

— Vezi ce spuneam? zise el.

Am lovit încă o dată scândurile de lângă capul lui. Se auzi o pocnitură răsunătoare şi întregul garaj se zgudui. Coot sări într-o parte. Ne uitam la plăci.

— Aoleu! spuse Leakey.

Se auzi un alt pocnet, o altă cutremurare şi apoi se făcu linişte.

Am deschis poarta către grădină şi ne-am strecurat înăuntru. Ne uităm de la uşă în întunericul dinăuntrul garajului. Se vedea în zare cum cădea un praf foarte gros.

Apoi o altă pocnitură.

— Fir-ar să fie! spuse Coot.

— Mai bine îl chem pe Tata, am spus. *Douăzeci şi opt*

Foarte uşor, folosind un ciocănaş şi cuie lungi şi subţiri, Tata bătu în cuie câteva scânduri de-a lungul şi de-a latul uşii. Garajul se cutremură în timp ce lucra. Tata ne-a avertizat să ne ţinem la distanţă. Stăteam în grădină uitându-ne şi dând din cap. Apoi am luat vopsea neagră strălucitoare şi am scris PERICOL de-a lungul scândurilor. Tata aduse Cola pentru noi şi bere pentru el şi stăteam aşa în grădină, uitându-ne la garaj.

— Mai bine ne-am apuca să îl reparăm, nu-i aşa? spuse Tata.

— Unchiul meu este tâmplar, spuse Coot. Mereu construieşte garaje, extensii şi altele.

— Da? spuse Tata.

— Îţi va spune să dărâmi totul şi să o iei de la capăt.

— Da?

— Îhî. Mulţi oameni se luptă să păstreze lucruri care ar fi trebuit să fie dărâmate de ani buni.

Mă uitam la garaj şi mi-l imaginam că fiind dispărut, vedeam locul gol care ar fi rămas în locul lui.

— Da, spuse Coot. El spune că cele mai bune lucruri încep cu un ciocan uriaş şi o săritură uriaşă.

Îşi sorbi Cola. Mierla zbură pe acoperişul garajului şi se cocoţă acolo. Ştiam că veghea grădina după gândaci şi viermi pentru puişori.

— Vrea să plecăm, am spus.

Coot îşi ridică degetul mare şi îl fixă ca o armă. Ochi pasărea ca şi cum s-ar fi pregătit să tragă.

— Te-am prins! spuse el şi mâna îi reculă ca şi cum ar fi tras.

Tata le spuse lui Coot şi lui Leakey că era bucuros să îi revadă.

— Michael s-a ocupat de curăţarea terenului, spuse el. O plimbare cu prietenii este exact ceea ce a recomandat doctorul.

— Totuşi, nu în jurul garajului, spuse Leakey.

— Nu, nu lângă garajul buclucaş.

Ne-am luat mingea şi am ieşit iar pe strada principală. Mâna nu mai era acolo. De data asta, am jucat mai bine, însă nu m-am putut împiedica să nu mă uit iar şi iar la copacul gol. Mi-o imaginam singură cu Skellig în casa întunecată.

I-am surprins pe băieţi râzând de mine.

— Deja ţi-e dor de ea? spuse Coot.

Mi-am ridicat ochii şi am încercat să zâmbesc. M-am dus şi m-am aşezat pe zidul din faţa grădinii.

— De fapt, ea cine este? mă întrebă Leakey.

Am ridicat din umeri.

— O cheamă Mina.

— La ce şcoală este?

— Nu merge la şcoală.

Ei mă priveau uimiţi.

— Cum aşa? spuse Leakey.

— Chiuleşte? întrebă Coot.

— O învaţă mama ei, am spus.

Aceeaşi uimire pe chipurile lor.

— Ooo, spuse Leakey. Şi eu care credeam că suntem toţi obligaţi să mergem la şcoală.

— Imaginează-ţi! spuse Coot.

Se gândiră pentru o vreme.

— O tipă norocoasă, spuse Leakey.

— Cum îşi va face prieteni? întrebă Coot. Şi cui i-ar plăcea să stea acasă toată ziua?

— Ei cred că şcoala te împiedică să înveţi, am spus. Consideră că şcoala fură identitatea copiilor şi îi face pe toţi la fel.

— Prostii! spuse Coot.

— Da, spuse Leakey. La şcoală toată ziua înveţi.

Am dat din umeri.

— Poate.

— De asta nu ai mai venit la şcoală? spuse Leakey. Ai de gând să nu mai vii deloc la şcoală? O vei lăsa pe mama acestei fete să te înveţe?

— Bineînţeles că nu, am spus. Dar voi învăţa multe lucruri de la ele.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi modelatul cu argilă. Şi despre William Blake.

— Cine este ăsta? întrebă Coot. Tipul care ţine măcelăria din oraş?

— El a spus că şcoala ia toată bucuria de a învăţa. A fost pictor şi poet.

Se priviră şi zâmbiră cu subînţeles. Leakey îşi feri ochii de mine. Îmi simţeam faţa arzând tot mai tare.

— Uite, am spus. Nu îţi pot spune nimic. Însă lumea este plină de lucruri uimitoare.

Coot oftă, dădu din cap şi îşi mută mingea între genunchi.

— Le-am văzut eu, am spus.

Leakey se holbă la mine. M-am gândit să îl iau cu mine pe la uşa PERICOL şi să i-l arăt pe Skellig. Pentru câteva secunde m-a năpădit dorinţa de a-i spune ceea ce văzusem şi ceea ce atinsesem.

— Iat-o, spuse Coot.

Ne-am întors şi am văzut-o pe Mina urcată din nou în copac.

— Fata-maimuţă, spuse Leakey.

Coot chicoti.

— Hei, spuse el. Poate Rasputin avea dreptate totuşi. Dacă ar putea să o vadă, ar înţelege că maimuţele sunt încă printre noi.

Douăzeci şi nouă

Ochii îi erau reci în timp ce mă privea cocoţată în copac. Vocea îi suna sarcastic şi cântată:

„Mulţumesc, Doamne, că nu am fost trimisă niciodată la şcoală.

Să fiu silită a urma un Prost".

— Nu ştii nimic despre şcoală, i-am spus. Nu suntem siliţi, iar prietenii mei nu sunt proşti.

— Ha!

— Aşa este, am spus. Nu ştii nimic despre toate aceste lucruri. Crezi că eşti diferită, dar de fapt eşti la fel de ignorantă ca toţi ceilalţi. Poate că ştii despre William Blake, dar nu ştii nimic despre ceea ce fac oamenii normali.

— Ha!

— Da. Ha!

Mă uitam în jos la picioare. Mă jucam cu unghiile. Am izbit în zidul grădinii.

— Mă urăsc, spuse ea. Mi-am dat seama din privirile lor. Cred că te voi îndepărta de ei. Sunt proşti.

— Nu sunt proşti.

— Proşti. Lovesc mingea, sar unul la altul şi ţipă ca hienele. Proşti. Da, ca hienele. Şi tu eşti o hienă.

— Hiene? Păi bine, atunci ei cred că tu eşti o maimuţă.

Ochii i se măriră şi faţa i se făcuse roşie.

— Vezi? Exact ce spuneam. Nu ştiu nimic despre mine şi totuşi mă urăsc.

— Şi tu, bineînţeles, ştii totul despre ei.

— Ştiu destul. Nu e mare lucru de aflat. Şutând, ţipând, purtându-se prosteşte.

— Ha!

— Da. Ha! Şi micul ăla roşcat…

— Blake era mic şi roşcat.

— Cum de ştii asta?

— Vezi? Crezi că doar tu ştii totul despre toate!

— Nu. Nu ştiu totul.

— Ha!

Îşi muşcă buzele. Îşi dădu capul pe spate şi-l rezemă de trunchiul copacului.

— Du-te acasă, îmi spuse. Du-te şi joacă fotbalul tău stupid sau orice altceva. Lasă-mă singură.

Am lovit zidul pentru ultima dată şi am plecat. M-am dus în grădina din spate. Am intrat prin uşa deschisă de la intrare. Tata mă salută de undeva de la etajul de sus. M-am dus direct în grădină, m-am aşezat pe vine şi mi-am ţinut ochii strâns pentru a încerca să îmi opresc lacrimile. *Treizeci*

Mă trezi strigătul bufniţelor. Sau un ţipăt care sună ca al bufniţelor. M-am uitat afară în noapte. Lună strălucea deasupra oraşului, un glob mare portocaliu, cu siluetele turlelor şi a şirurilor de hornuri dedesubt. Cerul din jurul ei era senin, cu pete întunecate în depărtări, unde se mai zăreau doar cele mai strălucitoare stele. Jos, grădina era dominată de umbra întunecată a garajului şi de o geană de lumină rece şi argintie.

M-am uitat după păsări, însă nu am zărit nimic.

„Skellig, am spus încet. Skellig. Skellig".

Eram furios pe mine, pentru că acum depindeam de Mina pentru a ajunge la el.

M-am aşezat din nou în pat. Pendulam între veghe şi somn. L-am visat pe Skellig cum intrase în salonul de la spital şi o ridică pe micuţă din incubator. Cum îi scosese firele şi tuburile. Ea se întinsese şi îi atinsese faţa palidă şi uscată cu degeţelele şi gângurise. El o ridică în braţele lui şi zbură cu ea în înaltul cerului întunecat. Ateriză în grădina noastră cu ea în braţe şi mă strigă.

„Michael! Michael!"

Stăteau acolo râzând. Ea sălta în braţele lui. Scăpaseră de boală şi de dureri şi erau puternici din nou.

— Michael! mă strigă el, şi ochii îi străluceau de bucurie. Michael! Michael! Michael!

M-am trezit. Am auzit din nou bufniţele. Mi-am tras pantalonii şi un pulovei; m-am strecurat jos la parter şi apoi în grădină. Acolo, bineînţeles, nu se afla nimeni, doar imaginea lor încă vie în mintea mea. Stăteam acolo ascultând sunetele joase, continue care veneau dinspre oraş. Mergeam prin întuneric spre curtea din spate. Deşi ştiam că nu are sens, m-am îndreptat spre casa-pensiune a Minei. Ceva se frecă de picioarele mele în timp ce mergeam.

— Șoaptă! am spus cu glas scăzut.

Pisica mă urmă, furișându-se lângă mine.

Ușa dinspre grădină era întredeschisă. Lunaurcase pe cer. Era acum chiar deasupra noastră. Dincolo de zid, grădina era inundată de lumina ei. Mina era acolo și aștepta. Stătea pe scară din fața ușii PERICOL, cu coatele pe genunchi și cu capul între mâini. Ezitam, ne priveam.

— Ce ți-a luat așa mult? a spus ea.

M-am uitat la ea.

— Credeam că va trebui să o fac singură, spuse ea.

— Credeam că asta ți-ai și dorit.

Pisica se mișca pe furiș și se atingea ușor de picioarele Minei.

— Oh, Michael! spuse ea.

Nu știam ce să fac. Stăteam pe scări mai jos de ea.

— Amândoi am spus lucruri prosteşti, spuse ea. Eu am spus prostii.

Tăceam. O bufniță zbură în jos în grădină și se cocoță pe gardul din spate.

Hoo, țipă. Hoo hoo hoo.

— Nu fi supărat. Hai să fim prieteni, șopti ea.

— Suntem prieteni.

— E posibil să îți urăști prietenul. Tu m-ai urât azi.

— Tu m-ai urât.

Cealaltă bufniță coborî și se cocoță în tăcere lângă partenerul ei.

— Iubesc noaptea, spuse Mina. Orice pare posibil noaptea când restul lumii doarme.

M-am uitat în sus la chipul ei strălucitor și la ochii ei negri precum cerneală. Știam că o voi vedea într-un vis că o lună, și pe Skellig zburând în tăcere lângă ea.

M-am dat mai aproape de ea.

— Voi fi prietenul tău, i-am șoptit.

Ea zâmbi și stăteam acolo uitându-ne la lună.

Curând, bufnițele își luară zborul și se îndreptară spre centrul orașului. Stăteam amândoi rezemați de ușa PERICOL. Simțeam cum mă ia somnul.

— Skellig! am șuierat. Skellig!

Ne-am scuturat din amorțeală.

Mina vârî cheia în broască.

Treizeci şi unu

Nu aveam nicio lanternă. Lumina care intră prin crăpăturile din scânduri era slabă. Bâjbâiam prin întuneric. Ne ţineam de mâini şi ne orientam pipăind cu mâinile. Intrăm în pereţi. Ne prindeam călcâiele în plăcile de parchet desprinse. Ne împiedicam în timp ce urcăm scările. Ne târşâiam picioarele de primul palier. Ne-am orientat după mânerul uşii unde credeam că îl lăsasem pe Skellig. Am înaintat pas cu pas prin uşa deschisă. îl strigam meet: „Skellig!", „Skellig!" Niciun răspuns. Am înaintat cu grijă, cu braţele larg deschise, pipăind podeaua cu picioarele la fiecare pas. Respirăm repezit, superficial şi tremurat. Inima îmi sărea din piept. Îmi ţineam ochii larg deschişi şi scrutam întunericul după forma corpului lui pe duşumea. Nu vedeam nimic în afară de pături, de pernă, vasele din plastic şi de sticlă de bere, care se rostogoli la contactul cu picioarele mele.

— Unde este? şopti Mina.

— Skellig! strigarăm. Skellig! Skellig!

Când ne-am întors pe palier, ne-am împiedicat de următorul rând de scări, am deschis alte uşi, am scotocit cu privirea prin întunericul ca smoala, i-am strigat numele, nu se auzea decât propria noastră respiraţie, paşii nesiguri şi ecoul numelui lui răsunând în plăcile de furnir şi pereţii goi. Ne-am întors pe palier şi ne-am împiedicat de următorul şir de scări.

Ne-am oprit să ne tragem respiraţia. Ne-am luat de mâini. Simţeam cum tremuram amândoi. Ne simţeam confuzi în întunericul care domnea în întreaga casă. Nu vedeam decât chipul Minei, strălucirea ei argintie.

— Trebuie să ne calmăm, spuse ea. Trebuie să ascultăm aşa cum ascultam ţipătul puilor de mierlă.

— Da, am spus.

— Stai pe loc. Nu face niciun zgomot. Ascultă atent la cele mai îndepărtate locuri din întuneric. Ne ţineam de mâini şi ascultam în noapte. Auzeam larma nesfârşită care venea dinspre oraş, scârţâitul şi trosniturile casei, propria noastră respiraţie. Pe măsură ce ascultăm mai atent, am auzit respiraţia micuţei, adânc în mine însumi, îi auzeam bătăile îndepărtate de inimă. Am oftat, ştiind că este în siguranţă.

— Auzi? spuse Mina.

Ascultam şi era ca şi cum ea mă ghida să aud ceea ce ea auzea. Era ca şi cum auzeam puii de mierlă ciripind în cuib. Venea de

deasupra noastră, un scârţâit îndepărtat, un şuierat constant. Respiraţia lui Skellig.

— Îl aud, am şoptit.

Am urcat ultimul şir de scări până la ultima uşă. Încetişor, fără frică, am apucat mânerul şi uşor am deschis uşa.

Lumina lunii pătrundea prin fereastra arcuită. Skellig stătea lângă pervaz, aplecat în faţă. Vedeam umbra întunecată a chipului său palid, a umerilor săi plecaţi şi a aripilor adunate deasupra umerilor. La baza aripilor se zărea umbra cămăşii sale zdrenţuite. Trebuie că ne auzise când intraserăm pe uşă, cum ne ghemuiserăm împreună lângă perete, dar nu se întoarse. Nu spuneam nimic. Nu îndrăzneam să ne apropiem. Pe când îl priveam aşa, o bufniţă apăru în lumina ferestrei cu mişcări silenţioase de aripi. Se cocoţă pe pervaz. Se aplecă în faţă, îşi deschise pliscul, lăsă să îi cadă ceva pe rama geamului şi zbură iar. Skellig îşi aplecă încet capul acolo unde stătuse pasărea. Îşi presă buzele de pervazul ferestrei. Apoi bufniţa ori poate o alta reveni la fereastră, se aşeză, îşi deschise ciocul şi zbură din nou. Skellig se aplecă iar. Mesteca.

— Îl hrănesc, spuse Mina.

Într-adevăr aşa era. De fiecare dată când bufniţele plecau, Skellig lua ceea ce ele lăsaseră, mesteca şi înghiţea.

Într-un final, se întoarse către noi. Nu îi vedeam nici ochii, nici obrazul palid; nimic în afară de silueta întunecată din noaptea strălucitoare. O ţineam pe Mina de mână. Încă nu aveam curaj să ne apropiem.

— Veniţi, şopti el.

Nu ne mişcăm.

— Veniţi.

Mina mă trase după ea şi mă conduse la el.

Ne-am întâlnit în mijlocul camerei. El stătea drept. Părea mult mai puternic decât îl văzuserăm vreodată. Ne luă mâinile şi am stat acolo, toţi trei, aproape, în lumina lunii, pe vechile plăci goale de duşumea. Îmi strânse mâna cu forţă, ca şi cum voia să mă reasigure că totul e în ordine. Când mi-a zâmbit, i-am simţit mirosul greu al respiraţiei, miros ce provenea de la lucrurile pe care bufniţele i le aduseseră pentru a-l hrăni. M-am sufocat. Respiraţia lui avea mirosul unui animal care se hrăneşte cu alte animale vii: un câine, o vulpe, o mierlă, o bufniţă. Îmi strânse mâna din nou şi îmi zâmbi. Se dădu la o

parte şi noi făcurăm acelaşi lucru; am continuat să ne întoarcem încetişor ca şi cum începeam să dansăm, meet şi cu emoţii. Luna ne lumina chipurile. Faţa fiecăruia se rotea de la lumină la întuneric, de la lumină la întuneric, de la lumină la întuneric, şi de fiecare dată când chipul Minei şi cel al lui Skellig erau la lumină, deveneau tot mai strălucitoare, mai lipsite de expresie. Ochii le erau mai întunecaţi, mai goi, mai penetranţi. Pentru o clipă, am vrut să mă desprind de ei, să sparg cercul, dar mâna lui Skellig mă prinse strâns.

— Nu te opri, Michael! şopti el.

Ochii lui şi ai Minei se uitau fix într-ai mei.

— Nu, Michael, spuse Mina. Nu te opri!

Nu m-am oprit. M-am surprins zâmbind, iar Skellig şi Mina zâmbeau de asemenea. Inima îmi bătea să îmi sară din piept şi apoi reveni la un ritm liniştit, în rotocoale. Simţeam inimile celor doi bătând în ritm cu a mea. Simţeam respiraţia lor în ritm cu a mea. Era ca şi cum ne uniserăm şi deveniserăm o singură persoană. Capetele ne erau întunecate şi apoi se făcură uriaşe şi luminate ca noaptea. Nu mai simţeam plăcile goale la picioare. Tot ce simţeam erau mâinile lor într-ale mele, feţele care treceau de la întuneric la lumină, şi pentru o clipă am văzut aripi fantomatice la spatele Minei, simţeam penele şi oasele delicate crescându-mi pe propriii umeri, şi m-am trezit ridicat de pe podea odată cu Skellig şi Mina. Ne roteam împreună în cercuri în aerul din camera goală, în acea casă veche de pe Crowd Road.

Apoi se opri. M-am trezit necăjit pe pardoseală alături de Mina. Skellig era ghemuit lângă noi. Ne atinse capetele.

— Mergeţi acasă acum, spuse el scârţâit.

— Dar de ce eşti acum aşa? îl întrebai.

Îşi apăsă degetele de buze.

— Bufniţele şi îngerii, şopti el.

Ridică degetul atunci când am încercat să punem noi întrebări.

— Amintiţi-vă de noaptea aceasta, şopti el.

Am ieşit ameţiţi din cameră. Am coborât scările. Am ieşit în noapte prin uşa PERICOL. Preţ de o clipă, am ezitat.

— Ţi s-a întâmplat şi ţie? am întrebat şoptit.

— Da. S-a întâmplat tuturor. Am început să râdem. Am închis ochii: am încercat să simt din nou penele şi oasele aripilor pe umerii mei. Am deschis ochii şi am încercat să îmi amintesc aripile fantomatice crescând pe spatele Minei.

— Se va întâmpla din nou, spuse Mina. Nu-i aşa?

— Da.

Ne-am grăbit spre casă. La intrarea către curtea din spate, ne-am oprit să ne tragem sufletul. În acel moment, am auzit vocea Tatii strigându-mă.

— Michael! Michael!

Cum stăteam acolo, l-am zărit venind din grădină înspre curte. Vocea îi era încărcată de nelinişte.

— Michael! Oh, Michael!

Apoi ne zări acolo, mână în mână.

— Michael! Oh, Michael!

Fugi şi mă luă în braţe.

— Mergeam în somn, spuse Mina.

— Da, am întărit, în timp ce Tata mă ţinea strâns pentru a se asigura că sunt în siguranţă. Nu ştiam ce fac. Visam. Mergeam în somn.

Treizeci şi doi

Doctorul Moarte mă privi de partea cealaltă a mesei din bucătărie. Îmi atinse mâna cu degetele lui lungi şi îndoite. Am simţit mirosul de tutun care îl înconjura. îi vedeam punctele negre de pe faţă. Tata îi povestea situaţia mea: dispariţia mea în noapte, mersul meu prin somn. Simţeam din vocea lui cât era de speriat, cum credea că mă pierduse. Am vrut încă o dată să îi spun că eram bine şi că totul era în ordine.

— M-am trezit şi am ştiut că lipsea. Imediat am ştiut că era plecat. Când iubeşti pe cineva, simţi lucrurile astea. Am dreptate, Dan. Nu-i aşa?

Doctorul Moarte încercă să zâmbească, dar ochii îi rămaseră ficşi şi reci.

— A fost cu tine şi o fată? întrebă el.

— Mina, spuse Tata. Ea l-a văzut de la fereastra ei mergând prin somn. A venit să îl ajute. Aşa este, nu-i aşa, Michael?

Am încuviinţat.

Doctorul Moarte îşi supse buzele.

— Mina. Nu este pacienta mea. Nu o ştiu.

Încercă iar să zâmbească.

— Somnambul? spuse el. Îşi ridică sprâncenele. Este adevărat?

Îl priveam fix.

— Da. Este adevărat.

Mă privea. Era rece, uscat şi palid ca moartea. Aripile nu ar creşte niciodată pe spatele lui.

— Lasă-mă să te examinez.

Stăteam în faţa lui. Aprinse o lanternă mică, îmi lumină ochii cu lumina ei puternică şi se uită atent la mine. Apoi îmi examină urechile. îi simţeam respiraţia şi mirosul peste tot în jurul meu. Îmi sălta cămaşa, îmi apăsă pieptul cu stetoscopul şi ascultă. îi simţeam mâinile reci şi umede pe pielea mea.

— În ce zi suntem? mă întrebă el. În ce lună? Care este numele prim-ministrului?

Tata îşi muşca buzele, se uita şi asculta.

— Bine, tinere, murmură el, după ce am răspuns.

Doctorul Moarte îmi atinse obrajii.

— Mai este ceva ce ai vrea să îmi spui? mă întrebă el.

Am clătinat din cap.

— Nu fi timid, spuse el. Eu şi cu tatăl tău am trecut prin tot ceea ce treci tu.

Am dat iar din cap.

— Este un băiat puternic şi sănătos, spuse el. Ţine-l sub supraveghere. Gura i se desfăcu într-un rânjet în timp ce mă privea. Şi fii sigur că rămâne noaptea în pat.

Mă ţinea aproape de el.

— Este o perioadă dificilă, îmi spuse el. Totul înăuntrul tău se schimbă. Lumea poate părea un loc sălbatic şi ciudat. Dar te vei descurca.

— L-ai tratat pe Ernie? l-am întrebat.

Îşi ridică sprâncenele.

— Pe Ernie Myers. Bărbatul care a trăit aici înainte.

— Ah, spuse Doctorul Moarte. Da, domnul Myers a fost unul dintre pacienţii mei.

— A spus vreodată că vede lucruri?

— Lucruri?

— Lucruri ciudate. În grădină, în casă?

Cu coada ochiului l-am zărit pe Tata muşcându-şi buzele din nou.

— Domnul Myers era foarte bolnav, spuse Doctorul Moarte. Era pe moarte.

— Ştiu asta.

— Şi, pe măsură ce moartea se apropie, mintea se schimbă. Devine mai puţin… liniştită.

— Aşadar, a spus.

— A pomenit despre anumite imagini pe care le vedea. Dar asta o fac şi alţi pacienţi de-ai mei.

Mă ţinu iar cu degetele lui lungi.

— Cred că ai nevoie să joci fotbal cu prietenii tăi, spuse el. Cred că ai nevoie să mergi iar la şcoală. Se uită la Tata. Da, cred că trebuie să meargă iar la şcoală. A stat prea mult în casă. Mă bătu uşor pe cap. Prea mult gândit, prea multe întrebări şi prea multă îngrijorare.

Se ridică, şi Tata îl conduse până la uşă. I-am auzit şuşotind în hol.

— De mâine, te vei întoarce la şcoală, spuse Tata când se întoarse.

Se străduia să fie vioi şi eficient, însă îşi presa buzele şi se uita la mine şi am văzut privirea speriată din ochii lui.

— Îmi pare rău, Tată, am şoptit.

Ne-am îmbrăţişat strâns şi apoi ne-am uitat afară în grădină.

— De ce ai întrebat lucrurile alea despre Ernie? îmi spuse el.

— Nu ştiu, am spus. Idei tâmpite.

— E adevărat ceea ce ne-ai spus? Că mergeai prin somn?

Pentru o clipă, am vrut să îi spun totul: despre Skellig, despre bufniţe, despre ceea ce eu şi Mina am făcut în noapte. Apoi mi-am dat seama cât de ciudat ar fi sunat.

— Da, am spus. Este adevărat, Tati. *Treizeci şi trei* >

A doua zi, m-am dus într-adevăr la şcoală. Rasputin şi-a început lecţia prin a-mi ura bun venit înapoi. A spus că lipsisem mult, dar spera că voi recupera uşor.

I-am spus că am studiat despre evoluţie şi că am aflat despre arheopterix. Îşi ridică sprâncenele.

— Credeţi că există creaturi ca arheopterix în lumea oamenilor? l-am întrebat.

Se uita fix la mine.

— Oameni care se transformă în fiinţe care pot zbura? am continuat.

L-am auzit pe Coot râzând pe înfundate.

— Spune-i despre fetiţa-maimuţă, mă îndemnă el.

— Ce e aia? întrebă Rasputin.

— Fetiţa-maimuţă, spuse Coot.

L-am auzit pe Leakey spunându-i să tacă.

— Poate sunt fiinţe care se trag din maimuţe, spuse Coot. Fetiţe-maimuţe şi băieţi-maimuţe.

L-am ignorat.

— Oasele noastre ar trebui să devină pneumatizate, am spus.

Rasputin veni la mine şi îmi ciufuli părul.

— Aripile ar putea ajuta, de asemenea, spuse el. Dar văd că ai citit foarte mult. Foarte bine, Michael. Şi nu mai întrerupe, Coot. Ştim cu toţii cine este băiatul-maimuţă în cazul de faţă.

Coot chicoti. Mârâi ca o maimuţă când Rasputin se întoarse iar în faţa clasei. Profesorul adăugă că trecusem de evoluţie. Acum studiam organele interne ale omului: muşchii, inima şi plămânii, sistemul digestiv, sistemul nervos, creierul.

— Continuă să vii la şcoală, Michael, spuse el. Cred că nu vrei să mai pierzi lecţii.

— Nu, domnule, am spus.

Desfăcu un poster lung al unui om căruia i se vedeau organele interne, plămânii de un roşu-aprins şi inima expuse în piept, stomacul şi intestinele, reţeaua de vase de sânge şi nervi, muşchii maro şi oasele albe, creierul cenuşiu. Ne privea cu ochii vârâţi în fundul capului. Câţiva dintre noi se scuturară de dezgust.

— Asta sunteţi voi, spuse Rasputin.

Coot chicoti.

Rasputin îl chemă în faţă. Se prefăcu că îi scoate pielea şi îi deschide pieptul.

— Da, spuse el. Înăuntru suntem toţi la fel, indiferent cât de oribil pare din afară. Asta am vedea, dacă i-am desface pieptul dragului nostru domn Coot. Zâmbi. Desigur, ar fi un pic mai multă dezordine decât apare în poster.

Coot o luă la fugă înapoi în bancă.

— Acum, spuse Rasputin. Vreau să vă puneţi mâna pe partea stângă a pieptului, după cum vă arăt. Simţiţi-vă bătăile inimii…

Ne simţeam inimile. Ştiam cât de stupid ar fi fost să îi spun lui Rasputin că puteam simţi două inimi: pe a micuţei şi pe a mea.

— Ăsta este motorul nostru, spuse Rasputin. Bate zi şi noapte, când suntem treji şi când dormim. Nu trebuie să ne gândim la ea. De fapt, de cele mai multe ori nici măcar nu ne dăm seama că este acolo.

Dar dacă s-a oprit…

Coot ţipă ca şi cum ar fi fost strangulat.

— Corect, domnule Coot.

Rasputin ţipă, de asemenea, şi căzu pe biroul său.

M-am uitat în jur. Jumătate dintre colegii din clasă erau întinşi pe birouri, prefăcându-se că sunt morţi.

Leakey mă privea. Puteam să îmi dau seama că îşi dorea să fim iar prieteni.

La prânz, în curte, am jucat fotbal cât de bine am putut. Piedici şi lovituri cu capul. Am driblat şi am jucat fente, am dat lovituri înalţe imprudenţe. Am marcat patru goluri, apoi încă trei şi echipa mea a câştigat meciul. La final, aveam o despicătură mare în josul blugilor. Încheieturile mâinii stângi îmi erau zgâriate şi tăiate. O dâră de sânge se prelingea de deasupra ochiului.

Băieţii din echipa mea mă înconjurară în timp ce intrăm în şcoală. Mi-au spus că a fost cel mai bun joc al meu. Ar trebui să nu mai iau pauze. Aveau nevoie de mine.

— Nu-ţi face griji, spuse Leakey. De data asta s-a întors pe bune, nu-i aşa, Michael?

După-amiază am avut ore cu Domnişoara Clarts. Am scris o poveste despre un băiat care explora nişte depozite abandonate de lângă râu. Cum găseşte un hoinar bătrân şi urât mirositor, care se dovedeşte a avea aripi sub haina jerpelită. Băiatul îl hrăneşte cu sandvişuri şi ciocolată, şi bărbatul prinde iar forţe. Băiatul are o prietenă pe cane o cheamă Kara. Bărbatul îi învaţă pe băiat şi pe Kara cum să zboare, apoi dispare, îndepărtându-se în zbor peste râu.

Am văzut lacrimile din ochii domnişoarei Clarts când era lângă mine şi citea povestea.

— Este minunată, Michael! spuse ea. Stilul tău chiar a prins formă. Ai exersat acasă?

Am încuviinţat din cap.

— Foarte bine, spuse ea. Ai un adevărat talent. Ai grijă de el.

Chiar după acest moment, secretară, doamna Moore, a intrat şi i-a şoptit ceva domnişoarei Clarts. S-au uitat amândouă la mine. Doamna Moore îmi ceru să merg cu ea pentru câteva clipe. Tremuram în timp ce mă îndreptam spre ea. Mi-am pus mâna pe piept şi îmi simţeam inima bătând. Mă conduse prin coridoarele lungi către biroul ei. Mă anunţă că Tatăl meu era la telefon. Voia să îmi vorbească.

Mi-am muşcat buzele în timp ce ridicam receptorul.

L-am auzit respirând şi oftând.

— Este micuţa, am spus.

— Da. Ceva nu este în regulă. Trebuie să merg şi să clarific lucrurile.

— Ceva?

— Multe lucruri, fiule. Vor să discute cu mine şi cu Mama.

— Fără mine?

— Am vorbit cu mama Minei. Poţi merge acolo să iei ceaiul. Mă poţi aştepta acolo până mă întorc. Nu voi întârzia mult. Nici nu îţi vei da seama că am fost plecat.

— Ea va fi bine?

— Ei aşa zic. Aşa speră. Oricum, în seara asta nu se va întâmpla nimic. Mâine se vor lua măsuri.

— Ar fi trebuit să rămân acasă şi să mă gândesc la ea.

— Îi voi da un sărut din partea ta.

— Şi Mamei.

— Şi Mamei. Eşti foarte curajos, Michael!

Nu, nu sunt, m-am gândit în timp ce mă simţeam tremurând. Chiar nu sunt.

Treizeci şi patru

Stăteam la masa din bucătărie cu Mina. Mama ei era lângă noi tăind lăptuci, roşii şi pâine. Masa era plină cu hârtie şi vopsele. Mina pictase toată după-amiaza. Avea pe faţă pete mici de vopsea. Degetele ei erau mânjite cu pete de culoare. Avea un desen mare cu Skellig, stând drept cu aripile deasupra umerilor. Se uita înspre noi, zâmbind.

— Dacă îl vede mama ta? am întrebat-o cu voce scăzută.

— Ar putea fi oricine, spuse ea. Sau orice.

Mama ei se întoarse spre noi.

— Reuşit, nu-i aşa, Michael? spuse ea.

Am încuviinţat din cap.

— Genul de lucru pe care l-a văzut William Blake. El spunea că suntem înconjuraţi de îngeri şi spirite. Trebuie doar să ne deschidem ochii un pic mai mult şi să ascultăm mai atent.

Scoase o carte dintr-un raft şi îmi arătă desenele lui Blake cu fiinţele cu aripi pe care el le văzuse în căsuţa lui din Londra.

— Poate suntem cu toţii capabili să vedem aceste creaturi, dacă am şti cum, spuse ea.

Îmi atinse obrazul.

— Dar este suficient pentru mine să vă am pe voi doi, îngeraşilor, la masa mea.

Se uita insistent la noi, ţinându-şi ochii măriţi şi fără să îi mişte.

— Da, zâmbi ea. Nu-i aşa că este uimitor? Vă văd clar, doi îngeri la masa mea.

M-am gândit la micuţă. Mă întrebam ce ar vedea ea cu ochii ei inocenţi. Mă întrebam ce ar vedea ea, dacă ar fi aproape de moarte.

Mi-am mutat gândurile de la ea. Am luat o foaie de hârtie. M-am trezit desenându-l pe Coot, cu braţe şi picioare răsucite şi păr roşu-aprins. Cu păr ieşindu-i de pe spate, din piept, de pe picioare.

— Ăla e prietenul tău, spuse Mina. Un adevărat mic demon.

M-am uitat la ea, apoi privii dincolo de ea, dorindu-mi să îi văd iar aripile fantomatice. Mama ei începu să cânte:

„Am visat un vis! Ce poate însemna?

Se făcea că eram o Regină…"

— M-am dus azi din nou la el, şopti Mina.

Desenam coarne ieşind din craniul lui Coot.

— Întâi am venit după tine, spuse ea. Tatăl tău a spus că te-ai dus la şcoală. Nu ar trebui să învăţ? m-a întrebat. Nu ar trebui să studiez?

Se aplecă şi desenă o limbă neagră şi subţire ieşind din gura lui Coot.

„Apărat de un înger bun

Neştiutor de durere, nu era niciodată înşelat!"

Skellig a întrebat: „Unde este Michael?", şopti Mina. „La şcoală", am spus. „Şcoală!", spuse el. „Mă abandonează pentru şcoală!" Am spus că nu l-ai abandonat. I-am spus că îl iubeşti.

— Aşa este, am şoptit.

— I-am spus cât de îngrozit eşti că micuţa ar putea muri.

— Nu va muri, am spus. Nu poate să moară.

— A spus că trebuie să continui să îl vizitezi.

Îşi muşcă buzele şi veni mai aproape.

— A spus că va pleca în curând, Michael.

„Şi îşi luă aripile şi zbură:

Apoi dimineaţa se înroşi ca un trandafir roşu".

— Pleacă? am spus.

— Da.

— Unde?

Dădu din cap.

— Nu a spus.

— Când?

— În curând.

Mâinile îmi tremurau. Am mai luat o foaie. L-am desenat pe Skellig, dând din aripi pe un cer senin.

„Curând, îngerul meu veni din nou;

Eram înarmat, venea degeaba…”

Mama Minei se aplecă, eliberă o parte din masă pentru a aşeza farfuriile noastre.

„Căci timpul tinereţii a trecut! cânta ea, şi păr cărunt aveam acum în cap”.

— Haide, spuse ea. Fuga. Masa e gata. E un desen minunat, Michael!

Treizeci şi cinci >

Aşteptam la masă în timp ce ziua trecea şi Tata nu se întorcea. Mă tot duceam în camera din faţă, mă uitam afară în stradă şi nu vedeam nimic. Mama Minei continua să mă încurajeze.

— Nu-ţi face griji, Michael! Sunt sigură că totul va fi bine.

Desenam şi tot desenăm. Mi-am desenat familia adunată în jurul copilului. Am desenat-o pe Mina cu chipul ei palid, ochii ei negri, linia dreaptă şi complet neagră a părului de deasupra sprâncenelor. L-am desenat pe Skellig uscat, prăfuit şi al nimănui, jos, pe podeaua din garaj, apoi l-am desenat stând drept şi mândru lângă fereastra cu arcade, cu bufniţele zburând în jurul lui. Mă holbam la Skellig cel nou. Cum i se întâmplase asta? Erau de vină mâncarea chinezească, untura de peşte, aspirină, berea şi animalele moarte aduse de bufniţe? L-am desenat pe Ernie Myers în pijamaua cu dungi, uitându-se afară în grădină. Simţeam că, pe măsură ce desenam mai mult, cu atât mâna şi braţul meu deveneau mai libere. Vedeam cum ceea ce apărea pe pagină semăna tot mai mult cu ceea ce văzusem ori cu ceea ce gândisem în mintea mea. Simţeam cum, desenând, mintea mea devenea concentrată, chiar dacă o parte tot se gândea şi îşi făcea griji pentru micuţă. Am desenat-o pe micuţă iar şi iar, uneori subliniind ochii ei mari şi curajoşi, alteori mâinile micuţe sau felul în care întregul ei corp se arcuia când stătea pe genunchiul tău. Am desenat lumea aşa cum ar vedea-o surioara mea: salonul lung de spital plin de adulţi

greoi, reţeaua de fire, tuburi şi alte instrumente bipuind, ce ocupau prim-planul, feţele zâmbitoare ale asistentelor. Am desenat lumea sucită în forme ciudate de către sticla incubatorului care o acoperea. La final, l-am desenat pe Skellig la uşa salonului. Simţeam marea de entuziasm pe care ea o va simţi dacă l-ar vedea, accelerarea inimii şi mijirea vieţii.

Mâna se uita la desenele mele, unul după altul. Le puse într-o grămadă în faţa ei. Îmi luă mâna.

— Înainte nu puteai să desenezi toate astea, spuse ea. Eşti tot mai priceput şi mai curajos.

Am ridicat din umeri.

— Devii tot mai bun la fotbal, jucând fotbal, am spus. Devii tot mai bun la desen, desenând.

Am aşteptat şi am aşteptat. S-a făcut noapte. Mierlele cântau în copaci şi în tufişurile de afară. Mama Minei aprinse o veioză. Telefonul sună, dar nu era Tata. Apoi ne-a dat bucăţi mici de ciocolată pe care le-am lăsat să se topească uşor în gură. Din când în când, ne cânta. Unele îi aparţineau lui Blake, altele erau cântece vechi folk. Mâna i se alătura şi ea din când în când, cu vocea ei înaltă şi sonoră.

„Soarele apunem vest.
Steaua de seară străluceşte…
Păsările sunt tăcute în cuibul lor
Iar eu trebuie să mi-l caut pe al meu…”

Mina zâmbi la tăcerea mea.

— În curând, vei zâmbi şi tu, spuse ea.

Ziua se scurtă tot mai mult.

— Vreau să îţi arăt ceva, îmi spuse.

Umplu un mic bol cu apă caldă şi îl puse pe masă. Se întinse pe un raft, dădu jos un ghem de piele, os şi blană, asemenea celui pe care îl luase de pe podeaua garajului. îi dădu drumul în apa caldă. îl frecă între degete. Acesta se separă în fragmente de blană neagră şi piele jupuită. Apoi scoase oase subţiri. Era acolo şi craniul unui animal micuţ.

Mama ei privi şi zâmbi.

— Un alt cocoloş de la bufniţă, spuse ea.

— Da, spuse Mina. Şi mă privi. Bufniţele îşi mănâncă prada întreagă, spuse ea. Digeră carnea. Apoi regurgitează părţile pe care nu le pot digera. Piele, os şi blană. Îţi poţi da seama de ceea ce a mâncat o

bufniţă observând aceste cocoloaşe. Această bufniţă, ca majoritatea bufniţelor, a mâncat creaturi mici, cum sunt şoarecii de casă şi şoarecii-de-câmp.

Mama ei se întorsese şi lucra la chiuvetă.

— Am adus acest cocoloş din garaj, şopti ea. Erau acolo alte zeci la fel.

— Sunt de la Skellig, am şoptit.

Ea încuviinţă din cap.

— Ce înseamnă asta?

Dădu din cap.

— Ce este el?

Dădu iar din cap.

Nu mai ştiam ce să spun.

— Extraordinar, rosti ea printre dinţi.

Începu să cânte din nou.

Uitându-mă afară în stradă, am zărit lumini la ferestre, iar vârfurile copacilor se zbânţuiau întunecate pe cerul liliachiu. Am privit în sus şi am zărit ultimele păsări grăbindu-se spre cuiburile lor.

Apoi telefonul sună din nou, şi de data aceasta chiar era Tata. Mama Minei îmi rumână receptorul. Îmi era frică să îl iau.

Ea zâmbi.

— Haide, spuse ea. Curaj!

Tata spuse că totul era bine. Micuţa dormea. Vorbise cu doctorii. Avea să mai rămână o perioadă cu Mama.

— Se simte OK? am întrebat. Ce se va întâmpla în continuare?

— O vor opera mâine, spuse el.

— Ce vor face?

Niciun răspuns.

— Tata. Ce vor face?

Am auzit oftatul şi frica din vocea lui.

— O vor opera pe inimă, Michael.

Mai spuse şi alte lucruri, dar nu îl mai ascultăm. Cum că va veni să mă ia în curând, cum că totul va fi bine şi că Mama îmi transmite dragostea ei. Am lăsat telefonul.

— O vor opera pe inimă, am spus cu voce pierdută.

Treizeci şi şase

Am ieşit în curtea din faţă cu Mina. Stăteam pe zidul din faţă aşteptând maşina Tatii. Uşa era deschisă în urma noastră, lăsând o

dâră de lumină să străpungă întunericul. Şoaptă veni, furişându-se prin umbrele zidului. Se aşeză lângă noi, încolăcindu-se în jurul picioarelor.

— Ce înseamnă faptul că Skellig mănâncă nişte creaturi vii şi face cocoloaşe că bufniţele?

Ea ridică din umeri.

— Nu putem şti, răspunse.

— Ce este el? am întrebat.

— Nu putem şti. Uneori, trebuie să acceptăm că există lucruri pe care nu le putem cunoaşte. De ce este sora ta bolnavă? De ce a murit tatăl meu? Mă ţinu de mână. Uneori, credem că ar trebui să avem răspunsuri pentru orice. Dar nu putem.

Trebuie să ne uităm la ceea ce este de văzut şi să ne folosim imaginaţia.

Am vorbit apoi despre puişorii care erau acum la vârsta când puteau zbura. Ne-am concentrat împreună pentru a-i auzi. Ne întrebam la ce visau puişorii de mierlă.

— Uneori, vor fi foarte speriaţi, spuse Mina. Se vor gândi la pisicile care ar putea să se caţăre în copac. Vor visa la ciori ameninţătoare cu ciocuri urâte.

Vor visa la copii răi care vor prăda cuibul. Vor visa la moarte peste tot în jurul lor. Dar vor avea şi vise plăcute. Vise despre viaţă. Vor visa să zboare ca părinţii lor. Vor visa la a-şi găsi propriul copac, la a-şi construi propriul cuib şi la a avea propriii pui.

Mi-am dus mâna la inimă. Ce voi simţi când vor deschide pieptul delicat al micuţei şi vor face tăieturi pe inima ei micuţă? Degetele Minei erau reci, uscate şi mici. îi simţeam pulsul scăzut. Simţeam cum propria mea mână îmi tremură rapid şi uşor.

— Încă suntem ca nişte puişori, spuse ea. Jumătate din timp fericiţi şi cealaltă jumătate speriaţi. Am închis ochii şi am încercat să descopăr unde se ascundea jumătatea fericită. Îmi simţeam lacrimile licărind între genele strânse puternic. Şoaptă trăgea puternic cu ghearele de jeanşii mei. Îmi doream să fiu singur în podul casei ca şi Skellig, doar cu bufniţele, lumina lunii şi o inimă care vrea să uite.

— Eşti atât de curajos, spuse Mina.

Apoi se auzi maşina Tatii, cu motorul zgomotos şi cu luminile orbitoare, iar frică îmi crescu iar şi iar, şi iar. *Treizeci şi şapte*

O noapte interminabilă. Cu multe vise. Cu un somn agitat. Tata sforăind şi fornăind în camera de alături. Cerul gol, fără lună. Întuneric

nesfârşit. Ceasul de lângă mine era în mod sigur neîntors. Arăta orele moarte. Ora unu. Ora două. Ora trei. Minute infinite între ele. Niciun ţipăt de bufniţă, nicio chemare de la Skellig ori de la Mina. Ca şi cum întreaga lume încremenise, timpul însuşi încremenise. Apoi, într-un final am adormit profund şi m-am trezit la revărsatul zorilor cu ochi usturători şi cu inima îndoită.

Apoi eu şi cu Tata ne-am certat în timp ce mâneam pâine prăjită arsă şi sorbeam ceai călduţ.

— Nu! am ţipat. Nu voi merge azi la şcoală. De ce? Nu azi!

— Vei face cum ţi se spune! Vei face ceea ce este mai bine pentru mama ta şi pentru micuţă.

— Vrei doar să mă ţii departe ca să nu trebuiască să te gândeşti la mine, să nu îţi faci griji pentru mine, pentru ca să îţi poţi face griji pentru afurisita de ea.

— Nu vorbi aşa despre ea.

— Afurisită. Afurisită, afurisită, afurisită! Şi nu este corect!

Tata izbi în piciorul mesei, sticla de lapte se vărsă pe masă, iar un borcan cu dulceaţă căzu pe duşumea şi se sparse.

— Vezi? ţipă el. Vezi în ce stare mă aduci?

Îşi ridică pumnii ca şi cum ar fi vrut să lovească ceva: orice, masa, pe mine.

— Mergi la şcoală! ţipă el. Dispari din faţa mea!

Apoi dintr-odată se întinse către mine şi mă îmbrăţişă.

— Te iubesc, îmi spuse. Te iubesc!

Apoi am plâns împreună.

— Poţi veni cu mine, îmi spuse. Dar acolo nu vei putea face nimic. Nu putem decât să aşteptăm, să ne rugăm şi să credem că totul va fi bine.

Câteva momente mai târziu, Mina sună la uşă. îl ţinea pe şoaptă în braţe.

— Trebuie să vii şi să mă ajuţi, spuse ea.

Tata încuviinţă din cap.

— Voi veni să te iau în această după-amiază. După ce operaţia va fi gata. Mergi cu Mina.

Mă duse în grădina casei ei. îl ţinea strâns pe şoaptă. Pe acoperiş, mierla începuse să strige cântecul de alarmă.

— Pisică rea, spuse ea lui şoaptă, se duse spre uşa de la intrare şi, după ce îl lăsă înăuntru, o închise la loc.

— Puişorii sunt afară din cuib. Nu face niciun zgomot. Uită-te după pisici.

Stăteam în preajma copacului fără a ne mişca.

— Uită-te acolo, sub gardul-viu şi sub tufişul de trandafiri.

Eram pe cale să întreb ce căutam, dar tocmai îl zărisem pe primul pui, un ghem de pene maroniu cu ciocul larg deschis în întunericul din tufiş.

— Aşa îşi încep viaţa în afara cuibului, spuse Mina. Încă nu ştiu să zboare. Părinţii lor trebuie să îi hrănească în continuare. Dar sunt aproape toţi singuri. Tot ce pot face este să se ascundă şi să îşi aştepte mâncarea.

Părinţii lor se apropiară: mama maronie, de creanga cea mai joasă a copacului, tatăl cu pene negre, de vârful tufişului. În ciocuri li se zbăteau viermişori. Îşi strigau încetişor puişorii prin clicuri şi ţipete.

— Prima lor zi afară din cuib, spuse Mina. Cred că şoaptă deja a mâncat unul. Părinţii lor zboară şi îi hrănesc toată ziua până în amurg. Acelaşi lucru îl vor face mâine şi poimâine, până ce puii vor putea zbura.

Am rămas acolo urmărindu-i.

— Îi vor mânca pisicile, spuse ea. Sau dacă nu ciorile şi câinii.

Tata ieşi din casă. Veni în grădină. Mâna îi făcu semn să păstreze liniştea şi îşi mări ochii în semn de avertizare. El veni tiptil la noi.

— Puii sunt afară din cuib, şopti ea.

Îi arătă unde să privească.

— Da, şopti şi el. Da. Da.

Se ghemui lângă noi, absolut în linişte.

— Nu-i aşa că sunt minunaţi? spuse el.

Îmi luă obrajii în mâini şi mă privi adânc în ochi. Apoi trebui să plece.

— Să continui să crezi, spuse el. Totul va fi bine.

Merse spre maşină şi demară cât de liniştit putu. Eu şi cu Mina am rămas să aşteptăm şi să îi privim pe Mama maronie şi pe tatăl cenuşiu cum zburau dus şi întors pentru a-şi hrăni puii. *Treizeci şi opt*

Dimineaţa pe la mijloc. Mama Minei ne aduse ceşti de ceai. A stat lângă noi pe scară. Ne-a vorbit despre puişori şi despre florile care înfloreau, despre aerul care devenea tot mai cald, despre soarele ce se ridică tot mai sus şi era tot mai dogoritor. Ne spuse despre cum primăvara toate se trezeau la viaţă, ieşind parcă din inerţie. Ne spuse

apoi despre zeiţa numită Persefona, care fusese obligată să petreacă o jumătate de an în întuneric, sub pământ. Iarna apărea în timp ce ea era închisă sub pământ. Zilele se micşorau şi deveneau reci, scurte şi întunecate. Creaturile vii începeau să se ascundă. Primăvara venea când ea era eliberată şi meet ieşea iar în lume. Lumea devenea mai luminoasă şi mai curajoasă pentru a o întâmpina. Se umplea de căldură şi de strălucire. Animalele se trezeau şi începeau să se înmulţească. Plantele îndrăzneau să dea muguri şi lăstari. Viaţa cuteza să se reîntoarcă.

— O legendă, am observat.

— Da, spuse ea. Dar poate este un mit foarte aproape de realitate. Priveşte în jur, Michael. Puişori, înmugurire şi raze calde de soare. Poate că ceea ce vedem în jurul nostru este întreaga lume urându-i Persefonei bun venit acasă.

Mă ţinu de mână.

— Lucruri minunate se pot întâmpla, Michael. Poate şi tu îi vei ura bun venit acasă Persefonei tale.

Pentru o vreme, am rămas gândindu-ne la Persefona. Mi-am imaginat-o zbătându-se să îşi găsească drumul acasă. Cum se strecură prin tunele întunecate. Cum se rătăcea prin trecători greşite, cum se lovea la cap de stânci. Uneori, renunţa, plină de disperare, şi stătea aşa într-un întuneric complet. Dar nu renunţa. Mergea cu greu prin torentele reci de apă de sub pământ. Se zbătea printre rocile dure, pământ, minereuri de fier şi cărbune, prin fosilele unor creaturi demult dispărute, schelete de dinozauri, rămăşiţele îngropate ale vechilor oraşe. Scormonea prin rădăcinile încâlcite ale copacilor giganţi. Era sfâşiată şi sângera, dar continua să meargă înainte.

Îşi spunea că în curând avea să vadă lumina soarelui şi să simtă iar căldura lumii de afară.

Apoi Mama Minei îmi rupse firul gândurilor.

— Voi păzi eu puişorii, spuse ea. De ce nu mergeţi să vă plimbaţi pentru o vreme?

Mina mă luă de mână şi mă conduse spre ieşire.

Era ca şi cum mergeam printr-un vis. Casele se înclinau şi se legănau. Soarele strălucea peste acoperişuri. Păsările erau zdrenţuroase şi negre pe cerul incredibil. Drumul lucea, un iaz mare şi întunecat. Traficul invizibil fremăta şi scotea sunete stridente.

Mă luă de braţ.

— Te simţi bine, Michael? continuă ea să mă întrebe. Eşti sigur?

Ne îndreptam spre uşa PERICOL. Mă conduse pe la poartă în interiorul întunecos şi prăfuit. Am urcat în tăcere. Mă ţinea de braţ ca şi cum aş fi fost un moş ori un invalid.

La ultimul etaj, îmi spuse:

— Probabil ne aşteaptă, Michael. Se va bucura mult să te vadă din nou.

Apăsă mânerul şi intrarăm, razele soarelui se strecurau prin fereastra arcuită.

Stăteam acolo privind.

Camera era goală.

Mina alergă să-l caute prin casă. I-am auzit picioarele pe plăcile de parchet, uşile deschizându-se. O auzeam cum îl striga.

„Skellig! Skellig! Skellig!”

Am auzit-o revenind sus la mine. Chipul ei era mai palid ca niciodată. În ochi îi străluceau lacrimile.

— Nu este aici, şopti ea. Nu îl găsesc deloc.

Ne-am dus la fereastră şi am scrutat cu privirea cerul gol de deasupra oraşului.

Simţeam cum mă aplec în faţă. Am apucat strâns pervazul ferestrei. Mi-am atins inima.

— Oh, Mina! am spus.

— Ce este?

— Inima mi s-a oprit. Ascultă-mi inima. Nu se aude nimic.

Îşi ţinu respiraţia. Îmi atinse pieptul. Mă strigă pe nume.

Apoi totul dispăru în ceaţă.

Treizeci şi nouă

— Nu-l chema pe Doctorul Moarte, am şoptit. Nu-l chema pe Doctorul Moarte.

Eram prăbuşit pe parchet. Mina stătea în genunchi lângă mine. Îmi trase sprânceana şi îmi şopti numele.

— Fără Doctorul Moarte, am spus din nou.

— OK, spuse ea. Fără Doctorul Moarte. M-am străduit să mă ridic. M-am rezemat de zidul de lângă fereastră.

— Atinge-ţi inima, îmi spuse.

Am făcut întocmai şi am simţit bătăile.

— Vezi? spuse ea.

— Dar este doar a mea. Nu este şi cea a micuţei.

— Oh, Michael!

Am simţit cum îmi reveneau puterile. Am înghiţit, mi-am strâns ochii şi pumnii. Îmi simţeam iar inima bătând.

— Este doar inima mea, Mina. Nu şi ei. Surioara mea este moartă.

— Nu poţi şti sigur, zise ea.

M-am ridicat în picioare.

— Cred că pot, Mina.

Mă ţinu în timp ce ieşirăm din cameră în întunericul din casă.

— Unde este el? am întrebat în timp ce coborâm.

Niciun răspuns.

— Te-ai uitat peste tot? am întrebat.

— Da, peste tot.

Mi-am atins iar inima şi era la fel.

— Este moartă, am şoptit.

— Dar poate este bine.

— Voi suna la spital, am spus, deşi ştiam că nu voi avea curaj.

Am ieşit la lumina de primăvară. Am zărit puii de mierlă mergând clătinat la adăpostul tufişurilor. Pe alee, o pisică străină stătea la pândă în spatele unei lăzi de gunoi şi ne urmări cu atenţie trecând.

— Tatăl tău se va întoarce în curând, spuse Mina. Îţi va spune că totul este bine.

— Nu-i spune despre mine, am zis. Nu trebuie să îşi facă griji pentru mine.

Mina zâmbi şi mă ţinu strâns de mână.

— Unde naiba este Skellig? am spus.

Ea dădu din cap şi am continuat să mergem. Câteva mile deasupra noastră, o pasăre mare şi greoaie dădea din aripi pe cer.

— William Blake obişnuia să leşine câteodată, spuse Mina. El spunea că sufletul poate ieşi pentru o vreme din corp şi apoi reîntoarce. Spunea că poate fi cauzat de frică extremă sau de o durere neobişnuită. Alteori, din cauza unei bucurii prea mari. Este posibil să fii copleşit de prezenţa unei prea multe fericirii în lume.

Continuăm să mergem. Corpul meu era ciudat de greoi, ca şi cum aveam artrită şi mă transformam în piatră.

— Cred că înţelegi, spuse Mina.

Nu puteam vorbi. Îmi simţeam gura uscată şi amară, ca şi cum aş

fi înghiţit resturile lăsate de bufniţe pe pervazul ferestrei.

— Da, spuse ea. Asta a zis. Sufletul iese şi se întoarce în corp. Mina râse. Este ca un dans.

Ne-am întors la Mina acasă şi ne-am aşezat pe scară pentru a urmări puişorii.

— Poate a plecat pentru totdeauna, după cum a spus că o va face, am şoptit.

Mi-am dus mâna la inimă şi l-am aşteptat pe Tata să se reîntoarcă.

Patruzeci

Mama Minei ţinea o planşă de lemn pe genunchi. Zâmbi şi puse o rodie pe planşetă.

— Rodie, spuse ea. Un cuvânt foarte frumos, nu-i aşa?

Tăie fructul cu un cuţit de bucătărie. Sucul roşu se scurse jos. Au ieşit la iveală sute de seminţe.

— Este ceea ce mânca Persefona în timp ce aştepta sub Pământ, spuse ea.

Îmi dădu un sfert mie, un sfert Minei şi păstră un sfert pentru ea. Ne dădu ace să scoatem sâmburii, şi stăteam acolo ciugulind miezul dulce şi îndepărtând seminţele amare.

— Priveşte câtă viaţă există în acest fruct, spuse ea. Fiecare sămânţă poate deveni un copac, şi fiecare copac poate da naştere la alte câteva sute de fructe şi fiecare fruct poate da naştere la alte câteva sute de copaci. Şi tot aşa până la infinit.

Am luat cu mâna seminţele de pe limbă.

— Doar imaginează-ţi, spuse ea. Dacă fiecare sămânţă ar creşte, nu ar mai fi loc în lume pentru nimic altceva în afară de copacii de rodii.

Mi-am lins buzele. Mina stătea lângă mine. Urmăream mierlele cum se întorceau din timp în timp pentru a-şi hrăni puii. Mă uitam la cer şi mi-l imaginam pe Skellig zburând, o pată mică şi întunecată călătorind pe curbele infinite ale lumii.

Telefonul sună, şi inima mea bufni şi galopă în timp ce Mama Minei merse să răspundă, însă nu era Tata.

Scoteam din fruct sămânţă după sămânţă.

— Cum este inima ta? mă întrebă Mina.

Am încercat să simt bătaia firavă a inimii surioarei mele sub loviturile surde şi speriate ale inimii mele.

Am dat din cap.

— Nu o simt.

Soarele urcă pe cer şi deveni din ce în ce mai cald.

Apoi Domnişoara Dando veni cu bicicleta pe strada noastră şi ne zări stând acolo. Dădu buzna în grădină, ceea ce le făcu pe mierle să strige de pe acoperiş ţipătul de alarmă, iar puii fugiră să se ascundă.

— Ce zi minunată! spuse ea. Traversă către noi.

— Ne este dor de tine, îmi spuse ea. Mama Minei îi dădu ultimul sfert de rodie şi ea începu să ciugulească seminţele şi să chicotească.

— Rodii, spuse ea. Am mâncat ultima rodie când eram o fetiţă de doar doisprezece ani.

Îmi povesti despre Leakey, Coot şi toţi ceilalţi.

— Îmi tot spun: „Aduceţi-l pe Michael înapoi", îmi dădu un dosar nou cu teme pentru acasă.

Am găsit în el un desen cu un corp uman desfăcut şi cu săgeţi arătând către diverse organe. O notă de la Rasputin îmi spunea să completez numele care lipseau.

Eu şi cu Mina ne uitam la desen.

— Tibia, am spus amândoi odată. Fibulă, sternul, clavicula, radiusul, ulna, rinichii, ficatul, plămânii, inima, creierul.

— Şi sufletul ieşind şi intrând, dar niciodată văzut, spuse Mina.

Domnişoara Dando se uita la ea. Ştiam că Coot îi vorbise deja despre Mina. O fată-maimuţă nebună, îi va fi spus. Fata care stă în copac ca o cioară. Mândra care îl ţine departe de noi.

Domnişoara Clarts a scris: „Michael, scrie încă o poveste precum cea de ultima dată. Ceva care să fie la fel de frumos. Lasă-te purtat de imaginaţie".

Am închis ochii. Nu am putut să îmi imaginez nimic. Surioara mea era moartă. Skellig plecase. Lumea care rămăsese era urâtă, rece şi terifiantă. Mierlele cârâiau şi cârâiau în timp ce Domnişoara Dando îi spunea Mamei Minei ce jucător bun de fotbal eram şi despre momentele nebunatice pe care le aveam cu băieţii.

Mama Minei zâmbi.

— Care este starea micuţei? întrebă Domnişoara Dando în cele din urmă.

— Nu ştiu, am şoptit.

— Este operată azi, spuse Mina.

— Oh, scumpul copilaş! spuse Domnişoara Dando.

— Da, spuse Mina. Şi pentru a fi sinceră, Domnişoară Dando, ultimul lucru de care Michael are nevoie acum este să fie deranjat cu lucruri neînsemnate precum sunt fotbalul şi şcoala.

Mama ei oftă.

— Mina! spuse ea.

— Păi, spuse Mina. Este adevărat. Nu-i aşa, Michael?

Nu mai puteam suporta. M-am dus să mă aşez pe zidul din faţă, cu faţa întoarsă de la ele.

— Vezi? spuse Mina. Vezi cum l-ai supărat? Atunci Tata intră cu maşina pe strada noastră şi o parcă în faţa mea. Deschise uşa pentru mine. Am intrat lângă el. M-a îmbrăţişat.

— S-a terminat, fiule, spuse el.

Patruzeci şi unu

Greşisem. Nu era moartă. Era într-un somn lung şi adânc care urma după anestezic. Sforăia uşor sub pătura albă. Mama ne spuse despre incizia mare pe care o avea în pieptul ei micuţ şi despre bandajul uriaş care o acoperea. Se aflau acolo tuburi şi fire, şi o maşină care bipuia în acelaşi ritm cu inima ei micuţă.

— Michael, spuse Mama, ne-au anunţat că acum totul va fi bine. Sunt siguri că totul va fi bine.

Stăteam acolo toţi trei, mână în mână, uitându-ne la micuţa noastră.

Au spus că a fost un moment când au crezut că au pierdut-o, spuse ea. Mă înconjură cu braţul. Dar a revenit la viaţă.

Veni o asistentă. Verifică firele, tuburile şi maşina. Mă mângâie pe cap.

t) *avic*) *Alvho Hc*)

— Surioara ta are o inimă de foc, spuse. Este o mică luptătoare. Nu se va da bătută.

— Te mai rogi pentru ea? mă întrebă Mama.

— Da, am spus.

— Ne întrebam ce nume să îi punem, zise Tata.

— Persefona, am spus.

Râdeau.

— Prea greu de pronunţat, spuse Tata.

— Trebuie să fie ceva foarte mic şi puternic, spuse mama. Exact aşa cum este ea.

— Gus, spuse Tata şi am chicotit.

— Butch, am spus.

— Garth, spuse Mama.

— Buster, spuse Tata.

— Uită-te, spuse Mama. Visează.

Și într-adevăr așa era. Ochii i se mișcau în spatele pleoapelor.

— Mă întreb ce anume vede, zise Tata.

— Sper că doar lucruri frumoase, spuse mama.

— Sunt sigur că așa este, spuse Tata. Uită-te la chipul ei. Dulce și liniștită, aproape zâmbește, îngeraș micuț. Știu. Am putea să îi spunem Angela. Parcă e prea lung.

— A fost ceva foarte ciudat, spuse Mama.

Se opri și dădu din cap.

— Ce anume? spuse Tata.

Își încreți fața ca și cum s-ar fi simțit jenată.

— Păi, spuse ea. Aseară stăteam aici, întorcându-mă pe o parte și pe alta. Mă tot trezeam pentru a verifica dacă este bine. Somnul mă cuprindea iar și iar. Și atunci am avut cel mai ciudat vis…

— Și…? vru să știe Tata.

— Și l-am văzut pe acest bărbat, asta este tot. Doar un vis, deși pot jura că eram trează. Era deasupra micuței. Era murdar. îmbrăcat în negru, cu un costum prăfuit și negru. Cu o crescătură mare pe spatele lui. Părul tot dezordonat și încâlcit. Eram îngrozită. Am vrut să ajung la el. Am vrut să îl dau la o parte. Am vrut să țip, dă-te la o parte de pe copilul nostru! Am vrut să țip după doctori și după asistente. Dar nu mă puteam mișca, nu puteam vorbi și eram sigură că avea să o ia cu el. Apoi s-a întors și m-a privit. Fața lui era la fel de albă și de uscată precum creta. Și avea atât de multă blândețe în ochi. Și am simțit că nu venise să îi facă rău. Știam că va fi totul bine…

Se opri din povestit și dădu din cap.

— Și…? întrebă Tata.

— Apoi s-a aplecat, a prins-o cu amândouă mâinile și a ridicat-o. Ea era complet trează. Se uitau unul în ochii celuilalt. El începu să se întoarcă meet.

— Ca și cum dansau, am spus.

— Exact, ca și cum dansau. Și apoi cel mai ciudat lucru dintre toate…

Râse și dădu din umeri.

— Cel mai ciudat lucru dintre toate era că micuța avea aripioare

pe spate. Nu aripi viguroase, ci aripi transparente, fantomatice, abia vizibile. Aripioare cu pene. Arătau atât de nostim. Omul cel malţ şi ciudat, micuţa şi aripile. Asta a fost. A pus-o înapoi la loc, s-a întors şi m-a privit şi totul s-a terminat. Am dormit buştean pentru tot restul nopţii. Când m-am trezit, deja o pregăteau pentru operaţie. Dar nu mai eram îngrijorată. Am sărutat-o şi i-am şoptit cât de mult o iubim şi apoi au luat-o. Ştiam că va fi totul bine.

— Chiar aşa este, spuse Tata.

— Chiar este.

Mama mă înghionti în coaste.

— Probabil m-am gândit la ceea ce tu m-ai întrebat atunci. Pentru ce sunt omoplaţii? Ei?

Am zâmbit şi am dat din cap.

— Da. Da.

Ochii micuţei se mişcau în continuare, vizualizând lucrurile pe care le visa în somn.

— Puştoaică dragă! spuse Tata. Oare ce visează?

Skellig, mi-am spus mie însumi. Skellig.

— Nu s-a terminat, spuse Mama. Ştii asta, nu-i aşa? Va trebui să avem grijă de ea pentru totdeauna. În special la început.

— Ştiu, am spus. O vom iubi iar şi iar, şi iar.

Curând după asta, am plecat. Pe coridor, l-am întâlnit pe Doctorul MacNabola ieşind din lift, cu un grup de studenţi în halate albe în jurul lui. I-am spus Tatii să aştepte un minut. Am fugit către el. Se uită în jos la mine.

— Doctore! l-am strigat. Ţi-am spus despre prietenul meu. Îţi aminteşti? Cel cu artrită.

Îşi scoase pieptul în faţă şi îşi ridică umerii.

— Aha, spuse el. Deci este gata pentru ace şi pentru ferăstrău.

— Nu, am spus. Se pare că se vindecă fără ele.

— Splendid, spuse el. Untură de peşte şi o doză de gândire pozitivă. Poate totuşi va scăpa de mine.

Studenţii chicotiră.

— Poate dragostea să o ajute pe o persoană să se însănătoşească?

Îşi ridică sprâncenele, îşi strânse buzele şi îşi bătu bărbia.

O studentă îşi scoase un carneţel şi un creion din buzunar.

— Dragostea, spuse doctorul. Mmmm! Ce ştim noi doctorii

despre dragoste, ei? îi făcu ştrengăreşte cu ochiul studentei cu carneţelul, şi fata roşi. „Dragostea este copilul care ne respiră respiraţia/ Dragostea este copilul care sperie moartea".

— William Blake? am întrebat.

El râse.

— Avem printre noi un om educat, spuse el.

Zâmbi pentru prima dată cu adevărat.

— Spune-i prietenului tău că sper ca noi doi să nu trebuiască să ne întâlnim niciodată.

Apoi îmi făcu şi mie cu ochiul, se întoarse şi îi conduse pe studenţi mai departe.

— Cine este? mă întrebă Tata când m-am întors la el.

— Nimeni, am spus. Cineva pe care l-am cunoscut imediat ce s-a născut surioara mea.

El râse.

— Băiatul misterios, ăsta eşti tu.

În maşină, în drum spre casă, am coborât geamurile; Tata cânta din adâncul sufletului „Dealurile Negre ale Dakotei". Mi-am împreunat mâinile şi am ţipat ca o bufniţă, iar şi iar.

— Te descurci, spuse el. Îmi place. Foarte bine. Va trebui să mă înveţi şi pe mine secretul, însă nu când conduc, da?

Ne bucurăm în timp ce conduceam pe străzile aglomerate ale oraşului.

— Încă nu este în afara pericolului, spuse el. Înţelegi asta, nu-i aşa?

— Da. Dar va fi, nu-i aşa?

— Da, strigă el. Va fi, negreşit!

Şi reîncepu să cânte.

— Acum va trebui să continui cu munca la casa aia afurisită, nu? spuse el. Ştiu. Ei, în seara asta putem avea 27 şi 53!

— 27 şi 53, am spus. Cel mai dulce nectar.

— Cel mai dulce nectar! îmi place asta. Cel mai dulce afurisit de nectar!

Patruzeci şi doi

Mult după amurg, eu şi cu Mina am ieşit cu resturile de la 27 şi 53 şi o sticlă de bere brună într-o sacoşă de hârtie. Străzile erau luminate, aerul era rece. Şi cerul era plin de stele. Respiraţia se transforma în aburi în faţa noastră. În timp ce mergeam, i-am spus

Minei despre visul Mamei.

— Extraordinar! şopti ea.

Zâmbi şi spuse că asta dovedea că va fi aici, oricând vom avea nevoie de el. Ştiam că ne doream să îl vedem şi să îl atingem din nou.

Pe alee, Şoaptă veni la călcâiele noastre.

— Băiat rău, spuse ea, şi se aplecă să îl atingă.

Râdea.

— Cu fiecare zi, puişorii se fac tot mai puternici şi mai curajoşi. Fâlfâiau în mijlocul şirului de arbuşti unde nu puteau fi prinşi. Toată ziua, primeau viermi, viermi şi viermi, şi când l-am lăsat afară, obraznicul ăsta stătea ţâfnos şi supărat pe scară lângă noi.

Îl lovi încă odată cu mâna.

— Sălbatic mic şi groaznic! spuse ea, în timp ce el torcea şi se freca de ea.

Am trecut de uşa PERICOL, neaşteptând mai nimic. Casa era tăcută şi liniştită. Podul casei era gol. Nicio bufniţă. Nici urmă de Skellig. Pe pervazul ferestrei am găsit un şoricel mort, un rest de şuncă şi o grămadă de gândaci negri de casă morţi.

Stăteam pe podea lângă perete şi ne uitam la şirul infinit de stele.

— Cred cu tărie că de acum va fi bine, am spus.

Mina zâmbi, iar şoaptă torcea.

— Simte-mi inima, am spus.

Îşi puse mâna pe pieptul meu.

— O simţi? am spus. Inima ei bătând chiar lângă inima mea.

Ea se concentră.

— Nu sunt sigură, Michael, spuse.

— Mai încearcă. Concentrează-te. E ca şi cum ai atinge, ai asculta şi ţi-ai imagina în acelaşi timp. Este ceva îndepărtat şi micuţ, ca puii de mierlă ciripind în cuib.

Îşi închise ochii şi se concentră din nou.

Zâmbea.

— Da, şopti ea. Da, este acolo. Acolo şi acolo, şi acolo.

— Este inima micuţei. De acum va bate tot timpul.

— Va bate tot timpul.

Începu să cânte cântecul lui William Blake.

„Soarele apune în vest.

Steaua de seară străluceşte…”

M-am alăturat ei.

„Păsările sunt tăcute în cuibul lor
Iar eu trebuie să mi-l caut pe al meu…”

— Vezi? zise ea. Am spus că te vom vedea cântând.

Noaptea se adâncea şi ştiam că trebuia să ne îndreptăm în curând spre casă.

— Aş putea dormi aici, spuse ea. Pur şi simplu. Şi să fiu fericită pentru totdeauna.

Am oftat.

— Dar trebuie să plecăm.

Nu ne mişcăm.

Şi deodată se auzi un foşnet în aerul de afară, stelele erau nemişcate, fereastra scârţâi, şi iată-l pe el, căţărându-se înăuntru prin cadrul arcuit al ferestrei. Nu ne văzu. Se ghemui pe jos, cu respiraţia întretăiată. Aripile i se lăsară meet pe spate.

— Skellig, am rostit în şoaptă.

Îşi întoarse faţa palidă spre noi.

— Michael, Mina, spuse el. Vocea îi era goală, subţire, surmenată, dar un zâmbet începu să ia contur pe chipul lui.

Am întins pachetul din hârtie.

— Ţi-am adus asta, Skellig. 27 şi 53.

— Ha!

Am deschis coşul şi i l-am dus. Am îngenuncheat alături de el. Îşi întinse degetul lung şi încovoiat în mâncare şi luă un rând de sos cu carne de porc şi germeni de fasole. Îşi linse degetul cu limba lui palidă şi lungă.

— Cel mai dulce nectar, şopti el. Mâncarea afurisiţilor de zei.

— Şi asta, am spus.

Am desfăcut capacul sticlei şi mă lăsă să îi picur berea în gura deschisă.

— Credeam că voi avea şoarece rece că supă şi că voi veni la un banchet.

Mâncă din nou şi oftă cu mulţumire.

— O pereche de îngeri, spuse el. Asta sunteţi voi doi.

Îl urmăream cum mânca şi bea şi cum îşi recăpăta forţele.

— Ai fost la sora mea, i-am spus. El râse.

— Mm! Creatură mică şi scumpă.

— Ai făcut-o puternică.

— Micuţa aia străluceşte de viaţă. Inima ca focul. Ea mi-a dat forţă mie.

Sorbi din nou din bere.

— Însă acum sunt epuizat, spuse el. Frânt. Apoi se întinse şi atinse faţa Minei, apoi pe a mea.

— Dar devin mai puternic datorită vouă, îngerilor, şi datorită bufniţelor.

Am stat în cerc toţi trei, şi pentru o vreme doar ne-am privit şi am zâmbit.

— Vei pleca, am spus într-un final, îşi închise ochii şi dădu din cap.

— Unde vei pleca? am spus.

El ridică din umeri şi arătă către cer.

— Undeva, spuse el.

I-am atins mâna uscată şi rece.

— Ce eşti tu? am şoptit. Ridică din umeri din nou.

— Ceva, spuse el. Ceva ca tine, ceva ca un animal, ceva ca o pasăre, ceva ca un înger. Şi râse. Ceva ca o pisică.

Zâmbi.

— Hai să ne ridicăm, spuse el.

Ne-am aşezat în cerc şi ne-am ţinut strâns de mâini. Ne-am uitat adânc unii în ochii celorlalţi. Am început să ne rotim. Inimile şi respiraţia ne erau la unison. Ne-am rotit iar şi iar, până când aripile fantomatice reapărură pe spatele Minei şi al meu, până ne-am simţit ridicaţi, până când păream că ne-am ridicat şi dansăm în aer.

Apoi se termină şi am revenit pe pământ.

— Vom ţine minte asta pentru totdeauna, spuse Mina.

Skellig se aplecă şi ne îmbrăţişă pe amândoi.

Îşi linse o picătură de sos roşu de pe buze.

— Mulţumesc pentru 27 şi 53, spuse el. Mulţumesc pentru că mi-aţi dat iar viaţă. Acum trebuie să mergeţi acasă.

L-am urmărit cu privirea până am ajuns la uşă şi am deschis-o. Ne uitam atenţi în timp ce o închideam uşor. Ne privea lung cu ochii lui blânzi. Apoi am coborât în linişte din casă şi am ieşit în noapte împreună cu şoaptă.

Patruzeci şi trei

A doua zi la şcoală, m-am descurcat excelent. Nimeni nu putea să îmi ia mingea. Am dat pase laterale, am driblat şi am fentat. Am

trecut de atacanţi, am pasat mingea către echipa mea şi am dat goluri cu capul prin lovituri lungi trimise în colţul porţii.

După ce a sunat clopoţelul şi ne târâiam picioarele pe câmpul de joc, Leakey fugi după mine.

— Noroc chior, spuse el. Nu vei mai juca niciodată aşa bine.

Am râs.

— Noroc? Ce zici de asta?

Am dat drumul mingii şi am driblat în jurul lui. Am trecut-o printre picioarele lui şi am fugit cu ea. Apoi îmi puse o piedică pe la spate şi căzurăm amândoi.

— Prostule! am strigat. Prostule!

Ne-am luat la trântă şi am început să ne rostogolim pe iarbă. Era mai mare decât mine şi mă prinse jos, se aşeză peste mine şi îmi blocă umerii de pământ.

Rânjea cu răutate.

— Mai spune-o o dată, zise.

— Prostule! Prost afurisit!

Îşi ridică pumnul ca şi cum ar fi vrut să mă lovească în faţă, însă începu să râdă şi căzu cu zgomot alături de mine.

— Fir-ar să fie! spuse el. Ai fost incredibil.

Stăteam acolo râzând şi apoi Domnişoara

Dando începu să ţipe.

— Înăuntru, voi doi! Veţi întârzia!

Ne-am îndreptat împreună spre şcoală.

— A fost ca şi cum ai fost la mile distanţă, spuse el.

— Ştiu.

— Îmi vei povesti şi mie? întrebă el.

Am tăcut, m-am uitat la el şi mi-am dat seama că îşi dorea cu adevărat să ştie.

— Într-o zi îţi voi spune totul.

L-am văzut pe Coot în uşa şcolii, aşteptându-ne.

— Aş putea să îi spun şi acestui nătărău, am zis. Dacă ar exista vreo şansă să mă creadă. Apoi Domnişoara Dando începu să strige din nou:

— Haideţi, voi doi! Haideţi! înăuntru!

Patruzeci şi patru în seara respectivă şi în seara următoare, l-am ajutat pe Tata la casă. Am pregătit compoziţia pentru tapet şi am vopsit împreună tocurile uşilor şi ale ferestrelor.

Mai târziu, am mers să le vedem pe Mama şi pe micuţă. Surioara mea ieşise de curând din somnul profund şi se făcea tot mai puternică. Au scos tuburile şi firele şi au oprit maşina de respirat. Bandajele folosite pentru pieptul ei erau acum tot mai mici. Stătea în poala mea în fiecare după-amiază răsucindu-se, întorcându-se şi bolborosind. Învăţase cum să scoată limba la noi, iar gura şi ochii i se deschideau într-un zâmbet.

— Uită-te la ea, am spus. Drăcuşor, nu alta! Şi Mama zâmbea şi spunea: „Fiţi atenţi. Venim acasă în curând".

Mă uitam după Doctorul MacNabola, dar nu l-am mai văzut de atunci.

Comandăm adesea de la restaurantul chinezesc. Tata îmi făcu cu ochiul şi mă avertiză că trebuia să rămână un secret, dacă nu voiam să primim de la Mama doar salată, timp de o lună întreagă. L-am bătut peste burtă.

— Nu ar fi o idee chiar rea, dolofanule.

— Adică nu le vrei? spuse el. Spui nu la 27 şi 53?

— Aşa este, dolofanule. Vreau să comand… 19 şi 42 de data asta.

— Ha! Un pic de imaginaţie, nu?

După-masă am mers la Mina acasă. Am desenat şi am pictat pe masa din bucătărie. Am citit William Blake şi am scris poveşti despre aventuri în case vechi şi călătorii în locuri îndepărtate şi închipuite.

În fiecare seară, Mina obişnuia să mă întrebe: „Când vine acasă, Michael? De-abia aştept. Nici măcar nu ştiu cum arată".

Am mai mers o dată în pod, înainte de venirea micuţei. Soarele era încă pe cer. Atârna jos, roşu şi uriaş deasupra oraşului. Mansarda era goală şi tăcută. Mina arătă spre movilă de cocoloaşe de bufniţă de sub cuib.

— Nu te apropia, spuse ea. Îşi vor apăra puii până la moarte.

Am rămas în centru, amintindu-ne de Skellig.

— Poate de data asta îl va găsi altcineva, spuse Mina.

— Da, am răspuns. Sper că aşa va fi.

Apoi am văzut conturul unei inimi scrijelit în furnirul de sub fereastra arcuită. Lângă inimă era scris: „Mulţumesc. S.", iar în interior erau trei pene mici albe.

Am ridicat penele şi am zâmbit.

— Trei, spuse Mina.

— Una şi pentru micuţă, am spus.

Pe când stăteam ghemuiţi acolo, bufniţele au zburat în cameră şi s-au cocoţat pe pervaz, deasupra noastră. Apoi apărură doi pui, clătinându-se în umbra peretelui îndepărtat. Erau rotunzi şi goi. Piuituri micuţe se auzeau din pliscurile lor larg deschise. Ne-am ţinut răsuflarea văzând cât de frumoşi erau şi cât de fragili. Apoi, bufniţele zburară pentru a vâna. Am rămas aşa pentru o vreme. Le-am urmărit întorcându-se cu carnea unor animale micuţe pe care le omorâseră. Ne-am uitat la pui cum îtighiţeau cu lăcomie.

— Micuţi sălbatici, am spus.

— Într-adevăr, spuse Mina. Fragili şi frumoşi sălbatici.

Am zâmbit şi ne-am pregătit să ieşim tiptil. Apoi bufniţele se întoarseră şi veniră la noi. Au lăsat ceva pe podea, în faţa noastră. Un şoricel mort, un pui mort de pasăre. Sângele se scurgea încă din blană zdrenţuită şi din penele fragede. Bufniţele îşi reluară repede zborul şi le auzeam strigând în întuneric.

— Sălbatici, am şoptit.

— Ucigaşi, spuse Mina. Creaturi incredibile.

— Cred că suntem ca ei, am spus.

— Poate chiar suntem, spuse Mina.

Am ridicat animalele moarte şi ne-am strecurat afară.

— Noapte bună, puişorilor! le-am şoptit.

Afară, am îngropat şoricelul şi puiul într-o margine a grădinii. Ne-am uitat în sus către mansardă şi am zărit bufniţele, luminate de lună, întorcându-se cu altă mâncare pentru puişori.

— Tâmplarii vor fi aici în curând, spuse Mina. Mă voi asigura că nu vor face nimic până nu îşi vor fi luat puii zborul. *Patruzeci şi cinci y* în acea sâmbătă, veniră tâmplarii să cureţe garajul. Erau trei bărbaţi, un domn în vârstă cu o şapcă, pe numele lui domnul Batley, şi cei doi fii ai lui, Nick şi Gus. Au lovit pereţii şi i-au privit cum se clatină şi tremură. Au auzit acoperişul scârţâind şi îndoindu-se. Au zgâriat cărămizile şi le-au văzut spulberându-se instantaneu. Au smuls scândurile bătute de Tata şi s-au uitat înăuntru.

Domnul Batley îşi scoase şapca şi îşi scărpină capul fără păr.

— Nu intru acolo nici pentru un sac de bani, spuse el.

Cugetă. Ridică din umeri, îşi strânse gura şi se uită la Tata.

— Ştii ce urmează să spun, nu-i aşa? zise el.

— Aşa cred, spuse Tata.

— Nimic altceva. Dărâmă-l şi ia-o de la început.

Tata mă privi.

— Ce crezi? îmi spuse.

— Nu ştiu, am spus.

— O alegere uşoară, spuse domnul Batley. îl dărâmi sau aştepţi să îl vezi prăbuşindu-se.

Tata râse.

— Bine atunci, spuse el. Scoate lucrurile de acolo şi dărâmă-l!

Au fixat proptele din oţel pentru a împiedica acoperişul să se prăbuşească în timp ce munceau înăuntru. Au scos gunoaiele şi le-au aşezat lângă toaletă lui Ernie: dulapuri vechi, chiuvete sparte, saci de ciment, uşi stricate, şezlonguri rupte, covoare roase, funii, ţevi, ziare şi reviste, colaci de cablu, sacoşe de cuie. Eu şi cu Tata le verificăm pe toate pe măsură ce le scoteau. Le apreciam pe fiecare: „Asta va fi utilă" şi apoi: „Nu, nu va fi utilă, este doar un gunoi". Un camion veni şi lăsă în urmă un container uriaş din oţel pe aleea din spate. Ne-am descotorosit de toate lucrurile. Eram toţi acoperiţi cu muşte moarte, păianjeni morţi, praf de cărămidă şi de tencuială. După ce a fost curăţat totul, am stat împreună la un ceai şi am râs de dezordinea creată.

M-am dus singur la uşa garajului şi m-am uitat înăuntru.

— Michael! mă strigă Tata.

— Da, am răspuns. Ştiu. Nu voi intra.

Le spuse tâmplarilor cât de disperat fusesem să intru în garaj, după ce ne mutaserăm aici.

— La fel ca aceştia doi, spuse domnul Batley. „Arată-le ceva întunecos şi periculos, şi atunci doar dracu' mai poate să îi ţină deoparte".

Continuăm să mă uit atent. Doar moloz, praf şi ceramică spartă, iar într-un colţ îndepărtat o serie de tăvi de autoservire, câteva sticle de bere brună, nişte pene împrăştiate şi cocoloaşele. Am oftat şi am şoptit: „Cu bine, Skellig".

Tâmplarii şi cu Tata veniseră în spatele meu.

— Vezi? spuse domnul Batley, arătând deasupra mea. Se pare că ai avut un vagabond care a dormit aici o noapte sau două. Noroc că nu s-a prăbuşit totul peste el.

Apoi am terminat de băut ceaiul. Domnul Batley îşi frecă mâinile.

— Foarte bine, flăcăi, spuse el. A venit vremea pentru puţină demolare.

Le luă cam una-două ore. Am stat în bucătărie şi i-am privit lucrând cu răngi, baroase şi ferăstraie. Ne muşcam buzele sau ne scuturam capetele ori de câte ori o bucată de acoperiş sau de perete cădea cu o bufnitură puternică. În curând, garajul n-a mai fost decât o movilă mare de cărămizi, căpriori şi praf.

— Fir-ar să fie! spuse Tata.

— Cel puţin vom avea o grădină mare şi lungă unde să se joace puştoaica noastră, am spus.

Încuviinţă din cap şi începu să vorbească despre peluza pe care avea să o planteze, despre iazul pe care avea să îl sape şi despre arbuştii pe care îi va planta pentru că păsările să îşi facă de-acum cuiburi în ele.

— Ha! spuse el. Un mic paradis pentru noi toţi.

Când terminară, Gus şi Nick stăteau mândri cu mâinile în şolduri. Domnul Batley, alb ca moartea de la praf, ne semnală cu degetul că totul era în ordine şi am ieşit la ei cu ceai.

— Afurisit de minunată a fost treaba asta, spuse el.

— Da, spuse Gus. Nimic nu se compară cu o demolare.

Patruzeci şi şase

Au adus-o acasă într-o duminică. O frumoasă zi caldă şi strălucitoare. O zi adevărată de primăvară. Tata se duse cu maşina, iar eu am rămas acasă să termin de curăţat bucătăria. Am împachetat în ziar cutiile de mâncare comandate cu o seară înainte şi le-am aruncat la gunoi. Am pus ceainicul pe foc pentru Mama. Am scos o sticlă cu bere şi un pahar pentru Tata.

Am urcat în camera micuţei şi am pus până ei sub saltea. Zâmbeam, ştiam că va avea cele mai frumoase vise.

Am aşteptat, m-am uitat afară la spaţiul gol rămas în urma Domnului Batley şi a fiilor lui. Chiar şi podeaua crăpată de ciment dispăruse. Locul zidului din spate fusese luat de un gard de lemn. Mi-am imaginat grădina, am umplut-o cu arbuşti şi cu flori, cu iarba care curând avea să crească pe locurile părăsite. Am tremurat când am auzit maşina. Nu mă puteam mişca. Apoi mi-am tras răsuflarea, m-am gândit la Skellig şi am mers să deschid uşa de la intrare. Tata o ţinea în braţe. Mama stătea acolo radioasă.

— Bun venit acasă, Mamă! am şoptit, folosind cuvintele pe care le repetasem.

Ea zâmbi când mă văzu aşa încordat. Mă luă de mână şi mă

conduse în casă şi apoi îi bucătărie. Mă aşează pe un scaun şi o puse pe micuţă în braţele mele.

— Priveşte cât de frumoasă este surioara ta, spuse ea. Cât de puternică este.

Am ridicat-o mai sus. Ea îşi arcui spatele ca şi cum ar fi vrut să danseze sau să zboare. Se întinse şi îmi zgârie cu unghiile ei mici pielea de pe faţă. Mă trase de buze şi îmi atinse limba. Mirosea a lapte şi a sare şi a ceva misterios, dulce şi acru în acelaşi timp. Se sclifosea şi bolborosea. Am tras-o mai aproape şi atunci ochii ei negri s-au uitat la mine, chiar acolo unde erau toate visele mele, şi zâmbi.

— Va trebui să o ducem la control, spuse Mama. Însă doctorii sunt siguri că pericolul a trecut, Michael. Surioara ta va fi într-adevăr bine.

Am aşezat-o pe masă şi am stat în jurul ei.

Nu am ştiut ce să spunem. Mama îi dădu să bea ceai. Tata mă lăsă să iau înghiţituri din berea lui. Pur şi simplu stăteam acolo privindu-ne, îmbrăţişându-ne, râzând şi plângând iar şi iar.

Curând, se auzi un ciocănit timid la uşă. M-am dus să deschis şi am găsit-o pe Mina stând acolo. Era timidă şi tăcută, aşa cum nu o mai văzusem până atunci.

Intenţionase să spună ceva, însă eşuase într-un murmurat şi se mulţumi să se uite în ochii mei.

— Vino să vezi, am spus.

Am luat-o de mână şi am condus-o în bucătărie. Spuse un politicos: „Bună seara" părinţilor mei. Spera că nu incomoda. Tata se dădu la o parte pentru a-i face loc la masă. Ea se uită la micuţă.

— Este frumoasă, spuse ţinându-şi respiraţia. Este extraordinară!

Se uită în jur şi râse împreună cu noi.

Era la fel de timidă când spuse „Am adus un cadou. Sper că este OK".

Desfăcu un desen cu Skellig, cu aripile fluturându-i la spate şi un zâmbet cald pe chipul lui alb.

Mama îşi ţinu respiraţia.

Se uită fix la mine şi la Mina. Pentru un moment, am crezut că avea să ne întrebe ceva. Apoi pur şi simplu ne zâmbi.

— Doar ceva desenat de mine, spuse Mina. Mi-am spus că va arăta bine în camera micuţei.

— Este foarte frumos, Mina, spuse Mama, şi îl luă uşor din mâinile Minei.

— Mulţumesc, spuse Mina. Stătea acolo, stânjenită. Voi pleca acum.

Am condus-o până la uşă.

Ne-am zâmbit unul celuilalt.

— Pe mâine, Mina!

— Pe mâine, Michael!

Am urmărit-o cum se îndepărta în lumina zilei. De dincolo de stradă, Şoaptă veni la ea. Când se opri să mângâie pisica, am fost sigur că am zărit pentru o secundă imaginea fantomatică a aripilor ei.

În bucătărie, se vorbea iar despre alegerea unui nume potrivit pentru micuţă.

— Persefona, am spus.

— Nu din nou numele ăla pronunţat cu gura plină, spuse Tata.

Ne-am mai gândit o vreme şi apoi am numit-o pur şi simplu Bucurie.

sfârşitul cărţii